

HALKIN KURTULUŞU

6 Şubat 1978
400 KURUŞ

94

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Sivil faşist şebekeler şehirlerde «işgal» denemeleri yapıyor

Bütün faşist cinayet şebekeleri dagıtılmalı
Faşist katillerden ve işkencecilerden hesap sorulmalıdır

Faşist cinayet mangaları halka karşı saldırılarını son günlerde daha da yoğunlaştırdılar. Bu saldırıların kısa vadeli amacı halka gözdağı vermek, ortalığı iyice karıştırarak işledikleri cinayetleri örtbas etmektir. Uzun vadede ise sivil faşist çetelere şehir işgal denemeleri yapılmaktadır.

Bu faşist saldırılardan en büyüğü Ankara'da oldu. Eğitim enstitüleri erken tatile girince, Ankara'nın 6-7 yerinde yüzlerce kişilik silahlı faşist güruh dükkanları yaktı, halka ateş açtı ve sonunda Milli Eğitim Bakanlığı'nı baştı. Ecevit hükümetinin İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı'nın kılı kıpırdamadı. Milli Eğitim Bakanı Necdet Uğur ise kaçtı.

Bilindiği gibi 1960'lardan bu yana yüzlerce Amerikan casusu "Barış Gönüllüleri" adı altında, köy ve şehir okullarında gençliğin devrimci bilincinin nasıl geliştiğini ve öğretmenlerin yurtsever, devrimci mücadelesini izlemişlerdi. Eğitim enstitülerinin ve bütün öğretmen okullarının faşistlerce ele geçirilme planı 1971'de emperyalizm ve uşakları tarafından tezgahlandı. 1. ve 2. MC hükümetleri döneminde varolan bütün burjuva yasalar da çiğnenerek Eğitim Enstitüleri, MHP ve Ülkü Ocakları'na kiralık katil sağlayan bir faşist yuva haline sokuldu. Bugün bütün faşist kiralık katiller, Edirnekapı Yurdu gibi yurtların yanında özellikle Eğitim Enstitülerinde yuvalanmışlardır. Eğitim Enstitüleri halk gençliğinin eğitimine açıldığında, sivil faşist çetelerin bellibaşlı kaynaklarından birisi büyük ölçüde kurumuş olacaktır. Demirel'den Türkeş'e kadar faşistlerin telaşı bundandır.

Diğer yandan sivil faşist cinayet şebekeleri İstanbul'da bir vapuru işgal ettiler, halkın cebindeki parayı zorla aldılar, gazete kulübelerini yıktılar, kitapları yaktılar. İki kez İstanbul Adliyesini işgal ederek halka, hakim ve savcılara saldırdılar. Aralarından bir cani halk tarafından yakalanıp Adliyeye verildiği için ortalığı yakıp, yıktılar.

Faşistler artık tek tek kişileri gözetmeksizin açıkça halk kitlesine ateş ediyorlar. Halkın faşistlere nefreti arttıkça faşistlerin kudurganlığı da artıyor. Bir faşist katili halk yakaladı. Bugün bütün emekçiler faşistlerden ve işkencecilerden hesap sorulmasını istiyor.

Nitekim Millet Meclisinde CHP'li demokrat milletvekilleri Kontr-Gerilla ve MİT'den hesap sorulmasını istediklerini belirttiler. Niyazi Ünsal Kontr-Gerilla ile ilgili birçok şey açıkladı. Faşist terörün yoğunlaşması özellikle Kontr-Gerilla ve MİT hakkındaki gerçeklerin açıklanması istekleriyle birlikte gidiyor. Emperyalizmin planladığı Kontr-Gerilla gibi faşist cinayet şebekelerinin yuvasına çomak sokulmuş durumda! Bu nedenle onlar su gören bir kuduz köpek gibi halka saldırıyorlar.

Ecevit ise faşist cinayet şebekelerini örten tülü açmamak gayretinde. Oysa, sivil ve resmi faşist güruh, Süleyman Genç'ten sonra Anayasa Mahkemesi eski başkanı ve CHP Senatörü Muhittin Taylan'ın evini de kurşunladı. Ankara DMMA'da onlar öğrenciler üzerine bomba attılar ve ağır yaralı öğrencilerden biri öldü. Devlet Bakanı Orhan Eyüboğlu

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Niyazi Ünsal bildiklerini açıklamalıdır

CHP Erzincan Senatörü Niyazi Ünsal Gençlik ve Spor Bakanlığı bütçesinin Millet Meclisi Bütçe Karma Komisyonunda görüşülmesi sırasında yaptığı konuşmada, Kontr-Gerilla konusunda bazı açıklamalarda bulunmuştur.

Niyazi Ünsal, Özel Savaş Dairesi, Seferberlik Tetkik Kurulu ve cinayet mangalarında "görev" alan eli kanlı katillerce yaptırılan "gizli yemin" konusunda belirli açıklamalar yaptıktan sonra şunları belirtiyor:

"Ben büyük bir ustalıkla saklanan gerçekleri eğer yaşayabilirsem, ileride korkmadan,

Devamı Sayfa 6'da

Emekçi halkın eli Faik Türün'ün yakasındadır

Bazı adlar vardır, duyanda ya da okuyanda insanlığın sömürüden kurtuluşu için verilen mücadeleyi, aydınlık günleri simgeleyen bir çağrışım yaparlar. Devrimci önderler böyledir.

Bir kısım adlarsa, faşist diktatörlüğün işkence odalarının barbarlığıyla, faşist katil sürülerinin cinayetleriyle, emekci halka yapılan azgınca saldırılarla birlikle anılırlar. Faik Türün adı böyle bir addır.

12 Mart döneminin üniformalı katillerinden Faik Türün, bugün parlamenter kartıyla karanlık dehlizlerden başını uzatarak, proleter devrimcilere ve milyonlarca emekçiye yeni tehditler savuruyor.

Cinayet işlerken suçüstü yakalanan canilerin ruh hali içinde, AP Ortak Grubunda bir konuşma yapan geçmişin işkenceci sıkıyönetim komutanı, bugünün AP Manisa Milletvekili Faik Türün, faşist diktatörlüğün özel cinayet mangaları MİT, Kontr-Gerilla vb.'nin bütün faaliyetlerinin bir bir ortaya dökülmesi, kirli çamaşırların açılması üzerine, hiddete gelerek sağa-sola tehditler savurmaya, uyanan emekçi sınıfları askeri derbelerle tehdit etmeye, yeni bir Şili deneyinden bahsetmeye başlamıştır. Geçmişteki kirli çamaşırların bir bir ortaya dökülmesinden, işkence ve katliam suçlularının bir bir yakayı ele vermesinden çok korkan Faik Türün, telaş içinde gönlünden geçenleri de açıklayıveriyor.

Ecevit'le Allende arasında paralellikler kuran Türün, kendisinin de Pinochet rolünü üstleneceğini zannetmektedir. Proleter devrimciler ve emekçi halk, emperyalistlerle, komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla uzlaşma temelinde hükümet kuran ve bugün faşist diktatörlüğün koltuk değnekliği yapan CHP'nin Genel Başkanı Ecevit'le Allende arasında hiç bir paralellik olmadığını iyi bilmektedirler. Faik Türün gibi eli kanlı katiller de iyi bilmelidirler ki, onların askeri faşist diktatörlük hevesleri kursaklarında kalacaktır. Çünkü bugün mücadeleye atılan milyonlarca emekci, her türden sömürü ve soygunu sona erdirmeye, faşist diktatörlüğü yerle bir etmeye hazırlanmaktadır. Emperyalistlerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının lağım sularında otlanan eli kanlı katiller, faşist döktatörlüğün enkaz yığınları arasında yok olup gideceklerdir.

Gazetemizde ve diğer yayın organlarında Faik Türün gibi eli kanlı katillerin, bütün yantıklarını bir bir ortaya dökülmeye başlayınca, ezilen halk kitleleri "işkenceci katiller cezalandırılmalıdır" Sloganı etrafında ayağa kalkınca, Faik Türün'ün korkusu ve telaşı daha da arttı. 1 Şubat 1978 tarihinde AP Ortak Grubunda yaptığı konuşmade, isim vererek gazetemize karşı saldırıya geçti. 2 Şubat 1978 tarihli Milliyet gazetesinde de yayınlanan bu konuşmada Faik Türün şunları söylüyor:

"İlligal bir örgütün yayın organında (Halkın Kurtuluşu 17 ve 23 Ocak sayılarında) 1968'den bu yana yurdumuzda yapılmış sabotajların (Kültür Sarayı yangını, Gemilerin batırılması vb.) 1 Mayıs Taksim olayı, Halk Partisi liderini hedef aldığı iddia edilen Çiğli, Taksim suikast teşebbüslerinin Kontr-Garilla'nın ve CIA'nın marifeti olduğu tekrarlanmıştır." (Milliyet, 2 Şubat 1978, s.9)

Gazetemizde bütün eli kanlı katillerin "marifet"lerinin ortaya dökülmesi karşısında telaşlanan Faik Türün aslında faşist diktatörlüğün, sahibi ve sorumlu yazıişleri müdürü belli olan gazetemiz hakkındaki niyetini dile getirmektedir. Ama onların hevesleri kursaklarındakalacak, her türden oyun fiyasko ile sonuçlanacaktır. HALKIN KURTULUŞU, halkımızın bir parçası olarak, Faik Türün gibi işkenceci canilerin peşini bırakmayacak, onların bütün kirli çamaşırlarını gözler önüne serecektir. İşkenceci katillerden er geç hesap sorulacaktır.

Faik Türün, konuşmasında, "...dünyada ve ahirette veremeyeceğim bir hesap yoktur" demektedir. "Ahireti" bilmeyiz, ama, Faik Türün'ün ve onun gibi canilerin "dünyada" verecekleri çok "hesapları" vardır. Emekçi halkın eli Faik Türün gibi eli kanlı katillerin yakasındadır.

Yakalanan 1 milyon mermi hangi faşist şebekeye gidiyordu?

Geçenlerde balıkçı motorunda yakalanan 950 bin merminin Nizam adlı birine ait olduğu açıklandı. Nizam kimdir? Bu mermiler kime getirilmiştir?

"Laz" lakabıyla bilinen Nizam, faşistlerle ortaklaşa çalışan bir kişidir. Bu kişi MC hükümetleri boyunca silah kaçakçılığını faşist çetelerle ortaklaşa yürüten birisidir. Burjuva basının göklere çıkardığı İstanbul 2. Şube Ekipler Amiri Sadettin Tantan'la aynı köydendir. Laz Nizam gayrimeşru dünyadaki arkadaşlarını da arkadan hançerleyen birisidir. Faşistlerle işbirliği yapmış ve arkadaşlarını ele vermiştir.

Seçimlerden önce Laz Nizam'ın iki kamyon dolusu makineli silahı yakalanmıştı. Bunların seçimden önce getirilmesi raslantı değildi. O dönemler-

Dev.Sa.7.Sü.8'de

HALKIN KURTULUŞU

Halkın Kurtuluşu üçüncü mücadele yılına girdi

Halkın Kurtuluşu engellenemez. Halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin önünde ne emperyalistler ne de onların yerli uşakları komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları durabilirler. Halkların proletarya önderliğinde mücadelesi mutlaka zafere ulaşacak ve bu köhnemiş düzeni, hak ettiği yere, tarihin çöplüğüne atacaktır. Bu tarihin kaçınılmaz akışıdır.

Türkiye halkının, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde ülkemizin çeşitli milliyetlerden işçilerin ve emekçi halk kitlelerinin bir silahı olan HALKIN KURTULUŞU' da engellenemez.

Geride kalan iki yıllık mücadelesi içinde faşist diktatörlüğün güçleri HALKIN KURTULUŞU'na azgınca saldırdılar. Her yolla onun çıkışını engellemeye ve susturmaya çalıştılar. Gazetenin çalışanlarını gözaltına aldılar, tutukladılar. Gazetemizin her sayısı toplatıldı, davalar açıldı. HALKIN KURTULUŞU'nu satanlara, dağıtanlara, okuyanlara ağır baskılar uygulandı. Ancak bütün bunlar mücadelemizi engelleyemedi, engelleyemeyecektir.

Büyük burjuvazi ve toprak ağalarınınki gibi, onların saflarda uzantıları olan ve ideolojilerinin özünü revizyonizm, Marksizm-Leninizme ve proleter devrimci harekete düşmanlığın oluşturduğu apaçık ortaya çıkan bölücü-hizipçilerin içeriden saldırıları de HALKIN KURTULUŞU'nu engelleyemedi.

Hizipçi-bölücüler de proleter devrimci hareketle halk yığınlarının bağını kesmek ve her ikisini de zayıf düşürebilmek için HALKIN KURTULUŞU'na azgınca saldırdılar. Onu engellemeye, zaafa uğratmaya ve gözden düşürmeye çalıştılar. Proleter devrimcilere HALKIN KURTULUŞU'nu satmamayı, dağıtmamayı, okumamayı öğütlediler. Marksizm-Leninizmi gözden düşürebilmek için, HALKIN KURTULUŞU'nun çizgisi hakkında şüpheler yaymaya çalıştılar. Onlar da halkların ulusal ve sosyal kurtuluşlarının ve HALKIN KURTULUŞU'nun yeminli düşmanlarıydılar. Ancak onlar da HALKIN KURTULUŞU'nu engelleyemediler. Bir avuç hain olarak bir kenara atıldılar, devrimcilerden ve halktan hızla tecrit oldular. Gittikçe yozlaştılar, içlerinde "İncil'i okuma grubu" kuranlar, "Marksizm-Leninizm bitmiştir" diyenler; Dimitrov'u "oportünist", Stalin'i "ekonomist" ve Mao'yu "revizyonist" ilan edenler çıktı. Birbirlerine düştüler, bin parçaya bölündüler. Onların gidecekleri yer halka ve devrime ihanet ve düşmanlık çukurunun daha da derinlikleridir.

HALKIN KURTULUŞU ise doğru bildiği yolda, halka ve işçi sınıfına hizmet yolunda, Marksizm-Leninizm ve devrim yolunda hatalarından arınarak ilerledi, ilerledi...

Geçtiğimiz yıl içinde ülkemizde ideolojik planda büyük mücadeleler verildi. Proleter devrimci hareket ideolojik-siyasi planda büyük atılımlar yaptı. Bugün ulaşılan yer üzerinde ülkemizdeki bütün proleter devrimcilerin birliğinin sağlanacağı ve proletarya partisinin inşa edileceği Marksist-Leninist program ve siyasetler bütünüdür.

Bugün en temel ihtiyaç ülkemizde proleter devrimci hareketin bütünlüklü siyasi çizgisini ve bunun temeli olan Marksist-Leninist azami - asgari programını sistemli bir şekilde ortaya koyacak; gerek geçmişte, gerekse şimdi var olan Marksizm dışı ve düşman akımlarla ve proleter devrimci hareket saflarındaki yanlış anlayışlar ve hatalı tezlerle mücadele içinde, bu Marksist-Leninist çizgi ve programı muzaffer kılacak; ve ülkemizdeki bütün proleter devrimcilerin birliğini sağlayacak olan bir teorik dergidir.

Böyle bir teorik-siyasi dergi parti bayrağını, proletaryanın Marksist-Leninist kızıl bayrağını dostun düşmanın gözü önünde göndere çekecek, ülkemizde parti inşası görevinin yerine getirilmesinde

Dev.Sa.7.Sü.8'de

1 Mayıs 1977'de Taksim alanını kana bulayan katiller cezalandırılmalı, 1 Mayıs «İşçi Bayramı» olarak yasallaşmalıdır.

İşçi sınıfının "Uluslararası Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü" 1 Mayıs yaklaşıyor.

Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, 1978 1 Mayıs'ında da, bütün ülkelerin işçileri ve ülkemizdeki işçiler ve emekçiler alanları doldurarak, kızıl bayrağı dalgalandıracak, sömürüye ve zulme karşı kinini bileyecek, birliğini pekiştirecektir.

1 Mayıs 1978'e doğru Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı, 1 Mayıs işçi sınıfının "Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü"nü daha görkemli bir şekilde kutlamak için hazırlanıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk faşistlerin ve sosyal-faşistlerin her türden provakasyonunu boşa çıkararak, 1 Mayıs 1978'de birlik ve mücadele yolunda ileri ve önemli bir adım daha atacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçi halk, 1 Mayıs 1978'i bütün halk kesimlerindeki uyanışın dalga dalga yayıldığı, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin, karşıdevrimci yüzlerinin halk kitlelerinin büyük bir kesimi tarafından artık görüldüğü, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin giderek daha çok tecrit olduğu, reformistlerin maskesinin düştüğü bir ortamda

İŞÇİ SINIFI VE BÜTÜN HALK, 1 MAYIS 1977'DE TAKSİM ALANINI KANA BULAYAN MİT, KONTR-GERİLLA VE MHP'NİN DAĞITTILMASINI, YÜZLERCE EMEKÇİNİN VE HALK EVLADININ KANINA GİREN ELİ KANLI KATİLLERİN CEZALANDIRILMASINI İSTEMEKTEDİR.

kutlayacaktır.

Ezilen halk kitlelerinin devrimci atılımı, emperyalistlerin ve uşaklarının bütün yalan ve demagojilerini bir bir açığa çıkarmıştır. Bugün güneşin balçıkla sıvanamayacağı bir kere daha ortaya çıkmıştır. Bütün yalanlar güneş vurmuş kar gibi erimiştir. Bütün kirli çamaşırlar bir bir ortaya dökülmekte, eski defterler açılmaktadır. Reformist CHP yöneticilerinin bütün engelleme çabalarına rağmen, bugün, bütün halk 1. MC ve 2. MC dönemindeki bütün katliam ve cinayetlerin kimler tarafından gerçekleştirildiğini açık bir şekilde görebilmektedir. Faşist diktatörlüğün cinayet ve katliam mangaları MİT, Kontr-Gerilla, ve MHP'nin iplığı pazara çıkmıştır, katiller suç üstü yakalanmıştır.

1 Mayıs 1977'de sosyal-faşistlerin hazırladığı provakasyon ortamından yararlanarak Taksim Alanını kana bulayan, yüzbinlerce emekçiyi makinalı tüfeklerle ve panzerlerle tarayan, Taksim Alanına bombalar yağdıran, 34 emekçiyi hunharca katleden, yüzlercesini yaralayan faşist diktatörlüğün cinayet örgütleri bugün artık yüzlerini giz

Dev.Sa.7.Sü.1'de

DEVRİMCİ BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON
MUSTAFA YILDIRIMTÜRK'E ÖZGÜRLÜK

Tutuklu yazı işleri müdürleri derhal serbest bırakılmalıdır

Bugün faşist diktatörlüğün zindanları, bir bölümü de 12 Mart döneminden kalmak üzere yüzlerce proleter devrimci, yurtsever, demokratlarla doldurulmuştur.

Bunlardan birisi de Gazetemizin eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'tür.

Mustafa Yıldırımtürk, 12 Ekim'de İstanbul 3. Kolordu Askeri Mahkemesi tarafından tutuklanmış, daha sonra da 18 Ekim'de İstanbul Nöbetçi 3. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından gazetemizde çıkan 18 ayrı yazıdan dolayı tutuklanmıştır. Böylece Mustafa Yıldırımtürk, sivil ve askeri mahkemece TCK'nun 311, 312, 159 ve 142. maddelerine dayanılarak toplam 23 kez tutuklanmıştır.

Daha sonra, gazetemizde yayınlanan çeşitli yazıların TCK'nın 142, 155, 158, 159, 311 ve 312. maddelerini "ihlal ettiğini" iddia eden savcı, gazetemizin Eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü hakkında toplam 23 dava açmış ve Mustafa Yıldırımtürk için toplam 506 yıl hapis cezası istemiştir.

Gazetemiz Eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü hakkında açılan davanın 26 Aralık 1977 tarihinde İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesinde başlaması beklenirken, Sağmalcılar Cezaevinde çıkan bir olayı bahane eden hapisane idaresi, cezaevinde tutuklu bulunan Mustafa Yıldırımtürk'ü olayın sorumlusu olarak göstererek, 22 Aralık akşamı İzmit Cezaevine "sürmüştür".

Bugün ise, Mustafa Yıldırımtürk hakkında açılan davaya İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesinde devam edilmesine rağmen, Gazetemiz Eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü, "tahsisat yokluğu" bahanesiyle hiç bir duruşmaya getirilmemekte, duruşmalar sürekli ertelenmektedir. Böylece de savunma hakkı elinden alınmaktadır.

Faşist diktatörlük, bir yandan insanların en

Dev.Sa.6'da

«Üç Dünya Teorisi», devrimin ortadan kaldırılması Amerikan emperyalistleriyle ittifakın burjuvazinin önünde koşulsuz teslimiyetin teorisidir

MEHMET ŞEHU

Bu yazı, 28-29 Kasım 1977 şenlikleri ile ilgili olarak Vlora'da yapılan kabul resminde, AEP Merkez Komitesi Politbüro üyesi ve ASHC Bakanlar Kurulu Başkanı Mehmet Şehu yoldaşın yaptığı koşumanın son bölümüdür. Konuşmanın bu bölümü ATA ajansının 30 Kasım 1977 tarihli sayısından çevrilmiştir ve başlığı tarafımızdan konmuştur.

Şu an dünyamız, büyük sosyal çalkantılar ve sayısız tehlikelerle doludur.

Kapitalist ve revizyonist dünya sistemini içine alan derin bunalım ve onun bu sistemi yüzyüze getirdiği büyük güçlükler, emperyalizmin bütün çelişkilerini en üst düzeyedek keskinleştirmiştir. Kapitalist ülkelerde, burjuvazinin, bunalımın yükünü işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin sırtlarına yıkma ve karlarını koruma girişimleri ve sürekli artan fiyatlar ve kötüleşen yaşam koşulları karşısında işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin öfke, protesto ve isyan dalgası, -bu devrimci dalga- yükselmekte ve bu ülkelerin hakim çevrelerinde istikrarsızlığa ve siyasi bunalımlara yol açmaktadır.

Sözümona gerginliğin azalmasını sağladığı iddia edilen, "Helsinki ruhu" hakkında her yerde büyük demagojik yaygaralar koparılıyor. Ne Helsinki, ne Belgrad, ne de silahsızlanma hakkında yapılan sonsuz konuşmalar, uluslararası gerginliği en ufak bir şekilde düşürmemiştir. Buna karşılık durum her geçen gün daha da kötüleşiyor.

Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ezilen halkların ulusal kurtuluş ve egemenlik, demokratik dönüşümlerin devrimci yoldan gerçekleşmesi ve sosyal gelişme için, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, sömürgecilik ve yeni sömürgeciliğin kalıntılarına, gerici yerel güçlere -emperyalizm yanlısı burjuvazi ve toprak ağaları- ve faşist diktatörlük rejimlerine karşı sürdürdüğü mücadeleler, gelişme ve kesintisiz yükselme aşamasındadır.

Modern revizyonistlerin ihaneti, devrim davasına büyük bir zarar vermesine rağmen, kaçınılmaz olan halkların kurtuluşunu ve devrimi durduramadı ve hiç bir zaman da durduramayacaktır.

Büyüyen devrim dalgası karşısında şunu görüyoruz: Emperyalizm, sosyal-emperyalizm, gericilik ve neo-faşist rejimlerden, sosyal demokrasi ve modern revizyonist, troçkist ve anarşist, oportünist ve her cinsten döneklere kadar karşı-devrimin ve gericiliğin bütün karanlık güçleri, eskimiş, çürümüş ve ölmekte olan kapitalist sistemi yaşatmak amacıyla, onu (devrimi-ç.n.) boğmak ve bastırmak ve doğru çizgisinden saptırmak için ayrı ayrı teşebbüslerde bulunuyorlar. Bu, emperyalizm ve gericilik bir yanda, sosyalizm ve halklar, diğer yanda olmak üzere iki dünya arasındaki ölüm kalım mücadelesidir.

Stalin'in ölümünden sonra iktidarı ele geçiren, kapitalizmi restore eden ve Sovyetler Birliği'ni sosyal- emperyalist bir süper devlet haline dönüştüren Kruşçev- Brejnev revizyonist kliği, devrimi baltalamak için çok tehlikeli bir oyun oynamaya devam ediyor. Uluslararası komünist ve işçi hareketi içindeki bütün kötülüklerin kaynağı Sovyetler Birliği Komünist Partisinin kötü ünlü 20. Kongresidir: Sovyetler Birliğinde ve o ana kadar sosyalist olan bir çok diğer ülkede kapitalizmin restorasyonu, önceki komünist partilerinin büyük çoğunluğunun bozularak revizyonist hale dönüşmesi, en değişik revizyonist akımların ortaya çıkması, bütün bu akımlar içinde revizyonizmin en kirli köpüğünü temsil eden bütün revizyonist akımlardan daha açıkca ve daha utanmazca anti-proleter ve anti-Marksist fikirleri ifade eden sözde "Avrupa Komünizmi"de kaynağını orada buluyor.

20. Kongrenin ilk habercisi ve revizyonizmin devlet iktidarını kendi ülkesinde kuran Yugoslav revizyonistleriydi. Bu nedenle Tito, haklı olarak, modern revizyonizmin babası olmakla övünüyor. Bu nedenle nerede olurlarsa olsunlar, bütün revizyonistler, onu kendilerinin kurtarıcısı ve tanrısı sayarak şereflendiriyorlar ve tantanalı şekilde karşılıyorlar. Yugoslav revizyonistlerine karşı takınılacak tavır, hala gerçek Marksist-Leninistleri revizyonistlerden ayıran bir mihenk taşı olmaya devam ediyor. Arnavutluk halkı şöyle diyor: "Bir tüyden olan kuşlar, bir arada toplanırlar". Yugoslav liderliği ile ortak bir davaya sahip olmak, ve onlarla ideolojik olarak uzlaşmak, Marksist olmak değil, revizyonist olmaktır.

Revizyonist ve anti-Marksist orman içerisinde, yeni bir teori olarak tanıtılan ama aslında çok eski olan bir başka teorinin, "Üç Dünya Teorisi" nin, ortaya çıktığını görüyoruz. Bu teorinin köklerini Brenstein'da, Kautsky'de, Troçki'de, ve Buharin'de buluyoruz. "Üç Dünya Teorisi" uluslararası komünist ve işçi hareketi için çok büyük bir tehlike oluşturmaktadır : Bu, devrimin ortadan kaldırılma teorisidir, Amerikan emperyalizmiyle bütünüyle ittifakın ve burjuvazinin önünde koşulsuz teslimiyetin teorisidir, halkların kurtuluş mücadelesinin bastırılması teorisidir.

Gerçekte bu adı çıkmış teori, Marks'ın "Bütün Ülkelerin Proleterleri Birleşiniz!" sloganı ile, Lenin'in, "Bütün Ülkelerin Proleterleri ve Ezilen Halklar Birleşin!" sloganları yerine, "bütün ülkelerin proleterleri ve halkları, burjuvazi, gericiler ve faşistler, nerede olursanız olun, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı, Amerikan emperyalizminin liderliği altında birleşin!" şeklindeki karşı-devrimci sloganı koymaktadır. Burada, "üçüncü dünyaya ve ikinci dünyaya, Sovyet sosyal- emperyalizmine karşı savaşmak için birinci dünyanın yarısı ile, Amerikan emperyalizmi ile birleşmeleri" için yalvarılıyor. Bugün, kişi, bundan daha gerici bir slogan bulamaz.

Gerçek komünistler, proleterler ve halklar, emperyalist savaşa karşıdırlar. Lenin'in bize öğrettiği gibi, halkların, komünistlerin, proleterlerin görevi, emperyalist güçler arasındaki savaşı önlemek için mümkün olan en fazla çabayı göstermek, yerli burjuvazi ile uzlaşma yapmamak, tersine, ona karşı çıkmak ve emperyalist savaşın çıkarılmaması şeklindeki halkın arzusunu kabul etmesi için onu zorlamaktır, yok eğer emperyalist güçler arasındaki savaş, kaçınılmaz hale gelir ve patlak verirse, o zaman, komünistlerin, proleterlerin ve halkların görevi, İkinci Enternasyonal liderlerinin iddia ettikleri ve "Üç Dünya Teorisini" nin standart sürdürücülerinin bugün vaazettikleri gibi, "anayurt savunması" için savaşmak değil, bunun yerine, yerli burjuvaziyi yıkma ve proletarya diktatörlüğünü kurma nihai amacıyla emperyalist savaşı iş savaşa, devrime dönüştürmektir. Eğer, Lenin'in bu öğretileri ve talimatları akılda tutulmaz ve uygulanmazsa; bu, Leninizme karşı olmak, savaş taciri ve aynı zamanda devrimin ateşli söndürücüsü olmak ve uluslararası burjuvazinin hizmetinde olmak demektir.

"Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları, emperyalizm yanlısı teorileriyle kendilerini çok çabuk teşhir ediyorlar. Bütün halklar bu teorinin gerçek özünü anlıyorlar. Halklar "Üç Dünya Teorisi"nin vaizlerinin, Amerikan emperyalizminin, batılı gerici burjuvazinin ve bütün dünya gericiliğinin çıkarlarının en ateşli savunucuları ve en hararetli yandaşları haline geldiğini görüyorlar. Hiç bir halk, "Üç Dünya Teorisi"nin destekçilerinin iddia ettikleri gibi, yerli gerici burjuvazi ile ittifakı kabul edemez, hiç bir halk gönüllü olarak mali sermayeye iltihak edemez, hiç bir halk, bu teorinin destekçilerinin inatçı taleplerini ve düne kadar kendisini baskı altına almış ve köleleştirmiş olan, pençelerini onun bedenine sokmak üzere bin bir yol deneyen ve kanını emmek için yeni metodlara başvuran sömürgeci burjuvazi ile yapılacak köleci ittifakları kabul edemez.

"Üç Dünya" teorisyenleri, Amerikan emperyalizminin düşme, geri çekilme ve savunma durumunda olduğunu, buna karşılık, Sovyet sosyal-emperyalizminin de yayılma ve saldırı özlemi içerisinde bulunduğunu iddia ediyorlar. Bu durumda onlara göre, Amerikan emperyalizmi halkların daha az tehlikeli düşmanı iken, Sovyet sosyal-emperyalizmi daha tehlikeli düşmanıdır. Bu kırmızı kurdun, siyah kurttan daha tehlikeli olduğunu söylemekle aynı şeydir! Fakat, halklar, "Üç Dünya" teorisyenlerinin düşündüğü kadar bilgisiz değildir.

Herkes için açıktır ki, Sovyet sosyal-emperyalizmi halkların düşmanıdır. Her kim ki Sovyet sosyal emperyalizminin teşkil ettiği tehlikeye karşı uyanıklığını azaltır, onun köleci planlarına karşı, şimdi ve daha ilerde savaşmazsa, bunu çok pahalıya öder. Bugün Sovyet sosyal - emperyalizminin halklara yardım edebileceği, dünya hakimiyeti özleminde olmadığı ve bunun için planlar düzenlemediği şeklinde hayallere kapılmak, dar görüşlülüğün bir işaretidir.

Fakat, bunun karşısında Amerikan emperyalizmi de daha az tehlikeli değildir. Her şeyden önce istisnasız her emperyalist ülke, böyle kaldığı sürece, gericilik, şiddet, yayılma ve saldırı eğilimlerine sahip olacaktır. O, savunma ya da geri çekilme içinde değildir. Hatta, emperyalizm ölüm halinde bile olsa, eğer henüz ölmediyse, onun saldırgan tabiatı değişmez ve onun teşkil ettiği tehlike ortadan kalkmaz.

Amerikan emperyalizminin savunma içerisinde olduğu hiç de doğru değildir. Sovyet sosyal-emperyalizmi gibi o da çürüme içindedir. Ama savunma ya da geri çekilme durumunda değil, tıpkı Sovyet sosyal-emperyalizmi gibi, o da kendi halkı ve diğer halklar için saldırgan, baskıcı, kan dökücü, köleci ve kana susamış bir uluslararası jandarmadır.

İkinci Dünya Savaşını takiben, Kore halkını kanla bastıran bu Amerikan emperyalizmi değil mi? Vietnam, Kamboçya ve Laos'u, bu ülkelerin kahraman halkları tarafından kovulana kadar, kana boğan bu Amerikan emperyalizmi değil mi? Beş yüz bin Endonezya'lı komünistin katledilmesinde Amerikan emperyalizminin parmağı yok mu? Şili halkını kanla bastıran ve bu ülkede faşistleri iktidara getiren Amerikan emperyalizmi değil mi? Hem Sovyetler Birliği'nin, hem de Amerikan emperyalizminin, şu anda Etyopya ve Somali'de sahnelenen trajediye aynı şekilde ellerini derinliğine sokmadukları doğru mudur? Kıbrıs'taki vahim durumu ve Arap-İsrail çekişmesi ile ilgili kor-

Dev.Sa.6'da

Sovyet sosyal emperyalistlerinin bankaları yayılma ve yağma araçlarıdır

Sovyet sosyal-emperyalizminin hararetli bir şekilde sürdürdüğü yayılmacı, yağmacı, baskıcı ve saldırgan politika, ruble ve tankların gücüne dayanmaktadır. Tüm kapitalist-revizyonist dünyanın içinde bulunduğu, her alandaki derin bunalım koşullarında, Sovyet revizyonist burjuvazisi, ekonomik yayılmasını dünyanın her yerine kadar yaygınlaştırmaya çalışıyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri sermaye ihraçlarını daha fazla artırmak için, Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalist devletlerle sürdürdüğü rekabet içerisinde, daha fazla kar elde etmek için çeşitli ülkelerde faaliyet gösteren bankaların sayısını devamlı olarak artırıyorlar. Bunun yanısıra, Sovyet revizyonist burjuvazisi, bu bankaları, birçok borç ve kredi temin etmek, gereksinmelerini karşılamak ve ülke içindeki fonları, silahlanmada kullanılmak üzere, serbest bırakmak için kullanmaktadır.

Bilindiği gibi, Sovyet sosyal-emperyalizmi, "uluslararası işbölümü", "işbirliği ve bütünleşme" vs. bahaneleri altında uydu ülkeleri acımasızca talan ediyor, ve onların ekonomilerini kendisine tabi kılıyor. O, Rusya'nın COMECON'a üye diğer ülkelerin mali kaynaklarını talan etmesine hizmet eden sözde "Uluslararası Ekonomik İşbirliği Bankası" ve "Uluslararası Yatırım Bankası"nı kurmuştur.

Sovyet revizyonist burjuvazisi, bu iki bankayı bütünüyle kontrol etmekte, onları kendi çıkarlarına göre yönlendirmekte, ve bu gerici kuruma üye ülkeler arasındaki tüm parasal faaliyetleri yönetmektedir.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tam kontrolü altında bulunan yukarda belirtilen bankalar, onlara çok miktarda borç ve kredi sağlamaktadırlar; ki onlar bu borç ve krediler için diğer üye ülkelere nazaran çok az bir faiz miktarı ödemektedirler. Örneğin, Orenburg Petrol Boru Hattı için diğer ülkelerden alınan faiz fiyatı % 5 iken, onlardan % 2 alınıyordu. "Uluslararası Yatırım Bankası" kanalıyla, Sovyet topraklarındaki çok sayıdaki önemli projenin inşası için yalnız Sovyet sosyal- emperyalistleri uzun vadeli krediler temin etmiş bulunuyorlar. Diğer yandan her şeye karar veren kendileri oldukları için, onlar, kendilerine bağlı ülkelerin ekonomilerinin diğer dalları üzerindeki kontrollerini de artırıyorlar. Böylece, bu bankadan alınan krediler yoluyla, Sovyet revizyonistleri, Çekoslavakya'daki "Taka" otomobil imal etme fabrikaları, Macaristan'daki "İkarus" otobüsleri, Doğu Almanya'daki "Umfortehnik" ağır levazım kombinası, vs. gibi önemli alanları kontrol altına alıyorlar.

Bu bankaların tüm parasal faaliyetleri de, Rus patronlara avantaj sağlayan, serbest rubleler tarafından yapılmaktadır. Çünkü, Sovyetler Birliğindeki enflasyonun sonuçları, ağır bir şekilde, bu ülkelerin kapitalist ekonomilerinin omuzlarına yüklenmiştir. Sovyet sosyal-emperyalistleri bu bankaları, techizat ve teknoloji için yabancı batı sermayelerinden büyük krediler temin etmek ve büyük miktarda hububat satın almak için de kullanmaktadır. Merkezi Moskova'da bulunan "Uluslararası Yatırım Bankası" geçen yıl, Sovyet topraklarındaki "ortak projelerin" inşası için, Batı Alman bankası olan "Dresdner Bankası" da dahil olmak üzere batılı sermaye tarafından verilen, 600 milyon dolar tutarında borç temin etti. Şu anda, Orenburg Petrol Boru Hattını finanse etmek üzere, COMECON 400 milyon dolar tutarındaki başka bir borç talep etmektedir. Bu bankaların büyük kredi ve borçları da, ağır bir şekilde, diğer üye ülkelerin omuzlarına yüklenmektedir. 1976 yılının sonuna kadar, COMECON Bankası, batılı bankalara 29 milyar dolar borçlanmış bulunuyor.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, son yıllarda, sermaye ihracını artırmış bulunuyorlar. Burjuva basını da, diğer ülkelerdeki Sovyet bankalarının, diğer kapitalist ülkelerdeki rakiplerinden hiç de farklı olmadığını kabul ediyor. Sovyet revizyonist basınının ("Mezhdunarodnaja Zhizn", Sayı:8, 1977) yazdığına göre, önceden açılmış olan bankalara ek olarak, son yıllarda Sovyetler Birliği, İsviçre'de, Batı Almanya'da, Lüksemburg'da, Lübnan'da, Singapur'da ve başka yerlerde gözle görülür sayıda yeni bankalar açmış bulunuyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri, mali yayılmalarının daha da artması için, New-York, Los Angeles, Şikago, Toronto, Tokyo, Kingstone, Kuala-Lumpur, Manila vs.'de başka bankalar açtılar ve açıyorlar. Onlar, etki alanları için, acımasız yağma yoluyla daha fazla kar elde etmek için, diğer kapitalist ülkelerle daha fazla rekabet ediyorlar.

(19 ARALIK 1977-ATA)

Almanya'nın Münster şehrinde faşizmi protesto mitingi yapıldı

21 Ocak Cumartesi günü Almanya'nın Münster şehrinde KBW ve KPD örgütlerinin öncülüğünde faşizme karşı bir miting düzenlendi.

Mitingden önce şehrin birçok yerlerinde Alman devrimcileri ve demokratları bildiriler dağıttılar, gazeteler sattılar. Faşizmi belgeleyen resimler sergilediler.

Aynı gün şehrin merkezi ve en kalabalık caddesi olan Ludgari Str.'de Hitler faşizminin uzantısı olan "Milliyetçi Demokrat Gençlik" de bir kitap sergisi açmıştı. Münsterli devrimciler ve demokratlar bu grubun etrafını sararak onların halk düşmanı yüzlerini teşhir ettiler.

Başta KPD/ML, KBW ve KPD'li örgütlerin militanları olmak üzere birçok devrimci kişi ve örgüt üyeleri bu sahte 'Milliyetçi Demokratların' Hitler'in katliamlarının savunucuları olduklarını ve bugün Alman hakim sınıfların giriştiği her türlü gericiliğin ve baskının birer kuklası ve aracı olduklarını açıkladılar.

Bu faşist gençlerin yardımına Alman tekelci burjuvazisinin resmi vurucu silahlı gücü olan polis koştu. Şehrin ortasına onlarca araba ile donatılmış polisler yığıldı. Devrimcileri susturmaya çalıştılar. Ama bütün sivil halkın direnişi karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar. Bu durumda faşistler kaçmak zorunda kaldılar. Alman polisi KBW örgütüne bağlı üç devrimciyi polis arabasına sokarak siyasi şubeye götürdüler. Kitlelerin direnişi karşısında , polis üç devrimciyi de bırakmak zorunda kaldı.

Ayrıca polis, devrimcileri kitleden soyutlamak için, izinli mitingi engellemeye çalıştı. Gerekçe olarak da, bu yerin şehrin tam merkezi olduğunu bütün iş sahiplerinin zarara uğrayacağını ve normal satışlarını yapamayacaklarını gösterdiler. Ayrıca çarşının merkezinin bu kalabalık içinde kapatıldığı için, birçok insanın hafta sonu alış-verişlerini yapma olanağının ortadan kalktığı da gösterilen diğer bir gerekçe idi.

Bu gerekçeler , polisin her tarafta sadece sömürücü sınıflara hizmet ettiğini açıkça ortaya koyuyor. Bunlar için, her yerde emekçi kitlelere saldırdığını ispatlıyor.

Polis bütün çabalarına rağmen mitingi ancak 1,30 saat geciktirdi. Ama bu arada devrimciler polisi de teşhir ettiler ve şehrin merkezi yerlerinde faşizmi ve polisin tavrını açıkça sergilediler.

Bu mitinge Münster şehrindeki proleter devrimciler de çağrıldı.

Almanya'daki proleter devrimciler ve bir kısım işçiler de bu mitinge katıldı. Mitingde HALKIN KURTULUŞU ve Türkei İnfo satıldı. Halkın Kurtuluşu adına bir dayanışma mesajı okundu.

"İrade beyanı,, patronların bir oyunudur!

Çalışma Bakanı Bahir Ersoy, "Sendikal rekabeti engellemek için iş yerlerinde irade beyanına başvuracağız" dedi. İrade beyanı şöyle olur: Patronun ve Çalışma Bakanlığından ya da Bölge Çalışma'dan bir müfettişin huzurunda her işçi tek tek hangi sendikayı seçtiğini söyler, yazdırır ve isminin karşısına imza atar. Bu, referandumun tamamen tersidir. Tam tamına patronların ve sarı sendikaların çıkarlarına uygundur.

Burjuvaziye karşı, fabrikada ekonomik haklar için mücadele veren sendikaların gelişmesi engellemek istemektedir. Fabrika sahibinin ve egemen sınıfların devletinin bir temsilcisi huzurunda yapılacak açık irade beyanı, işçilerin gerçek eğilimini belirtebilir mi? Patronun varlığı işçi üzerinde açık baskı değil midir? Çalışma Bakanlığı müfettişi burjuva devletin temsilcisi değil midir?

Böyle sendika tespiti, Şili'de faşist diktatör Pinoçe'nin yaptığı referandum türünden bir oyundur. Ecevit hükümetinin Çalışma Bakanı da Pinoçe'nin yolunda yürüyor. İşçilerin gerçek sendikal eğilimi ancak gizli oy, açık tasnif, yani referandum yoluyla belirlenebilir. İrade beyanı ise her fabrikada patronların en bilinçli işçileri tespit etmesine, açığa çıkarmasına yarayacaktır. Milyonlarca kişilik işsiz ordusu kapıda beklerken, burjuvazi en bilinçli ve en yiğit işçileri böylece kolaylıkla açığa çıkarıp, işten atabilecektir. İşçilerin önemli bir kesimi ise işsiz kalma korkusuyla gerçek eğilimini belirtemeyecektir.

İrade beyanı, işçi sınıfının kendi ekonomik hakları yolunda devrimci sendika mücadelesinin mezarını kazmak isteyen bir önlemdir. İşçi sınıfının sendikal mücadelesinin mezarını kazma görevi de Ecevit hükümetine yüklenmiştir. Faşist diktatörlük, MC hükümetleriyle yürürlüğe koyamadığı böyle faşist tedbirleri, Ecevit ile kolaylıkla uygulayabileceğini düşünüyor. Her türden sendika ağası da, faşist diktatörlüğün bu tedbirlerinin uygulanmasını kolaylaştıran araçlardır.

Sendikalaşma ve grev hakkı, işçi sınıfının çok uzun yıllar boyu sürdürdüğü mücadelenin ürünleridir. Bunlar burjuvazinin bir lütfu değil, kan ve açlık pahasına kazanılmış haklardır. Referandum hakkını da işçi sınıfı mücadelesiyle elde edecektir. Referandum için mücadelenin yükseldiği günümüzde, "İrade beyanı"nı ortaya atan reformcular bir kez daha faşist diktatörlüğün koltuk değneği olduklarını gösteriyorlar.

REFERANDUM YASALLAŞMALIDIR!
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

Kop Krom İşletmesinde mücadele sürüyor

Biz, Doğu Anadolu bölgesinde Aşkale'ye bağlı olan Erbaş istasyonu yöresinde, Kop Kromit İşletmesi Limited Şirketinde yer altında çalışan maden işçileriyiz. İşyerimizde 220 işçi çalışıyoruz. Sendikamız Türk-İş'e bağlı Doğu Maden İşçileri Sendikası'dır. Bu sendika merkezinde faşistler vardır

İşyerimiz 1970'den bu yana çalışıyor. Geçen yılın ağustos ayına kadar 60 lira ücretle çalışıyorduk. Birtakım mücadeleler sonunda ücretlerimizi 100-130 liraya çıkarttık. Aldığımız para bugünkü hayat pahalılığına karşı bize yetmemektedir. İşyerimizde çalışanların çoğu yakın köylerden gelenlerdir. Yaşadığımız çevre tarıma elverişsiz bir yerdir. Burada yaşayan insanların tek geçim kaynağı krom madenidir. Bir de uzak çevrelerden gelen topraksız ve az topraklı köylüler bu madende çalışmaktadır. Çalıştığımız işyerinde iş güvenliği denilen hiç bir önlem yoktur. Şimdiyse, Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi Ahmet Eren ve A.Oğuz Akal ismindeki patronlar 1.1.1978 tarihinden itibaren işyerini kapatma kararı almışlardır. Onlar, faşist sendika ağalarıyla anlaşıyorlar ve biz çalışan işçilerin ekonomik ve sosyal haklarımızı ver-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Halil Tunç komprador burjuvazi için işçilerden fedakarlık istiyor

Geçen hafta Türk-İş Genel Başkanı Halil Tunç, Ecevit'le görüştü ve "işçilerin, darboğazdan çıkmak için üzerlerine düşen görevi yapacaklarını" söyledi. Halil Tunç'a göre işçi sınıfı, ekonomik bunalımdan çıkış için payına düşen yükü taşımaya hazırdır.

Halil Tunç, Türk-İş'in yönetimini gaspetmiş bir sendika ağasıdır. O, kendi ağalık saltanatı yıkılmasın diye bir yandan Kaya Özdemir, Sadık Şide gibi AP ve MHP'li faşist sendika ağalarına dayanırken, diğer yandan da CHP'li sendika ağalarıyla iyi geçinmeye çalışmaktadır. Halil Tunç, Amerika'da yetişmiş ve emperyalizme uşaklık ruhuyla eğitilmiş en saf bir sarı sendikacıdır. Geçen yıl çeşitli ödenek, hak vb. adı altında Türk-İş kasalarından yani işçilerin alınterinden 650 bin lirayı gaspeden gene odur.

İşte bu faşist sendika ağası, şimdi burjuvaziye uşaklığını bir kez daha göstermenin günü geldiğine inanmaktadır. Türk-İş üyesi 1 milyonu aşkın işçi, Halil Tunç'un kendilerini burjuvaziye peşkeş çekmesine daha fazla göz yumabilir mi? Bu sömürü ve zulüm düzeninde zaten her zaman yük işçinin omuzlarında değil mi? Ekonomik buhranın sorumlusu, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalığıdır. Halil Tunç, işçi sınıfından ne gibi fedakarlık istemektedir? Daha fazla açlık, yoksulluk ve daha fazla sömürülmeden başka birşey mi bu fedakarlık? Halil Tunç'un önerisi, IMF'nin devalüasyon önerisiyle ve Sabancı gibi komprador burjuvaların "hap yutturma" önerileriyle özdeştir. Buhranın tüm yükünün işçi sınıfına yıkılması anlamına gelmektedir.

Ecevit de bu görüşmeden memnun ayrıldığını belirtti. Hükümet olmadan önce Ecevit "genel grev hakkı, referandum" vb. vaad ediyordu. Oysa şimdi çuvalı işçilere yüklüyor, pastayı da büyük burjuvaziye paylaştırmanın yolunu arıyor. Halil Tunç gibi sendika ağaları onun bu siyasetinin en iyi destekçileridirler. Ecevit, Halil Tunç gibileri aracılığıyla işçi sınıfına kambur üstüne kambur bindirmek istiyor.

Halil Tunç gibi sendika ağaları devrilmeden işçiler sendikal haklarını burjuvaziye yem olmaktan kurtaramayacaklar. MC hükümetleri yerine CHP hükümetinin gelmesine rağmen, fedakarlık gene işçilerden istenmektedir. Bu durum da gösteriyor ki faşist diktatörlük yıkılmamıştır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, sorumlusu oldukları ekonomik buhranı bu kez Ecevit hükümeti eliyle ve sendika ağaları aracılığıyla işçi sınıfına yükleme yolunu arıyorlar.

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

ANKARA EGO OTOBÜS İŞLETMESİNDEKİ SEÇİMLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Ankara EGO İşletmesi'nde, 3 ocak 1978 tarihinde Genel-İş Şube Genel Kurulu için delege seçimi yapıldı. Seçimlere "Yurtsever Devrimci Muhalefet" adıyla katılan Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu taraftarları, seçimler üzerine bir değerlendirme yapmışlardır. Bu değerlendirmenin bir bölümünü yayınlıyoruz.

Bizler Ankara EGO otobüs işletmesinde çalışan devrimci işçileriz. Bundan bir süre önce (3 ocak günü) İşyerimizde Genel-İş sendikasının şube Genel Kurulunda bizleri temsil edecek delegelerin seçimi yapıldı. Bu delege seçimlerine, işyerimizde bulunan devrimciler olarak bir muhalefet listesi oluşturarak katıldık. Sonuç olarak 2250 işçiden 1942 işçinin seçime katıldığı oylamada 173 oy alarak seçimi kaybettik. Seçimlerin sonucunda 16 yıllık koltuk ağası 1343 oy alarak yönetime yeniden geldi. Sosyal- faşistler ise 426 oy alarak varlıklarını sürdürmüş gözüktüler.

Bu seçimin bir değerlendirmesini yapmadan önce sendikamız Genel-İş Şubesinin yapısına değinmek istiyoruz.

I-İŞYERİMİZİN GENEL DURUMU :

İşyerimiz olan Ankara Belediyesi Otobüs İşletmesi genel yapısıyla halka hizmet götüren bir işyeridir. İşyerimizde 2250 civarında işçi çalışmaktadır. Bu işçinin yarısı HAREKET dediğimiz şoför, biletçi, hareket memuru ve kontrollardır. Diğer yarısı atelye, büro ve hizmet işçileridir.

Atelye işçilerinin siyasi meselelere olan, ilgisi diğer işçilerden daha fazladır. Bunun sebebi atelye işçilerinin yan yana çalışmaları ve bu kısımda devrimcilerin ağırlıkta olmasıdır. Hareket personeli ise, bilhassa şoförlerin küçük burjuva yanları ağır basmaktadır. Bu yüzden örgütlenme ve siyasi seviye olarak diğer atelye kısmından geridir.

Biz proleter devrimciler de seçimlerde hareket personeli içinde iyi bir çalışma yürütemedik.

II- SENDİKAMIZIN ŞUBESİ:

Şubemizin başında 16 yıllık bir koltuk ağası vardır. Bu zat(!) Amerika'da sarı sendikacılık öğrendikten sonra EGO Otobüs İşletmesinin başına çöreklenmiş, 1973 yılında ise işçiler seçimlerde bu adamı bir kenara fırlatmıştır. Ancak ondan sonra yönetime gelen kişinin bir varlık gösterememesi, işçilerin yönetiminde faşistlerin bulunduğu Ulaş-İş'e kaymaları bu koltuk ağası Yusuf Bilen'in tekrar sahneye çıkmasına yol açmıştır. Genel-İş'in Türkiye çapında iş kolu yetkisini de alması bu koltuk ağasının işine yaramış ve Genel- İş kanalıyla tekrar işyerinde örgütlenerek işçinin başına bela kesilmiştir.

İşyerimizde öteden beri iyi bir devrimci potansiyel vardır. Bu gücümüzü 1975'de Ulaş-İş'i faşistlerin elinden alıp yönetimi ele geçirerek kanıtladık. Ancak o günkü bilincimizle sosyal-faşistlerle beraber hareket ediyorduk. Onlarla aramıza bir sınır çizememiştik. Ulaş-İş'in başına bir TSİP'liyi başkan olarak seçtik. Ama onlar ideolojileri gereği işçi sınıfına ihanete başlamışlardı. Bu ihanetlerine yeteri kadar karşı koyup onları iyice teşhir edemedik. Bu bizim bir eksikliğimizden, onlarla ahbap çavuş ilişkilerini sürdürmemizden ileri geldi. Şu andaki Yusuf Bilen ve ekibi ise reformizmi bilinçli olarak savunmaktadır, devrimcilerle karşı her türlü düzenbazlığı ve ispiyonu yapacak düzeydedir.

Proleter devrimcilerden bir arkadaşın işten atılmasına göz yumup iki proleter devrimcinin işten atılması için jurnal niteliğinde işverene rapor yazdılar. O günlerde işveren durumunda TİP, TSİP ve TKP'li Rus uşakları vardı. Onlar bu raporu hemen dosyalayarak inceleme ve soruşturma şefliğine havale ettiler.

Bizler seçimlere bu şartlar altında hazırlandık. Ve işten atılmayı, dövülmeyi, kıyıma uğramayı, kısaca her şeyi göze alan 173 kişinin oyunu aldık. Bu şartlar altında bu bir başarıdır. Sosyal faşistler ise sendika yönetiminin bir kanadıyla ve birtakım Ulaş-İş yöneticileriyle ittifak içine girdiler. Bunun yanı sıra işverenden (TİP, TSİP ve TKP'li yöneticilerin) destek almalarına rağmen 426 oy aldılar. Bu, onlar için çözülüşün başlangıcıdır.

III- İTTİFAKLAR KONUSU:

Seçim için hazırlık çalışmalarına Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu siyasetlerini savunan birer işçi arkadaşın katıldığı bir faaliyet komitesi kurularak başlandı. Bu komiteden daha sonra Halkın Yolu'na mensup arkadaş ayrılmak zorunda kaldı. Bu arkadaşın yerine aynı siyaseti temsil eden bir memur arkadaş görevlendirildi. Seçimlere YURTSEVER DEVRİMCİ MUHALEFET adıyla katılmaya karar verdik. Bu kararımızı bir bildiriyle açıkladık. İlk bildirimizden sonra mart ayında yapılması gereken seçimin 3 ocak'ta yapılacağı ilan edildi. Şube yönetiminin amacı bizim hazırlanmamızı önlemekti. Bir yerde başarılı da oldular...

İkinci bildirimizden sonra, yani seçimlere 10 gün kala "Devrim Yıldızı"na mensup bir arkadaşa seçimdeki tavırlarının ne olacağını sorduk. Önce kendi adlarına seçimlere katılacaklarını, daha sonra ise bizim oluşturduğumuz muhalefeti ortak sorumluluk alarak destekleyebileceklerini söylediler. Sonra 5-6 maddelik bir birlik önerisinde bulundular. Bizler bu önerilerin 1-2'si hariç diğerlerini reddettik. Reddettiğimiz öneriler grupçu anlamda ve kendi isimlerinin propogandası mahiyetinde idi. sonunda "Yurtsever Devrimci Muhalefet" safında seçime katılmayı kabul ettiler. Üçüncü ortak bildirimizin dağıtılmasına üç gün kala D.Yıldızı imzalı bir bildiri dağıttılar. Bu işçiler üzerinde olumsuz etki yaptı. Bu davranışlarının yanlışlığını söyledik, bunu kabul ettiler.

IV- HAZIRLIK ÇALIŞMALARI VE SEÇİM:

Delege seçimlerine katılabilmemiz için tüzük gereği 450 asil 450 yedek delege ismi yazmak zorundaydık. Çalışmalarımızın asıl yönünü bu isim yazmak oluşturdu. Çünkü işçi arkadaşların çoğu listemize yazılmaktan çekiniyordu. Buna neden de iş yerinde yayılan şu gerici propaganda oldu: "Maocuların delege listesine yazılmayın. Onların listesinde ismi olanlar seçimden sonra işten atılacaklardır." Bu şekilde onları işten atmakla tehdit ettiler. Bu yüzden çoğu işçiler "Beni listenize yazmayın, ama oyumu size vereceğim" diyordu.

Seçim işyeri yemekhanesinde yapıldı. Burada gereği gibi uyanık davranamadık. Onların seçim hilelerine engel olamadık. (Zarflara liste koyarak elden işçilere dağıtıldı, gizli oyun verildiği paravanalar sıhhatli olmadığı için işçiler baskı altına alındı.) Bu düzenbazlıkların karşısında, çoğu işçilerin sendika ağalarına karşı nefreti, seçimi kazanmalarına rağmen daha da arttı. Hatta onlara oy verenler bile bu nefretlerini açık olarak belirttiler.

Bizler ise seçim dönemi süresince işyerinde yaratılmış olan "Maocu Hayaletini" yıkacak yeterlikte bir çalışma yapamadık. Bir önemli hatamız da seçim çalışmamıza fazla sayıda arkadaşı seferber edememiş olmamızdır.

Propaganda yerlerimiz ateliyedeki postalar, tek tek otobüsler ve işçilerin topluca bulunduğu yerler ve kahvehanelerdi. Seçim propaganda çalışmalarını yürütürken işlediğimiz önemli bir hatada şuydu: Siyasi taleplere az yer vererek, ekonomik talepleri öne çıkardık. "Siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" doğru ilkesini bir kenara bıraktık.

Tespit ettiğimiz belli başlı hatalarımız bunlardır. Bunların düzeltilmesi için mücadele etmek her devrimci gibi bizim de görevimizdir.

E.G.O.OTOBÜS
İŞLETMESİNDEN
H.KURTULUŞU H.YOLU
VE H. BİRLİĞİ
TARAFTARLARI

DGM'ye karşı direnişiyle birliklerini pekiştiren EGO işçileri her türden sendika ağalarını yerle bir edecektir.

Nato-Kıska şirketi işçileri Yeşilköy'de azimle mücadele ediyorlar

NATO'ya bağlı uçak sığınakları inşaatıyla uğraşan Kıska Komandit Şirketi ASM'nın Yeşilköy hava limanında çalışan inşaat işçileriyiz.

İşveren bize zorla mesai yaptırmakta, "mesai yapmazsanız sizi işten atarım" diye tehdit etmekte, pazar ve bayramlarda zorla çalıştırarak pazar ve bayram yevmiyesi vermemektedir. Ayrıca kaçak, sigortasız işçi çalıştırmaktadır. Bütün bunları Bölge Çalışma Müdürlüğünden gelen müfettişler tesbit ettikleri halde, hernedense kanunlar uygulanmıyor.

Bir süre önce sendikalaşma hakkımızı kullanmak için TÜRK-İŞ'e bağlı Yol-İş Federasyonunda örgütlenmeye başladık. Toplu iş sözleşmesi için Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne müracaat edildiğinde, işverenin, ismini dahi duymadığımız Teknik Yapı-İş diye bir patron sendikası ile toplu iş sözleşmesi imzaladığını öğrendik. Bunun üzerine sendikamız Yol-İş mahkemeye müracaat ederek işvereni 17 Ocak günü toplu sözleşmeye çağırdı; fakat patron gelmedi.

Sendikal faaliyetimizi öğrenen patronun üzerimizdeki baskıları giderek arttı. Ayağına çivi batan bir arkadaşımız viziteye çıkmak istedi. Sigortasız olduğu için viziteye çıkarsa sigorta etmeleri gerektiğinden işten attılar. Bununla yetinmeyen patronun uşağı Sebahattin Tümen, önceleri yaptığı gibi raporlu olan bir başka arkadaşımızı işten atmak istedi. Arkadaş da "[illegible] bittikten sonra çalış[illegible]" dedi. Bunun üzerine patron temsilcisi ve uşağı Sebahattin Tümen bir başçavuşla, dört jandarma eri çağırarak [illegible] çavuşun yanında işçi arkadaşımızı tokatlayıp dışarı attırdı. Biz işçiler bu alçakça tavrı protesto etmek için direnişe geçtik. Patron uşağı S.Tümen bu sefer Hava Harp Okulundan bir yüzbaşı ve dört er çağırdı ve altı arkadaşımızı "bozgunculuk yapıyorlar" diye Yeşilyurt Polis Karakolu'na çektirdi. Burada arkadaşlarımıza "çıkışınızı alın, işyerine bir daha girmeyeceksiniz. Generalden böyle emir geldi" diye gözdağı verildi. Arkadaşlar işyerine girmek istediğinde, aynı şirketin Kağıthane'deki yerinden bir işçi çavuşu ile 5 silahlı adam kapıya dikildiler, "içeri girmek isteyeni vururuz" dediler. Biz, onlara durumu anlattık. Hepimizin işçi olduğunu, patronların bizleri bölerek birbirimize düşürmek istediklerini anlattık. İşçilerin silahlarını patronlara karşı kullanmaları gerektiğini kavrattık. Onlar da ikna olduktan sonra arkadaşları içeri aldılar.

Zorun işçileri yıldıramayacağını kavrayan patron uşağı S.Tümen yeni bir oyuna başvurdu. "İşbaşı yaparsanız arkadaşlarınızı işe alırız" dedi. Herkes işbaşı yaptıktan sonra 3 kişiyi şirketin Kağıthane'deki bir başka işyerine sürdüler; 3 arkadaşı işten attılar. Aradan beş gün geçince 20 işçiyi daha işten çıkardılar. Halen işten çıkarmalar sürüyor. Diğer yandan da başka yerlerden buraya işçi getiriliyor.

"Bu iş NATO'nun işidir. Buranın kanunları böyledir" diye işçileri tehdit eden, sendikalaşmamızı engellemek, birliğimizi bozmak için her türlü entrikaya başvuran patron uşağı Sebahattin Tümen ne yaparsa yapsın, birliğimizi bozamayacak, sendikalaşmamızı engelleyemeyecektir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!
KAHROLSUN NATO!
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

NATO'YA BAĞLI KISKA A.Ş.M.'DEN ATILAN BİR İŞÇİ

HALKIN KURTULUŞU Suudi Arabistan'da çalışan Türkiyeli işçilerle konuştu

Riyad şehri Suudi Arabistan'ın en kalabalık ve Türkiyeli işçilerin en fazla olduğu yerdir. İş sahası çok geniştir bu bölgenin. Birçok ülkeden gelen işçiler çalışır. Koreli, Pakistanlı, Yemenli, Hindistanlı ve çoğunluğu teşkil eden Türkiyeli işçiler çalışır. Türkiyeli işçilerin üzerinde özel bir uygulama yapılmaktadır. En zor işlerde onlar çalışır, en düşük ücreti yine onlar alır. Diğer ülkelerin işçileri en az saat ücreti olarak 15 riyal alırlar. Türkiyeli işçilerinki ise 3 ile 6 riyal arasındadır. Esas saat ücreti 20 riyaldır, fakat işçiye 3 riyal veriyorlar, 17 riyalı işçi tüccarının cebine giriyor. Ayda ortalama 1000 riyal alan işçi Türk parasıyla 5 bin lira alıyor, çektiği çile kendisine kar kalıyor.

Genellikle Suudi Arabistan'da çalışan işçilerimizin durumları hep aynıdır. Aşağıda işçi arkadaşlarımızın durumlarını anlatan bir röportaja yer veriyoruz.

HK.- Nerelisiniz?

İşçi- Çorumluyum.

HK.- Siz buraya nasıl geldiniz? Durumunuzu anlatır mısınız?

İşçi- Bizi gönderen, Araplarla iş birliği yapan ve bizi Araplara satan, bu arada sırtımızdan milyonları vuran OGÜN isimli eskiden Fenerbahçe'de oynayan gol kralı ve karısı. Bu adam birçok Arap firmalarıyla işbirliği yapıyor, buraya geliyor, ihtiyaç duyduğu kadar adam topluyor, getiriyor ve gönderiyor. Yetmemiş gibi adam başına 10 bin lira para da alıyor. Biz bu durumun farkında değildik, buranın şartlarını bilmiyorduk, her şeyi buraya geldikten sonra öğrendik. Bizi bağlamak için bir senelik köle anlaşması imzalattılar. Burada bir sene kalacağız. Ücret durumlarımız çok yetersiz. 8 saatlik işgünü varken, biz 10 saat çalışıyoruz, saat başına 4 riyal alıyoruz. Ayda ancak elimize 1000 riyal kadar para geçiyor. Bu da Türk parasıyla 5000 lira yapar. Yemeğimiz bize ait. Yattığımız yerler çok berbat, havalandırma tesisatı yoktur, ahır gibidir, kokudan yatamıyoruz.

HK.- Bu durum karşısında bir protestonuz olmuyor mu?

İşçi- Daha önce dediğim gibi anlaşmalıyız. En ufak bir şeyde polisi işe karıştırıyorlar. Polis onlara hizmet ediyor. Burada tam bir faşist diktatörlük vardır. En ufak bir demokratik hak yoktur, ellerinden geleni yapıyorlar. Bir ara ücretlerin artırılması için direndik. "Burada hak isteyemezsiniz" diyen patron 4 arkadaşımızı dövdürdü ve sınırdışı etti, hiç bir hak vermedi. Buna benzer başka işyerinde Türkiyeli işçiler grev yaptılar. 100 kişi vardı mevcut. Polis grevi kırdı. Bu arkadaşlarımızı 24 saatin içinde hemen sınırdışı ettiler. Hiç bir haklarını vermediler, aylıklarını vermediler.

HK.- Siz durumunuzu anlatır mısınız, buraya nasıl geldiniz?

Yaşlı isci- Aslında dayanamıyorum. Fakat ne yapalım, çok fakiriz. Çocuklarımızın karnını doyuramaz duruma geldik. Her gün biraz daha yoksullaşıyoruz. İşte buralara bir kaç kuruş artırmak amacıyla geldik. O da kursağımızda kaldı, istediğimizi bulamadık, burası daha berbat. Üstelik 10 bin lira faizle borç aldım, borç aldığım parayı daha ödeyemedim.

HK.- Başınızdan geçen olayı anlatır mısınız?

Yaşlı işçi- Ben Türkiye'den yeni gelmiş bir arkadaşı görmek için çarşıdan geçiyordum. Her zaman kalabalık olduğu gibi o gün de kalabalıktı. Bu kalabalıkta aniden birisi koluma girdi, beni iterek bir minibüse bindirdiler. Minibüste 20 kişi daha vardı. "Bizi nereye götürüyorlar" diye sordum, birisi "Polise gidiyoruz" diye fısıldadı. Ben şaşırdım. Ne yaptık, bunlar neden beni yakalayıp götürüyorlar? Arapça da bilmiyorum, panik içindeyim. Neyse bizi mahallenin birisine sokarak durdurdular. Bizi bir binaya getirdiler, içerde polis görünce karakol olduğunu anladım. 3 kapı geçirdikten sonra büyük bir odaya tıktılar. İçerde 20 kişi daha vardı, 50 kişi kadar olduk. Türkiyeli olarak yalnız ben vardım içerde. Kokudan durulmuyor. Kimi betonun üstünde yatıyor, kimisi pisliyor. Ben çılgına döndüm. Düşünüyorum, suçum nedir? Beni niye hapse attılar, sormadan soruşturmadan? Nasıl insanlar bunlar? Akşam oldu. Aramızdan 10 kişi seçip diğer bir odaya götürdüler. 3 tane polis bizi dövmeye başladı. Yerde baygın yatıyorum, kalkacak halim yok. Bunlar ne istiyor? Dil bilmiyorum, konuşuyorum, "ben Türkiyeliyim suçum ne?" diyorum adamlar dinlemiyor. Neyse sabaha kadar yerde yattım, baygın bir şekilde. 3. gün oldu, tekrar beni götürdüler öbür odaya. Benden önce başkalarını dövdüler, dövdükten sonra zemin kata atıyorlardı. Sıra bana geldi. Falakaya yatırdılar. Bir haber aldım ki benimle beraber dövülen arkadaşlardan iki kişi zemin katında ölmüş. Çılgına döndüm, ne yapsam bir sonuç alamıyorum. Bunlar neden böyle yapıyor halen anlayamadım. Diğer tarafta işçi arkadaşlarım şehrin her yerinde beni arıyorlar, aramadıkları yer kalmamış. Başıma bir iş geldiğinden korkmuşlar. Aradan 6 gün geçti. Her gün falaka yiyorum. Nasıl olduysa bir keresinde bana "Pasaportun var mı" diye sordular. "Pasaportum işyerinde, ben işçiyim, filan firmada çalışıyorum" dedim. 6 gün olmuştu, hala açtım. Sadece su içebiliyordum. Bana, paran var mı, dediler, ben var, dedim. Varsa gidip pasaportunu alıp geleceksin, dediler, kabullendim. Yanıma 2 tane polis verdiler. Pasaportum patronun elindeydi, durumu polise anlattım, patronun evine gittik. Patron evdeydi. Beni görünce hiç bir şey olmamış gibi davrandı. Polis Arapça durumu anlattı. Patron bana, siz gidin sabahleyin geliyorum dedi Biz gittik tekrar içeri attılar. Sonunda beni bıraktılar. Ama yapılan işkenceden dolayı yürüyemez durumdaydım..

KOMÜNİST MANİFESTO 130. YAŞINDA YİNE GENÇ, YİNE GEÇERLİ

"Komünist Partisi Manifestosu" dünya proletaryasının ilk büyük önderleri Karl Marks ve Frederich Engels tarafından proletaryanın devrimci eyleminin ilk enternasyonal platformu olarak kaleme alındı ve günümüzden 130 yıl önce, 1848 Şubatında ( ) Londra'da yayınlandı.

Marks ve Engels'in 1836'dan beri ilişkide bulundukları bir işçi derneği olan "Doğrular Birliği"nin Londra'da 1847 ilkbaharında yapılan ilk kongresinde, birliğin adı "Komünistler Birliği" olarak değiştirildi ve eski "Bütün İnsanlar Kardeştir" şiarı yerini "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN" devrimci çağrısına bıraktı. Bu kongrede Marks ve Engels tarafından hazırlanan yeni tüzük, burjuvazinin siyasi iktidarına karşı mücadeleyi ve kapitalist sömürünün ortadan kaldırılmasını öngörüyordu.

Birliğin aynı yılın kasım ayında yine Londra'da toplanan 2. kongresi, Marks ve Engels'e bir program yazma görevini verdi.

Böylece "Komünistler Birliği"nin programı olarak 1847 yılı sonlarıyla, 1848 yılı ocak ayı içinde kaleme alınan Manifesto, Londra'da "İngiliz, Fransız, İtalyan, Flaman ve Danimarka" dillerinde çoğaltılarak şubat 1848'de yayınlandı.

Bu tarih, aynı zamanda Avrupa'da devrimci dalganın en yüksek noktasına ulaştığı bir dönemin başlangıcıydı ve Fransa'da Şubat Devrimi ile zamandaştı. Böylece Manifesto, proletaryanın devrimci hareketinin ilk teorik ve taktik bütünlüklü biçimlenişi olarak, devrimci pratik karşısında zorlu bir sınavla, daha doğduğu yıl, karşı karşıya geldi. Ve bu dönem boyunca onun bir parçasını oluşturduğu "yeni teori, 1848-49 devrimci olayları sırasında ve daha sonra da dünyanın bütün ülkelerindeki tüm proleter ve demokratik hareketler tarafından parlak bir şekilde doğrulandı ." (Lenin)

Komünist Manifesto, o güne kadar, ideolojik, teorik, bilimsel birçok alanda burjuvaziye karşı dişe diş bir mücadele ile gelişmiş bulunan bilimsel sosyalizmin ilk defa bir eylem platformu olarak ifade edilişiydi. Lenin'in deyişiyle, "bu yapıt, duru ve parlak bir deha ile yeni bir dünya anlayışını, toplumsal yaşam da kucaklayan tutarlı bir materyalizmi; en geniş ve en derin gelişim öğretisi olarak diyalektiği; sınıf mücadelesinin kuramını ve proletaryanın -yeni komünist toplumun yaratıcısının- dünya tarihindeki devrimci rolünü açıklar".

Manifesto, komünist hareketinin Avrupa siyasal hayatındaki etkin rolünün ve bunun burjuvazi ve gericiliği dehşete düşüren etkisini açıklayarak, artık "komünistlerin bütün dünya önünde görüşlerini, amaçlarını ve eğilimlerini yazılı olarak açıkça ortaya koymaları ve bu komünizm hayaleti masalını, komünist partisinin kendisinin yayınladığı bir manifesto ile son vermeleri zamanının çoktan" geldiğine işaret eden bir giriş bölümü ile "I. Burjuvalar ve Proleterler", "II. Proleterler ve Komünistler", "III. Sosyalist ve Komünist Literatür" ve "IV. Mevcut Muhalefet Partileriyle İlişkileri Bakımından Komünistlerin Durumu" başlıklarını taşıyan dört bölümden oluşur.

MANİFESTO'DA SINIF MÜCADELELERİ VE PROLETARYANIN TARİHTEKİ DEVRİMCİ ROLÜ

"Günümüze kadar bütün toplumların tarihi (toprakta ortak mülkiyete dayanan kabile toplumunun dağılmasından bu yana), sınıf mücadelelerinin tarihidir" şeklindeki büyük öneme sahip temel önermeyle başlayan I. bölümde Manifesto, "özgür insan ve köle, patrisyen ve pleb, senyör ve serf, lonca ustası ve lonca emekçisi -kısaca ezenle ezilen, sürekli bir çatışma halinde, bazen gizli, bazen açıkça; ya toplumun devrimci bir biçim değiştirmesiyle ya da çatışan sınıfların birlikte çöküşüyle sonuçlanan kesintisiz bir mücadele... " yürüttüklerini, tarihi gelişmenin sınıf mücadeleleri ile birlikte olduğunu belirterek, "uzun bir gelişmenin, üretim ve mübadele tarzlarındaki bir dizi devrimin ürünü" olarak ortaya çıkan burjuvazinin doğuşunu ve tarihte oynadığı devrimci rolü açıklarken, üretim ilişki ve tarzlarının mekanik ve iradi bir tarzda birbirini izlediğini iddia eden oportünist elebaşılarını, şu sözleriyle o zamandan mahkum eder: "... burjuvazinin üzerinde düzenini kurduğu üretim ve mübadele araçları, feodal toplumun içinde yaratılmıştır. Bu üretim ve mübadele araçlarının gelişmesinin belirli bir noktasında, feodal toplumun üretim ve mübadele şartları, tarımın ve imalatın feodal örgütlenmesi, bir kelimeyle feodal mülkiyet ilişkileri, tam gelişme halinde olan üretici güçlere uygun olmaktan çıktı; ve üretimi ilerleteceğine, onu engeller hale geldi. Bu engellerin yıkılması gerekti. Yıkıldılar."

Bu yeni başlayan çağ, "burjuvazi çağı" bir yandan feodalitenin gerek ekonomik hayata, gerekse mülkiyet ilişkilerine, geleneklere ve "duygusal" hayata ilişkin bütün unsurlarını yok eder ve "ayırt edici bir özellik olarak", sınıf çatışmalarını basitleştirir: "bir bütün olarak toplum, gittikçe artan bir biçimde iki büyük düşman kampa, birbirleriyle tam karşıt durumda iki büyük sınıfa bölünmektedir: Burjuvazi ve proletarya."

Çünkü bir yandan, sermaye gittikçe daha az elde merkezileşirken, diğer yandan da proletarya, küçük burjuvazi, köylülük ve burjuvazinin sermayesi diğer burjuvalar tarafından yutulmuş bulunan kesimlerinden gelen, proleterleşen unsurlarıyla saflarını genişletiyordu. "Böylece proletaryanın safları toplumun bütün sınıfları tarafından beslenmektedir."

Aynı zamanda, üretici güçlerin gelişmesinin önünde bir engel haline geldiği için yıkılan feodalite gibi, şimdi artık kapitalizm de gelişip büyüyen üretici güçler üzerinde, gittikçe daralan bir kabuk gibi durmaya başlamıştı.

Manifesto, "feodal toplumun yıkıntılarından fışkıran" çağdaş burjuva toplumun sınıf çatışmalarını ortadan kaldırmadığını, bunun yerine "eski sınıfların yerine, yeni sınıfları, yeni sömürü şartları, yeni mücadele biçimleri getirdiğini belirterek, şimdi, sınıfları, sömürüyü ve sınıf mücadelesini ortadan kaldırmak üzere proletaryanın devrimci bir sınıf olarak ortaya çıkmasının maddi şartlarını açıklıyor. Kapitalizm, zorunlu ve kaçınılmaz olarak kendi mezar kazıcısını, proletaryayı yaratmıştı.

"Burjuvazinin, feodalizmi devirmekte kullandığı silahlar, şimdi artık tersine çevrilmiş bulunmaktadır.

"Burjuvazi, sadece kendisine ölüm getirecek silahları hazırlamakla kalmamıştır; bu silahları kullanacak insanları da yani, proleterleri -modern işçi sınıfını- da yaratmıştır."

Marks ve Engels'in, proletaryanın devrim teorisinin ve stratejisinin en önemli unsuru olarak, proletaryayı bütün bir çağın, kapitalizmin yıkılıp komünizmin kuruluşu büyük tarihsel döneminin merkezine koyan tespitlerinin temelini oluşturan bu tahlil, bugün de her türden revizyonist ve oportünist teoriyi yerle bir etmek üzere Manifesto'da şöyle ifade edilmiştir: "Bugün, burjuvazinin karşısında duran bütün sınıflardan yalnız proletarya, gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında çürümekte, sonunda da ortadan kaybolmaktadırlar; modern sanayinin özel ürünü ve asıl ürünü proletaryadır."

Bu tespit, özellikle modern revizyonizmin kapitalist olmayan yol tezinin ve onun geç kalmış kardeşi "Üç Dünya Teorisi" [illegible] niteliğini teşhir eden, onların sözümona "Sosyalist Devrim"in önder ya da temel gücü olarak proletarya dışındaki, hatta proletaryanın iflah olmaz düşmanlarını kabul ettirmeye çalışmalarına karşı yüz otuz yıl önce yazılmış, hiç bir güçün eskitemediği, fakat çetin sınıf mücadelelerinde ve proletaryanın şanlı devrimlerinde sınana sınana pekişmiş bir mahkumiyet kararıdır.

ÜTOPYADAN BİLİME, ÖZLEMDEN GERÇEĞE

Marks ve Engels'in adım adım inşa ettikleri bilimsel teori; bir yandan da, sosyalizm olduklarını iddia eden ya da kendilerine bu adın yakıştırıldığı fakat gerçekte gerici ve karşı-devrimci sınıfların ideolojileri olarak gericiliğin ve kapitalizmin hizmetinde, proletarya ve halkı aldatmanın bir aracı ya da sınıf mücadelelerini yumuşatmanın ve bastırmanın teorisi olarak ortada dolaşan, bilim dışı görüş ve akımlara karşı bir mücadele içinde gelişmişti.

Manifesto, bu sahte "sosyalizm"lerin maskesini alaşağı eden geniş bir bölümü içerir; feodal hıristiyan sosyalizminin, küçük burjuva sosyalizminin, Alman sosyalizmi ya da "gerçek" sosyalizmin, burjuva sosyalizminin, ütopyacı sosyalizmin gerici özleri ile sınıf mücadelesi ve mülkiyet karşısındaki tavırları incelenir.

Marks ve Engels, bunlar içinde ütopik sosyalizm ya da "eleştirel komünizm" adını verdikleri türün, diğerlerinden ayrı olarak tarihsel bakımdan belirmiş ikili yapısına dikkat çekerler. Ütopik sosyalizm, gerçekte başlangıçta proletaryanın talep ve özlemlerini dile getiriyor olmakla, diğerlerinden sınıf muhtevası bakımından farklıdır. Feodalizmin yıkılış çağında henüz yeni doğmakta olan proletaryanın ilk hareketlerinin devrimci bir ürünü olan bu sosyalizm, "en kaba biçimde toplumsal eşitliği telkin ediyordu." S. Simon, Fourier, Owen gibi önderler tarafından sistemleştirilen bu sosyalizm, gerçekte sınıf mücadelesini görebiliyordu. Fakat, bu mücadelenin derin karmaşıklığı içinde proletaryanın oynayacağı büyük rolün farkında değillerdi. Proletarya, onların gözünde, Manifesto'nun deyişiyle, tarihsel girişkenlikten ve bağımsız politik harekete sahip olmaktan uzak görünmüştür.

Henüz burjuvazinin devrimci atılımlarının sürdüğü bir dönemin, işçi sınıfı hareketine eşlik etmek üzere doğmuş bulunan bu sosyalizmin, ancak, üretici güç olan proletaryanın gelişmesinin ileri bir evresinin ürünü olarak doğabilen bilimsel sosyalizme benzemesi beklenemezdi de. Çünkü, yine Manifesto'da tespit edildiği üzere, sınıf çatışmasının gelişmesi, sanayinin gelişmesine ayak uydurmaktadır ve ütopik sosyalizmin, karşılaştığı sorunları, kendi istediği gibi çözmek için gerekli maddi şartları bulması imkanı yoktur. "Bundan dolayı da, onlar, bu şartları yaratacak yeni bir toplum bilimi, yeni toplumsal kanunlar aramışlardır."

"Tarihi hareket, icat ettikleri, kişisel harekete, tarihin yarattığı kurtuluş şartları, fantezilerinden çıkan şartlara ve proletaryanın kendiliğinden yavaş yavaş gelişen sınıf örgütlenmesi de, bu mücitlerin özel olarak buldukları bir toplum kuruluşuna boyun eğecektir. Onların gözünde, geleceğin tarihi, kendi toplumsal planlarının propagandasına ve gerçeğe uygulanmasına göre belirlenecektir". Bu imkansızdır.

Marksist bilgi teorisinin parlak bir ifadesi olan bu pasaj, yalnız geçmiş çağların ütopik sosyalizminin geçersizliğinin şartlarını açıklamakla kalmıyor. Günümüzün iradeci "devrim teorilerini" de kesin bir şekilde geçersizleştiriyor.

Bu eleştiri, bir yandan, Marksizmin o güne kadar yürüttüğü mücadelenin ulaştığı zengin deney birikimini ve ileri görüşlülüğünü ortaya koyarken, aynı zamanda gelişmekte olan Marksist devrim teorisini de temellendiriyordu. Burjuvazinin "hamiyetperverliğine" ve "kesesine" seslenerek toplumsal adalet ve eşitliği kurmaya çalışan ütopik-hayalci sosyalizme karşılık sosyalist ve giderek komünist bir toplumun gerçekten nasıl kurulacağını gösteren yeni bir devrim öğretisini geliştiren, bilimsel sosyalizm olmuştur. Proletarya, özlemlerini gerçekleştirme uğruna mücadelede, daha şimdiden büyük ölçüde sistemleşmiş bilimsel teorinin aydınlatıcı önderliğine kavuşmuş oluyordu.

Manifesto, Leninizmle tam ve mükemmel ifadesini bulan bu devrim teorisinin esas unsurlarını, bazılarını çekirdek halinde, bazılarını da gelişmiş esas muhteva taşımak üzere, o zamandan temellendirmiştir.

Bugün, proletaryanın Marksist- Leninist devrim öğretisi, parti, siyasal iktidar (proletarya diktatörlüğü), objektif -subjektif koşullar ilişkisi, proleter enternasyonalizmi, şiddete dayanan devrim vb. gibi temel kavramlara dayanan kesintisiz ve aşamalı devrim teorisidir.

Parti:

Marks ve Engels'in gerek ideolojik ve gerekse politik alanda burjuvaziye karşı yürüttükleri mücadele, proletaryanın politik örgütlenmesi olmaksızın devrime ulaşılamayacağı fikriyle birlikte yürümüştür.

Manifesto, her sınıf mücadelesinin politik bir mücadele olduğu tespitini, proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi açısından ele aldığında, proletaryanın bilinçli eyleminin asli unsuru ve zaferinin ön şartı ve proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek ifadesi olan, bağımsız siyasal parti fikrine ulaşır.

Bu, elbette çağdaş-Leninist anlamda bir parti kavramı değildir, ama, onun özünün ifadesi ve sağlam temelleridir. Proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirip, toplumu dönüştürmesinin ön şartı olarak, parti kavramının biçimlendirilmesinin olmasının, hem işçi sınıfının o tarihi şartlarda bulunduğu düzey gözönünde tutulduğunda, hem de devrimci proletarya hareketinin birikiminin ve deneylerinin henüz ne kadar az olduğu hatırlandığında ne büyük bir ileri görüşlülük olduğu daha kolay kavranabilir: "...Komünistler, hem uygulamada her ülkenin işçi sınıfı partilerinin en ileri ve en kararlı bölümüdür; -bütün ötekileri ileriye iten bölümüdür- hem de büyük proletarya yığını üzerinde, proletarya hareketinin yürüyüş çizgisini, şartlarını ve en sonunda ulaşacağı genel sonuçları teorik olarak anlamada üstünlüğe sahiptirler."

Proletarya diktatörlüğü:

Marksist-Leninist devrim teorisinin temel kavramlarından birisi olan proletarya diktatörlüğü, terim olarak bu şekliyle Manifesto'da geçmemekle birlikte, diğer pek çok şey gibi, onun da temelleri ve kavram olarak içerdiği anlam, yani sınıfsız komünist topluma varmanın bir aracı ve yolu olarak proletarya hakimiyeti formülasyonu, Manifesto'nun önemle üzerinde durduğu bir noktadır. Proletarya diktatörlüğü kavramı, gerçekte Marks'ın daha sonraları yazdığı gibi, kendisi tarafından tespit edilen tarihsel bir zorunluluk olarak, özellikle 1871 Paris Komünü deneyinden sonra daha da geliştirilmiş olmakla birlikte; Manifesto'da ifade edilen anlamı her zaman içermiştir. Proletarya diktatörlüğü, burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin politik mücadele olarak yolaçtığı kaçınılmaz sonuçtur.

Modern revizyonizm, bugün bütün terminolojisinden bu temel kavramı çıkarıp atmıştır. Artık onun ideolojik temelini oluşturduğu devlet, bizzat revizyonistlerin ifade ettiği şekliyle "bütün halkın devleti" gibi, tamamen bilim dışı, sınıf mücadelesini inkar ve reddeden bir kavramla tanımlanmakta, gerçekte ise, yeni revizyonist burjuvazinin sosyal-faşist devletini gizlemeye yarayan bir kılıf görevini görmektedir. Bu örnek, Marksizmin temel kavramlarının kullanılıp kullanılmamasının bir irade ve istek meselesi olmayıp, bu kavramlar karşısında takınılan tavrın mutlaka bir sınıf karakteri ile ilgili olduğunu göstermektedir. Revizyonistler için "proletarya diktatörlüğü" kavramını kullanmak, proletarya ve emekçi halkı aldatmak yolunda bir kolaylık sağlayabilirdi. Fakat onların burjuva sınıf karakteri bu kavrama karşı, sadece bir kavram olarak bile iflah olmaz bir düşmanlık, bir sınıf düşmanlığı gütmelerine yol açmaktadır. Bu örneğin bir diğer öğretici yanı, Marksist-Leninist devrim öğretisinin temel unsurlarına, kavramlara ve terimlere karşı takınılacak tavrın, devrim ve sosyalizm karşısında takınılacak tavırla yakından ilişkili, birbiriyle kopmaz şekilde bağımlı olduğunu göstermesidir.

Proletarya enternasyonalizmi:

Manifesto, komünist proletarya hareketinin enternasyonal karakterine dikkat çeker. Çünkü, bir yandan vatanı elinde olmayan bir sınıftır ve ancak burjuvaziyi devirip, kendi politik iktidarını kurduktan sonra vatan kendisinin olacaktır; diğer yandan, bütün dünyada proletaryanın özlemleri ve çıkarları ortaktır. Bu tespit, aynı zamanda farklı ülkelerin proletaryasının düşünce ve eylem birliğinin gerekliliğine de işaret eder.

Proletarya hareketinin en temel ilkelerinden biri olan enternasyonalizm, Manifesto'nun tam bir açıklıkla tespit ettiği gibi, Lenin'in belirttiği üzere, her ülkenin proletaryasının önce kendi ülkesinde devrim yapmak için çalışmasıdır. En tutarlı ve gerçek enternasyonalizm budur.

Bu ilke, bütün dönemlerde hem burjuvazinin bizzat kendisinin, hem de onun işçi hareketi içindeki ajanları revizyonistler ve oportünistler için başlıca saldırı hedeflerinden biri olmuştur. Bir yandan gerek "vatan savunması" şeklinde ifade edilen ve gerçekte proletaryayı başka ülkeleri yağmalamanın ve tutsak etmenin bir aracı haline dönüştürmenin süslü aldatmacası olarak II. Enternasyonal döneklerince kullanıldığı şekilde; ve gerekse yine aynı cafcaflı kılıf içinde ve sözümona sosyal-emperyalizmin saldırı ihtimaline karşı proletaryayı devrim yapmaktan geri durmaya çağıran "Üç Dünya" teorisyenlerinin karşı-devrimci feryatları şeklinde belirmiş olsun; ya da proletaryanın devrimci örgütleri olan gerçek Marksist-Leninist partilerin eylem ve düşünce birliği yolunda attıkları sağlam adımlar karşısında koparılan gürültü şeklinde olsun, dünden bugüne, Manifesto'nun temel ve belirleyici bu ilkesine karşı saldırılar dinmek bilmemiştir.

Şiddete dayanan devrim fikri

Manifesto, proletarya devriminin şiddete dayanan bir devrim olmak zorunda olduğunu belirterek, barışçı geçiş, barışçı devrim gibi reformist ve ütopyacı hayallerin karşısına bilimsel bir devrim anlayışı getirir.

Daha Manifesto yazılmadan önce, proletaryanın bu yüce öğretmenleri, Marks ve Engels, proletarya devriminin, burjuvazinin şiddete dayanan egemenliğini yıkmak için mutlaka şiddet kullanması gerekeceğini, bunun herkesin iradesinden bağımsız bir zorunluluk olduğunu belirtmişlerdi. Onlar, proletaryanın, gerçekte şiddeti kullanmayı isteyecek en son sınıf olduğunu, fakat burjuvazinin şiddeti ve zoru, bir yandan proletaryanın her hareketi ve direnişine karşı, diğer yandan da üretici güçlerin gelişmesine karşı çeşitli yollarla, dolaylı veya dolaysız kullandığını belirtmişler, bu durum karşısında proletarya için de devrimin zora dayanmasından daha zorunlu ve haklı bir şey olamayacağını söylemişlerdi.

Bu temel fikir, tam bir açıklıkla Manifesto'da yer aldı. Bir yanda bütün varoluşu, üretim araçları üzerindeki özel kapitalist mülkiyete dayanan burjuvazi; diğer yanda kurtuluş mücadelesi "....daha önceki bütün mülk edinme tarzlarını ortadan kaldırmaya" ve "daha önceki özel mülkiyetin bütün güvenlik sigortalarını tahrip etmeye" ve mülkiyeti toplumsallaştırarak onun sınıf niteliğini yok etmeye yönelmiş proletarya...

Çünkü, proletaryanın burjuvazi karşısındaki durumunu ifade eden ücretli emek, "emekçi için herhangi bir mülkiyet yaratmaz; sermaye yaratır. Yani, ücretli emeği sömüren ve yeni ücretli emeği (onu da sömürmek için) ele geçirmeden çoğalamayacak cinsten bir mülkiyet yaratır. Şimdiki mülkiyet, ücretli emekle sermaye arasındaki çelişmeye dayanır."

Çatışma tam da bu noktada kaçınılmaz bir tarzda devrimle çözümlenmesi gereken muhtevasını bulur.

"...kendine özgü üretim, mübadele ve mülkiyet ilişkileriyle modern burjuva toplumu, bu kadar güçlü üretim ve mübadele araçları yaratmış olan bu toplum, harekete geçirdiği cehennem dünyasının güçlerini kontrol edemez duruma düşmüş olan büyücüye benzemektedir. On yıllardan beri sanayi ve ticaret tarihi, modern üretim şartlarına karşı, burjuvazinin varlığının ve egemenliğinin şartı olan mülkiyet ilişkilerine karşı, modern üretim güçlerinin başkaldırışının tarihinden başka bir şey değildir."

Manifesto'da bu gerçek, aynı zamanda politik mücadele demek olan sınıf mücadelesinin özü olarak kavranırken, "politik iktidar, bir sınıfın bir başkasını ezmek için örgütlenmesi" olarak tanımlanır. Mücadele bütün boyutlarıyla böylece konulunca, proletaryanın egemen sınıf olarak örgütlenmesinin onun politik iktidarından bağımsız olarak kavranamayacağı gerçeği apaçık belirtilir. Bunun kaçınılmaz sonucu, proletarya devriminin şiddete dayanacağı gerçeğidir.

"Barışçı geçiş", "sosyalizmin 'demokratik' yoldan kuruluşu" vs. yolunda sonu gelmez aldatmacaları dilinden düşürmeyen modern revizyonizmin devrim diye bir sorunu olmadığı, bir burjuva ideolojisi olarak onun, proletaryanın ve halkın mücadelesini bastırmak ve saptırmaktan öte amacı bulunmadığı, Manifesto'nun hiç bir inkara yer bırakmayacak ve reddedilemeyecek kadar açık ve bilimsel bir tarzda koyduğu bu gerçekler göz önüne alınınca daha kolay anlaşılır bir şeydir.

Çünkü burjuvazinin ideolojisi olan modern revizyonizm, gerçekte tamamiyle burjuva mülkiyetin, onun zor ve şiddet aygıtı olan burjuva devletin savunulmasının ideolojisidir. Revizyonizm için sorun, mülkiyetin özel kapitalist biçiminin zorunlu bir silahı olan burjuva şiddet karşısında, proletaryanın devrimci şiddetinin bastırılması ya da örgütsüz bırakılması sorunudur. Bütün karşı-devrimci "teorilerin", yalanların kaynağı ve amacı budur.

Manifesto'nun eşsiz bir yetkinlikle saptadığı bu ilke, bugün her zamankinden daha çok geçerlidir:

"Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar, hedeflerine ancak mevcut sosyal şartları zorla devirerek ulaşmanın mümkün olduğunu açıkça ilan ederler."

Kesintisiz ve aşamalı devrim teorisinin temelleri

Marks ve Engels, hem bir yandan devrimi mümkün görmeyen ve reformlarla oyalanmayı öğütleyen ütopyacılara, hem de aşamaları inkar eden anarşistlere bir cevap olmak üzere; burjuva demokratik devrimin proleter sosyalist devrimle tamamlanması anlamında, fakat bu terimi kullanmadan, kesintisiz devrim teorisinin temellerini de Manifesto'da ortaya koydular: "Komünistler, dikkatlerini en çok Almanya üstüne çeviriyorlar, çünkü bu ülke, Avrupa uygarlığının daha ileri şartlarında, XVII. yüzyılda İngiltere'de, XVIII. yüzyılda Fransa'da olandan çok daha fazla gelişmiş bir proletarya ile yapılmak durumunda olan bir burjuva devriminin eşiğindedir. Ve çünkü Almanya'daki burjuva devrimi, onun hemen ardından gelecek bir proletarya devriminin ilk adımı olacaktır."

Bu muhteva da, esas olarak Leninist tarzda mükemmelleşmiş bir kesintisiz devrim teorisi olmaktan henüz uzaktır. Fakat, Manifesto, gerçekte, bir "kehanetler kitabı" değildir. O, dünyayı bilimsel olarak kavramasının ve sınıflar mücadelesini, dünyayı ilerleten yegane güç olarak tespit etmesinin sağladığı olağanüstü sağlamlıktaki granitten temel üzerinde, gelecekte, sınıf mücadelesinin alacağı boyutları ve kazanacağı derinliği büyük bir yetkinlikle seziyordu.

Manifesto'da konulan ilkeler, devrim ateşinde sınandı, eksiklikleri giderildi ve muhtevası zenginleşti. Yazıldığı dönemde çekirdek halinde kullanılabilen bazı kavramlar, gerçek muhtevasına zamanla kavuştu. Böylece Manifesto, ilk ve tek bilimsel devrim teorisinin temellerini atmış olmakla, belirsiz özlemler, el yordamıyla arayışlar içinde enerjisini tüketen proletarya hareketini, ütopyanın, reformizmin, anarşizmin kör kılavuzluğundan kurtarıyor, ona güvenerek basacağı sağlam bir toprak veriyor, izleyeceği yolu gösteriyordu.

Ancak devrim, Manifesto'nun yüce yaratıcılarının çağında gerçekleşemedi. "Bir özlem ve geleceğe ait bir imkan" olarak kaldı. Çünkü gerçekten "devrimleri, ancak gerçek durum yaratıyordu". Ve bu, kapitalizmin, can çekişen, çürüyen ve asalak bir kapitalizm -emperyalizm- haline gelmesine kadar tam anlamıyla mümkün olamazdı.

Lenin, Marks ve Engels'in teorisini yaşanılan yeni çağa, emperyalizm çağına uygun bir şekilde geliştirdi. Onu, çağın gidişini bütün yönleriyle açıklayabilecek ve doğurduğu bütün sorunları kökünden çözebilecek bir olgunluğa ulaştırdı. Artık tamamen mümkün hale gelen proleter devriminin teorisi ve taktiği olarak onu mükemmelleştirdi. Yalnız, emperyalist-kapitalist ülkelerin proletaryası için değil, aynı zamanda bütün ezilen halkların proletarya önderliğinde gerçek kurtuluşu için yolu aydınlatan eksiksiz bir teori haline getirdi. Büyük Ekim Sosyalist Devriminin gerçekleşmesi yolunda proletaryaya önderlik ederek, insanlık tarihi kadar eski bir özlemin gerçek haline dönüşmesini sağladı.

Engels, Manifesto'nun tarihinin, işçi sınıfının mücadele tarihinden ayrılamayacağını belirtmişti. Geçen yüz otuz yıl, bu önermenin hayat tarafından doğrulanmasının tarihi olmuştur.

"Dünya, halkların devrim ve milli kurtuluş davasının sadece bir özlem ve geleceğe ait bir imkan değil, çözülmek için ele alınmış bir mesele olduğu bir safhada bulunuyor." (Enver Hoca) Şimdi, her zamankinden daha çok Manifesto'nun canlılıkla dolu olduğunu görüyoruz. Çünkü onun bir hayali bilime çeviren öngörülerinin, bir özlemden gerçeğe dönüşmekte olduğu bir çağı yaşıyoruz.

MANİFESTO'NUN «HATALARI»

Burjuva, revizyonist ve oportünist propaganda, Manifesto'nun temel tezlerinin aşılmış bulunduğunu, bunların "dünyanın bugünkü gerçeğini" kavramakta kullanılamayacağını, bundan dolayı onun ancak bir akademik tartışmanın konusu olarak belirsiz bir önemi kaldığını vs. söylüyor. Marks'ın "gerçekleşmeyen kehanetleri" üzerine bol bol ukalalık, bu propagandaya eşlik ediyor.

Gerçek, burjuvazinin bu yalanlarından başka türlüdür.

Manifesto'nun Marks ve Engels tarafından kabul edilen birkaç eksiği vardır.

Bir işçi örgütünün programı olarak kaleme alınmış olan bu metin, elbette ki, tarihi olarak belirlenmiş, geçici bazı olguların da tahliline yer veriyordu. Fakat bunlar, Komünist Manifesto'nun ihtilalci özüne en küçük bir halel getirmeyen ve onun bilimsel bütünlüğünü zedelemeyen noktalardır.

Marks ve Engels, "1872 Tarihli Almanca Baskıya Önsöz"de şunu söylüyorlardı:

"Son yirmi beş yıl içinde şartlardaki değişmelere rağmen, Manifesto'da geliştirilmiş olan temel ilkeler, ana çizgileriyle bugün de doğrudur. Şu veya bu ayrıntı, daha doğru hale getirilebilir... Modern sanayinin son yirmi beş yıl içindeki hızlı gelişmesi ve onunla birlikte işçi sınıfı partisinin gelişen örgütlenmesi; Şubat Devriminin ve ondan daha önemlisi, proletaryanın politik egemenliği iki ay elinde tutmuş olduğu Paris Komünü'nün pratik tecrübesi karşısında bu programın bazı ayrıntıları eskimiştir. Paris Komünü, özellikle bir şeyi, "işçi sınıfının hazır bir devlet mekanizmasını ele geçirip onu kendi amaçları için kullanamayacağını" ispat etmiştir... Ayrıca, sosyalist literatürün eleştirisinin ancak 1847'ye kadar olanını içine aldığı için eksiklikleri vardır. Aynı şekilde, çeşitli muhalefet partileri karşısında komünistlerin tutumuna ait görüşler, (Bölüm IV), genel çizgileriyle bugün de doğru olmasa-

Dev.Sa.7,Sü.1'de

Mao Zedung'un "Üç Üçte Bir Sistemi" devrime, Halkın Yolu yazarlarının "Üçte Bir Siyaseti" ise reformizme hizmet ediyor

Halkın Yolu yazarları, gazetelerinin 46.sayısında "Kitle Örgütlerinde 'Üçte Bir Siyasetini' uygulamak Tek Başına Yeterli Değildir" başlıklı bir yazı yayınladı.

"Mao Zedung'u Kavrayalım" adı altında sağ oportünist, sınıf işbirliği teorisi olan "Üç Dünya Teorisi"ni Marksizm-Leninizm olarak yaymaya çalışan yazarlar, bu yazılarında da Mao Zedung'un devrimci "Üç Üçte Bir Sistemi"ni el çabukluğuyla "Üçte Bir Siyaseti" haline getiriyor, bu siyasetin devrimci özünü boşaltıyor, reformist çizgileriyle devrimcileri ve halkı ağulamaya çabalıyorlar.

Bu yazı aynı zamanda onların Marksizm—Leninizmi şimdiye kadar hiç kavramamış olduklarını, onun özünü bir yana bırakıp sadece -kendilerini maskelemek üzere- lafzıyla uğraşmış olduklarını da ortaya koyuyor.

MAO ZEDUNG'UN «ÜÇ ÜÇTE BİR SİSTEMİ» NEDİR?

Meseleyi açabilmek için işe bizzat 'Mao Zedung' dan uzun aktarmalar ile başlamak zorundayız.

Halkın Yolu yazarları meselenin özü ile değil, sadece lafzı ile ilgilendikleri ve Marksizm—Leninizm onlar için sadece oportünist, reformist yüzlerinin gizlenmesinin bir aracı olduğu için; sahtekarca bir adaptasyon yaparken işin bu tarafı ile ilgilenmemişler.

Zaten onlar, Mao Zedung'un sözlerinin yanına bile yaklaşmaktan korkarlar.

"Üç Üçte Bir Sistemi" ile ilgili olarak Mao Zedung şöyle diyor:

"Japonya'ya karşı savaş sırasında kurmakta olduğumuz siyasi iktidar, birleşik cephe karakterindedir. Bu iktidar, direnmeden ve demokrasiden yana olan herkesin siyasi iktidarıdır. Çeşitli devrimci sınıfların, hainler ve gericiler üzerindeki ortak demokratik diktatörlüğüdür. Bu iktidar gerek toprak ağaları sınıfının ve burjuvazinin karşı devrimci diktatörlüğünden, gerekse Toprak Devrimi dönemindeki demokratik işçi-köylü diktatörlüğünden farklıdır." (Japon Aleyhtarı Üs Bölgelerinde Siyasi İktidar Meselesi Üzerine, Seçme Eserler Cilt II, s.422)

"Siyasi iktidar organlarında birleşik cephe ilkesinin uygulanması açısından sandalyelerin dağılımı şöyle olmalıdır: Üçte biri komünistlere, üçte biri Partili olmayan solcu ilericilere ve üçte biri de ne solcu ne sağcı ara kesimlere.

"Komünistlerin siyasi iktidar organlarında önder rolü oynamalarını sağlamalıyız. Bu nedenle, sandalye sayısının üçte birini işgal eden parti üyeleri son derece yetenekli kimseler olmalıdır. Bu, daha kalabalık bir temsile gerek kalmadan, Partinin önderliğinin sağlanması için yeterli olacaktır. Önderlik ne sabahtan akşama kadar tekrarlanan bir slogan, ne de küstahça itaat istemek demektir. Önderlik, daha ziyade Partinin doğru siyasetlerini uygulamak ve kendi çalışmalarımızla örnek olmak, bu şekilde Parti dışındaki insanları ikna etmek ve eğitmek ve onların tekliflerimizi gönül rızasıyla kabul etmelerini sağlamaktır.

"Sandalyelerin üçte biri Partili olmayan ilericilere verilmelidir, çünkü onların geniş küçük burjuva kitleleri ile bağları vardır. Bu küçük burjuva kitlelerin kazanılması bakımından büyük önem taşır.

"Sandalyelerin üçte birini ara kesimlere vermemizin amacı, orta burjuvaziyi ve aydınlanmış eşrafı kazanmaktır. Bu kesimleri kazanmak, iflah olmazları tecrit etmek açısından önemli bir adımdır. Şu sırada, bu kesimlerin gücünü dikkate almayı ihmal etmemeli ve onlarla ilişkilerimizde ihtiyatlı davranmalıyız." (age, s.423) (abç)

"Sandalyelerin dağılımı konusunda yukarda verilen rakamlar, mekanik bir şekilde uyulması gereken değişmez oranlar değildir." (age, s.424)

"Dolayısıyla, siyasi iktidar açısından, biz birleşik cephenin siyasi iktidar organlarını savunuyoruz Biz, Komünist Partisinin ya da herhangi başka bir partinin tek parti diktatörlüğünden yana değiliz. Biz, bütün siyasi parti ve grupların, her kesimden halkın ve bütün silahlı kuvvetlerin ortak diktatörlüğünden, yani birleşik cephenin siyasi iktidarından yanayız. Düşmanın cephe gerisi bölgesinde düşmanı ve oradaki kukla rejimleri imha ettikten sonra Japonya'ya karşı siyasi iktidar organlarını kurduğumuz zaman, Partimiz Merkez Komitesi tarafından tespit edilen 'Üç Üçte Bir Sistemi'ni benimsemeliyiz. Böylece, bütün hükümet organlarında ya da halkı temsil eden organlarda komünistler sandalyelerin sadece üçte birine sahip olacaklar, geriye kalan üçte iki ise, diğer parti veya grupların üyesi olsun olmasın, direnmeden ve demokrasiden yana olanlar tarafından işgal edilecektir. Teslimiyetten yana ya da anti-komünist olmadığı sürece, herkes hükümet çalışmalarına katılabilir. Teslimiyetten yana ve anti-komünist olmadığı sürece, her siyasi parti ya da grup, Japonya'ya karşı siyasi iktidar altında varlığını sürdürme ve faaliyetlerine devam etme hakkına sahip olacaktır." (Sonuna Kadar Birlik, Seçme Eserler Cilt II, s.444-445)

"Siyasi iktidar organları, komünistlerin sandalyelerin yalnızca üçte birine sahip oldukları ve komünistler dışında birçok kişinin katılmasının sağlandığı siyasi iktidar organlarındaki 'Üç Üçte Bir Sistemi' kararlılıkla uygulanmalıdır. Japonya'ya karşı demokratik siyasi iktidarı daha yeni yeni kurmaya başladığımız Kuzey Kiangsu gibi bölgelerde, komünistlerin oranı üçte birden de az olabilir. Küçük burjuvazinin, milli burjuvazinin ve Komünist Partisine fiilen karşı çıkmayan aydınlanmış eşrafın temsilcilerinin gerek hükümete, gerekse, temsili halk organlarına katılmaları sağlanmalıdır. Komünist Partisine karşı çıkmayan Coumindang üyelerinin de katılmasına izin verilmelidir. Hatta sağ kanattan az sayıda insanın temsili halk organlarına katılmasına da izin verilebilir." (Siyaset Üzerine, Seçme Eserler, Cilt II, s.451) (abç)

"Şüphesiz, 'Üç Üçte Bir Sistemi' esas kuvvetlerimizde uygulanmamalıdır; ancak ordunun önderliği Partinin elinde bulunduğu sürece (bu mutlak ve ihlal edilmemesi gereken bir zorunluluktur) çok sayıda sempatizanı ordumuzun askeri ve teknik bölümlerinin inşası ve çalışmalarına katmaktan çekinmemeliyiz." (age. s.455)

Mao Zedung, "Üç Üçte Bir Sistemi"ni hangi şartlarda ve ne için ileri sürüyor:

1-Çin, Japonya'ya karşı direnme savaşı dönemindedir. Baş çelişki milli çelişkidir. Merkezi görev Japon emperyalizmini kovmak ve buna bağlı olarak Çin'de demokrasiyi gerçekleştirmektir. Baş çelişkinin milli çelişki olması devrime katılan sınıflarda değişiklik meydana getirmiştir. Orta burjuvazi de devrim saflarında yer almaktadır.

2- Komünist Partisi uzun ve zorlu mücadelelere önderlik ederek, halk kitleleri üzerinde önderliğini büyük ölçüde gerçekleştirmiştir.

3- Çin'de kurtarılmış bölgeler ve kızıl siyasi iktidar vardır. Yani bu bölgelerde demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirilmiştir. "Üç Üçte Bir Sistemi" feodal-faşist Coumindang yönetimi altındaki bölgelerde değil, demokratik halk diktatörlüğü altındaki bölgelerde uygulanmak üzere öne sürülmektedir.

4- "Üç Üçte Bir Sistemi" kitle örgütleri, sendikalar, fabrika komiteleri (!) vb. için değil; demokratik halk diktatörlüğünün gerçekleştirildiği bölgelerde, siyasi iktidar organları, yerel idari organlar, temsili halk meclisleri için ileri sürülmektedir.

HALKIN YOLU YAZARLARININ «BAŞ ÇELİŞMESİ»

Görüldüğü gibi Mao Zedung "Üç Üçte Bir Sistemi"ni baş çelişmenin milli çelişme olduğu bir dönem için tespit ediyor. Bu durum, devrime katılan sınıflarda değişiklik meydana getirmektedir. Orta burjuvazi de devrimin saflarına katılmaktadır. Mao Zedung bu dönemde kurulan iktidarın birleşik cephe karakterinde olduğunu, ve "Toprak Devrimi dönemindeki demokratik işçi-köylü diktatörlüğünden farklı" olduğunu söylemektedir. Yani orta burjuvazi (milli burjuvazi) de devrim saflarında ve siyasi iktidarda yer almaktadır. Bu mümkündür ve doğrudur.

Bugün ülkemizde ise, baş çelişki milli çelişki değil, yerli gericilik ile halk arasındaki çelişkidir. Bu ise, bugün milli burjuvazinin (orta burjuvazi) devrim saflarında yerini almadığı, devrime katılmasının mümkün olmadığı anlamına gelir. Üstelik bugün milli burjuvazi gerek küçük burjuvaziyi gerekse işçilerin ve yoksul köylülerin büyük bir bölümünü siyasi etkisi altında tutmaktadır.

Milli çelişmenin baş çelişki olduğu dönemde, milli burjuvazinin devrime katılmasının şartları doğar. Böyle dönemlerde izlenecek politika, iflah olmazlar dışında milli burjuvaziyi kazanmaktır.

Ülkemizdeki bugünkü şartlarda ise izlenecek politika milli burjuvazinin tarafsızlaştırılması ve tecriti, daha doğrusu etkisi altındaki kitlelerin (devrimci potansiyele sahip sınıfların, küçük-burjuvazi, vb.) proletarya önderliğine kazanılmasıdır.

Halkın Yolu yazarları lafa gelince ülkemizde baş çelişkiyi milli çelişki olarak tespit etmediklerini söylüyorlar. Ancak bunun kaba bir aldatmaca olduğu ortadadır.

Onlar, oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne geri dönüş yaptıklarından beri, ortayolcu bütün tespitlerini bu "teori"ye göre düzeltiyorlar. Geçmişteki baş çelişki tespitleri de böyle bir düzeltmeye uygundur.

Halkın Yolu yazarları gazetelerinin 45. sayısında "Ne Amerika Ne Rusya" şiarı bir eylem şiarı haline geldi(!)diyorlar. Bu, adını vermeden, milli çelişkinin baş çelişki olduğunu ilan etmektir.

Bu yazarların ustaları olan Halkın Sesi-Aydınlık yazarları, 45 milyonu komprador burjuvazisiyle, toprak ağasıyla birlikte Rus sosyal-emperyalizmine karşı kaya gibi birleştirmekten dem vururlar. Halkın Yolu yazarları da "Üç Dünya Teori"lerine uygun olarak aynı yolun yolcusudurlar. Onların "Üçte Bir Siyaseti" bu yolda atılmış bir adımdır.

HALKIN YOLU YAZARLARININ «ÜÇTE BİR SİYASETİ» LEGALİZMİN, MENŞEVİZMİN VE REFORMİZMİN KUYRUKÇULUGUNUN SAVUNULMASIDIR

Mao Zedung "Üç Üçte Bir Sistemi"ni Goumindang bölgeleri için değil, demokratik halk diktatörlüğünün gerçekleştiği, halk için demokrasinin sağlandığı kızıl bölgeler, Japonlardan ve kuklalarından arındırılmış, düşmanın cephe gerisi bölgeleri için tespit etmektedir. Bunu, kitle örgütlerinde, sendikalarda, fabrika komitelerinde (!) vb. değil, siyasi iktidar organlarında uygulanacak bir siyaset olarak ortaya koymaktadır.

Ülkemizde böyle bölgeler, kurulmuş kızıl siyasi iktidarlar mı var?

Sınıf işbirlikçisi sağ oportünist çizgiyi sistemleştiren Halkın Yolu yazarları kendi "Üçte Bir Siyaset"lerini bütünüyle faşist diktatörlük altındaki ülkemizde önermektedirler. Onlar bunu, ilerisi için bir siyaset olarak ortaya koymuyor, bugünün şartlarında uygulamak üzere öne sürüyorlar.

Bu, onların yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin hakim sınıflarını, komprador burjuvazi ve toprak ağalarını devrimin temel gücü olarak gören ve devletin sınıf özünü bulandırarak faşist diktatörlüklerin olduğu ülkelerle, proletarya diktatörlüğünün ve demokratik halk diktatörlüklerinin olduğu ülkeleri "Üçüncü Dünya" adı altında aynı kefeye koymaya çalışan karşı devrimci "Üç Dünya" teorilerine son derece uygundur.

Mao Zedung; "Goumindang bölgelerinde halk yurtsever faaliyetlere serbestçe katılamamaktadır, ve demokratik hareketler kanun dışı kabul edilmektedir" tespitini yapıyor. (Seçme Eserler Cilt II, s.285). Goumindang'ın Çin Komünist Partisi'ni askeri, siyasi ve iktisadi yönden insafsızca baskı altında tuttuğunu, "1 numaralı düşman" ilan ettiğini söylüyor.

Guomindang'ın feodal-faşist diktatörlüğünün hüküm sürdüğü, demokratik hareketlerin ve Komünist Partisinin baskı altında tutulduğu, kanun dışı sayıldığı bölgelerde ÇKP, kitleler arasında son derece zor şartlarda ve sıkı ve gizli bir çalışma yürütmüştür.

Böyle şartlarda "siyasi iktidar organlarından" bahsetmek zaten mümkün değildir. "Üç Üçte Bir Sistemi" de Guomindang bölgeleri, faşist diktatörlük şartları için değil, kurtarılmış bölgeler için, demokratik halk diktatörlüğünün ve halk için demokrasinin gerçekleştiği bölgeler için söz konusudur.

Halkın Yolu yazarları Mao Zedung'un siyasi iktidar organları (demokratik halk diktatörlüğünün siyasi organları) için önerdiği "sistemi" el çabukluğuyla ve adını biraz değiştirerek kitle örgütleri, sendikalar, dernekler, "fabrika komiteleri", "gecekondu komiteleri" vb. için öneriyorlar. Üstelik de faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkemiz şartlarında...

Halkın Yolu yazarları bunu neden yapıyorlar?

Onların amacı "öncü savaş yanlış anlayışından vazgeçme ve 'Üçte Bir Siyasetini' uygulama" adı altında proletaryanın örgütlenme ve kitle çalışması anlayışına, ittifaklar anlayışına karşı mücadele etmek; legalist, menşevik ve kitle kuyrukçusu anlayışı yaygınlaştırmaya çalışmaktır.

Bu siyasetin günümüzde uygulanmasının anlamı, reformizm kuyrukçuluğudur.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni savunma, Halkın Yolu yazarlarını da tıpkı ustaları Halkın Sesi-Aydınlık yazarları gibi, hakim sınıflara hizmet etmeye, proletaryayı ve proleter hareketi zayıflatmaya, silahsız bırakmaya ve darbelemeye çalışmaya götürmektedir.

Onlar "bürokratik merkeziyetçiliğe karşı mücadele" adı altında partinin ve onun önderliğinin yönetici rolünü karartmaya girişmişlerdi. Bu konuda da aynı yolu izlemekte ve "öncü savaş" anlayışına karşı mücadele teraneleriyle proletaryayı ve proleter hareketi menşevizme, legalizme, reformizm kuyrukçuluğuna bulaştırmaya ve emperyalistler ve hakim sınıflar karşısında silahsızlandırmaya çalışmaktadırlar. Onlar bu demagojik yöntemi de ustaları Halkın Sesi-Aydınlık yazarlarından ve "Üç Dünya" teorisyenlerinden öğrenmişlerdir.

OPORTÜNİZM, KABA AKTARMACILIKTAN, ANLAM ÇARPITMAKTAN, SAHTEKARLIKTAN MEDET UMAR

Mao Zedung'un "Üç Üçte Bir Sistemi"ni ileri sürdüğü şartlarla bugünkü şartları, uygulanmak için önerdiği yerlerle Halkın Yolu yazarlarının " demokratik kitle örgütlerinde, sendikalarda, fabrika komitelerinde vb." uygulama önerisini karşılaştırdığımızda bunların taban tabana zıt olduğunu görüyoruz.

Mao Zedung'un "Üç Üçte Bir Sistemi" Demokratik Halk Diktatörlüğünde sınıfların durumuna bütünüyle uygundu. O, Japonya'ya karşı direnme savaşı döneminde milli burjuvazinin devrimci saflarda yer almasının, devrime katılmasının mümkün olduğu doğru tespitini yapıyordu. Kurulan siyasi iktidarın birleşik cephe karakterinde ve "Toprak Devrimi dönemindeki demokratik işçi-köylü diktatörlüğünden farklı" olduğunu söylüyordu.

Mao Zedung'un bu siyaseti, Japon saldırganlarına ve kuklalarına karşı en geniş birleşik cephenin oluşmasına ve düşmanın tecrit edilmesine hizmet etti. Bütün Çin'de demokrasinin kurulmasına ve iç ve dış düşmanların yenilgiye uğratılmasına hizmet etti. Bu "sistem" devrinde proletaryanın önderliğinin pekişmesine, proletaryanın hegemonyasının sağlamlaşmasına hizmet etti. Demokratik Halk Diktatörlüğü'nü güçlendirdi. "Üç Üçte Bir Sistemi", Komünist Partisi'nin doğru siyasetlerinin geniş halk kitleleri tarafından kavranıp benimsenmesini ve onların proletaryanın ve Komünist Partisi'nin etrafında birleşmesini sağladı.

Mao Zedung'un bu siyaseti Marksizm-Leninizmin parlak bir uygulamasıydı. Halkın Yolu yazarlarının "Üçte Bir Siyaseti" ise, oportünist "Üç Dünya Teorisi" nin uygulamasıdır.

Halkın Yolu yazarlarının anlam çarpıtan kaba aktarmacı, tahrifatçı tavırları da, "Üç Dünya" teorisyenleriyle bütünüyle uyum içindedir.

Bu "siyaset", devrimde proletaryanın önderliğinin sağlanması ve pekişmesine hizmet etmemektedir. Aksine devrimde proletaryanın önderliğinin reddi, burjuva-reformist önderliğin benimsenmesi demektir. Milli burjuvazinin devrim saflarında olmadığı ve küçük burjuvaziyi, işçilerin ve yoksul köylülerin büyük bir çoğunluğunu etkisi altında tuttuğu günümüz şartlarında, milli burjuvazinin tarafsızlaştırılmasına ve tecritine, kitlelerin reformizmin etkinliğinden kurtarılarak proletaryanın önderliğinin sağlanmasına değil, bunun devamına hizmet etmektedir. Proletaryanın devrimci siyasetlerinin halk kitleleri tarafından kavranıp benimsenmesini engellemektedir.

Halkın Yolu yazarları faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü, baş çelişmenin yerli gericilik ile Halk arasında olduğu ve kitle örgütlerinde reformizmin ve revizyonizmin etkin olduğu bugünkü şartlarda, Mao Zedung'dan yaptıkları kaba adaptasyonla proletaryanın ve proleter devrimci hareketin bugünkü görevlerini karartmaya çalışmaktadırlar. Kitle örgütlerini reformizme sunan "siyaset"leriyle onlar; kitle örgütlerinde proletarya önderliğini reddederek, burjuva-reformist önderliği savunmakta, reformizmle uzlaşarak devrimden vazgeçmenin, proletaryayı ve halk kitlelerini reformist burjuvazinin kuyruğuna takmanın teorisini yapmaktadırlar. Onların "Üçte Bir" siyaseti günümüzde reformizm ve kitle kuyrukçuluğu demektir.

HALKIN YOLU YAZARLARININ REFORMİZM KUYRUKÇULUĞU

Mao Zedung'un "Üç Üçte Bir Sistemi" siyaseti, milli çelişmenin baş çelişme olduğu, Japonya'ya karşı direnme savaşı döneminde tespit edilen birleşik cephe siyasetine ve ittifaklar anlayışına bütünüyle uygundu. Bu siyasetin, siyasi iktidar organları meselesine yansımasıydı.

Halkın Yolu yazarları da aynen şöyle söylüyorlar: "Bu siyaset (kendi 'Üçte Bir' siyasetlerini kastediyorlar -HK) proleter devrimcilerin birleşik cephe anlayışlarının bir yansımasıdır."

Üstelik bunu şöyle sunmaya çalışıyorlar: "Geçmişte fabrikalarda, gecekondu mahallelerinde, derneklerde vb. yönetici organlarda hep devrimciler, mümkünse de proleter devrimciler (okuyucu, 'devrimciler, mümkünse de proleter devrimciler' sözüne dikkat etsin) seçilmeye çalışılırdı. Tecrübe kazanıldıkça, bu tutumun 'öncü savaş' anlayışının bir devamı olduğu görülmeye başlandı ve kitle örgütlerinin yönetici organlarının seçiminde yer yer üçte bir ilkesi uygulanmaya başlandı... Bu ileri bir adımdır."

Bu yazarlar "kekelemelerini" ve siyasi ilkesizliklerini "proleter devrimci harekette ileri bir adım", "bürokratik merkeziyetçiliğe karşı mücadele" olarak sunmaya çalıştılar. Şimdi de oportünist, reformizm kuyrukçusu "Üçte Bir" siyasetlerini de aynı şekilde "ileri bir adım", "öncü savaş anlayışına karşı mücadele" vb. laflarla boyamaya çalışıyorlar.

Halkın Yolu yazarları dernek vb. yönetiminde "devrimciler ve proleter devrimcilerin" üçte bir oranında temsil edilmeleri gerektiğini söylüyorlar. Bu onların birleşik cephe anlayışlarının yansıması oluyor.

Biz gene de iyimser bir tahminle Halkın Yolu yazarlarının üçte bir oranında proleter devrimcilere, üçte bir oranında da devrimcilere yer verdiğini varsayalım. Bu durumda, kalan üçte bir de, "birleşik cephe siyasetlerine" uygun olarak reformcu burjuvaziye ikram edilmektedir.

Halkın Yolu yazarları 1977'de erken seçimler sırasında da reformcu burjuvazi ile ittifakı savunmuştu. Sonra bunu yanlış bularak "özeleştiri" yapmışlar ve reformcu burjuvaziyi emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile faşizm ve sosyal-faşizmle uzlaşmakla nitelemiş, onları desteklemenin, onların reformcu çizgisiyle uzlaşmak anlamına geleceğini söylemişlerdi. Ama daha seçimlerden birkaç gün önce, ustalarına bakarak kendilerini düzelttiler ve hemen hemen Halkın Sesi-Aydınlık'ın yaptığı dolaylı çağrıyı yaptılar. Yerel seçimler sırasında ise reformcu bir temelde, reformist akımlarla ittifakı açıkça savundular ve reformist burjuvazinin desteklenmesi çağrısını dolaylı olarak yine yaptılar.

Bugün ise, "Üçte Bir Siyaset"leri ile reformist burjuvazi ile ittifakı açıktan açığa savunuyor ve kitle örgütlerinde yönetici sandalyelerini onlara ikram ediyorlar.

Aslında reformizmin etkinliğinin yaygın, orta burjuvazinin devrim saflarında olmadığı, bu etkiyi kırmanın başlıca görevlerden biri olduğu, kitle derneklerinde, sendikalarda proleter devrimcilerin değil, revizyonist ve reformistlerin etkin olduğu günümüz şartlarında, bu örgütleri onlara peşkeş çekiyorlar.

Mao Zedung birleşik cephe siyasetini anlatırken "direnmeden ve demokrasiden yana olan", "devrimci sınıflardan" sözediyor.

Bugünkü şartlarda, yani iç gericilik ile halk arasındaki çelişkinin baş çelişki olduğu günümüzde milli burjuvazi ve onların siyasi temsilcileri reformistler, "direnme ve demokrasiden yana" mıdırlar? milli burjuvazi bugün "devrime katılan" "devrimci" bir sınıf mıdır?

Reformistler günümüzde hangi siyaseti izliyorlar, hangi yoldan yürüyorlar?

En kısa anlatımla onlar bugün esas olarak emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleden yana değillerdir. Uzlaşmadan yanadırlar.

Dahası reformist CHP hükümeti bugün faşist diktatörlüğün örtüsü, koltuk değneği durumundadır. CHP hükümeti, ne ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine ne de diğer emperyalistlere karşıdır. Aksine onlarla daha sıkı ilişkiler kurmak durumundadır.

Halkın Yolu yazarları işte böyle bir ittifak siyaseti izlemektedirler. İşte "proleter devrimcilerin birleşik cephe anlayışlarının yansıması"nın görünümü budur.

Çin'in o günkü şartlarında Mao Zedung tarafından tespit edilen "Üç Üçte Bir Sistemi" devrimcidir; Marksist-Leninisttir. "Direnmeye ve demokrasiye" hizmet etmiş, "devrimci güçleri", "devrimci sınıfları" proletarya etrafında birleştirmiştir.

Halkın Yolu yazarlarının siyaseti ise reformcu burjuvazinin kuyruğuna takılma siyasetidir. Onların birleşik cephe siyasetleri emperyalizmin ülkede varlığını sürdürmesine, faşist diktatörlüğün devamına hizmet etmektir.

Bu siyaset Marksizm-Leninizme değil, devrimi yasaklayan, sınıf işbirliğini savunan ve sahte anti-emperyalist "Üç Dünya Teorisi"ne uygundur.

Halkın Yolu yazarlarının birleşik cephe siyaseti devrimci değil reformcudur. Onların bugünkü birleşik cephelerinde "direnme ve demokrasi"den yana olan "devrimci sınıflar"la reformistler yan yanadır Halkın Yolu yazarlarının cephesi reformizmle işbirliği cephesidir.

Yerli gericilik ile halk arasındaki çelişmenin baş çelişme olduğu veya başka bir deyişle milli çelişmenin baş çelişme olmadığı günümüz şartlarında milli burjuvazinin devrim saflarına kazanılması esas olarak mümkün değildir. Bu dönemde proletarya milli burjuvaziyi tarafsızlaştırmak ve tecrit etmek, halk kitleleri üzerindeki uyuşturucu etkisini kırmak siyasetini izlemelidir.

Bu şartlarda, Halkın Yolu yazarlarının birleşik cephesi, milli burjuvaziyi kazanma değil, ona teslim olma, halk kitlelerini reformizmin peşine takma cep-

Dev.Sa.6'da

işçi köylü mektupları

Kayseri gecekondu mahallesinde açlık ve yoksulluk

Battalgazi-Maşatlık Baruthane Mahalleleri Kayseri'nin güneyinde Erciyes eteklerindeki tepeler üstünde kurulmuş gecekondu mahalleleridir. Mahallelerimiz şehir merkezine 5-6 km. uzaklıktadır. 3 küçük mahalle adeta iç içe girmiş durumdadır.

Mahallemiz halkı genellikle Kürt ulusundandır. Bunlar Ağrı, Kars, Sarız ve Develi gibi çevrelerden buralara göç etmek zorunda kalmışlardır. Mahalle halkının buralara göç sebebi bulundukları alanlarda iş sahasının olmayışı ve üretim aletlerinden yoksun oluşlarıdır. Bu yüzden göç ettikleri yerlerde daha düşük ücretle çalışmak ve daha ağır sömürü şartlarında yaşamaları imkansız hale gelmiştir. Yaşam şartlarının biraz da olsa kolaylaşacağını sanarak şehre göç etmişlerdir.

Mahalle halkının bir kısmı yaz dönemlerinde inşaatlarda işçilik yapmakta, bir kısmı da fabrikalarda çalışmaktadır. Bunların bir kısmı gazetelerden kesekağıdı yaparak yaşamaya çalışmaktadırlar. Son zamlar mahalle halkının giderek yoksullaşmasını beraberinde getirmektedir. Bütün bunlara rağmen su, yol ve tapu gibi sorunları vardır. Şehir suyundan yeteri kadar mahalle halkına verilmemektedir. Bu yüzden mahalle halkı su ihtiyacını diğer mahallelerdeki çeşmelerden gidermektedir. Reformist CHP Belediye Başkan adayı çeşitli vaadlerde bulunarak yeniden Belediye Başkanı seçilmiştir. Fakat yine mahalle halkı bir bardak suya hasret bırakılmaktadır. Seçimden önce toprak üzerine dökülen asfalt yollardan başka, belediye tarafından çözümlenmiş hiç bir sorun yoktur. Mahallemiz belediyenin temizlik işlerinden yararlanmadığı gibi bir de çöp deposunun yakında olması ayrı bir derttir. Ayrıca kanalizasyonu olmadığından adeta bir hastalık yuvasıdır.

Gecekonduların bulunduğu Baruthane mahallesinin bir kısmının tapusu vardır. Maşatlık mahallesinde hiç bir evin ve arsanın tapusu yoktur ve Battalgazi mahallesindeki evlerin kısmen tapusu vardır. Bu mahallelerin kuruluşunun 30-40 yıllık bir geçmişi vardır, bunca yıldır hakim sınıfların değişen parlamenterleri tarafından her 4 yılda bir seçim propagandalarında vermiş oldukları vaadler sürüp gitmektedir.

BATTALGAZİ-MAŞATLIK
BARUTHANE DEVRİMCİLERİ

Kahramanmaraşta'ki baskılara son

Faşist diktatörlüğün en sadık bekçiliğini Malatya'da kanıtlayan; faşist diktatörlük tarafından terfi edilerek Kahramanmaraş'a Vali olarak tayin edilen A.Kadir Aksu Maraş'ta da faşist diktatörlüğün temsilciliğini yapmaya devam etmektedir.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu üzerindeki baskılar Kahramanmaraş'ta Abdülkadir Aksu geldiğinden bu yana daha da sistemleştirilmektedir.

İlimizde proleter devrimci gazete ve yayınevlerinin kitaplarını satan Halk Kitabevi I.Şube polisleri tarafından her gün kanunsuz bir şekilde aranmaktadır. Aramalar esnasında özellikle Halkın Kurtuluşu gazetesinin bütün sayılarına elkonmuş; 86 sayılı Halkın Kurtuluşu'ndan 535 adet, 88 sayılı Halkın Kurtuluşu'ndan 425 adedine, 19 sayılı Halkın Kurtuluşu yolunda Gençlik'ten 205 adedine, diğer bütün sayılardan 50-100 adedine I. Şube polisleri tarafından elkonulmuştur. Kitabevine gelen müşteriler polis tarafından dövülüyor, Kitabevi sahibi şubeye götürülüyor, tehdit ediliyor.

Bütün bu baskılar Vali, Cumhuriyet Savcılığı ve I. Şube polisleri tarafından ortaklaşa sürdürülmektedir.

Bütün bunların yanısıra kitabevinin bulunduğu pasaja sivil polis yerleştirilmiştir.

Sanat Okulunda ve Ticaret Lisesinde öğrencilere türlü baskı yapılmakta ve bütün bu baskılar sistemli bir şekilde sürdürülmektedir.

Abdülkadir Aksu'nun Maraş'a Vali olarak geldiğinden bu yana bu baskılar doruk noktasına ulaşmıştır.

Maraş Valisi şunu bilsin ki, faşist diktatörlüğün temsilciliğini burada daha uzun süre devam ettiremeyecektir.

KAHRAMANMARAŞLI
PROLETER DEVRİMCİLER

Özefe Demirçekme Fabrikası işçileri:

«Mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz»

Bizler Alibeyköyü Özefe Demirçekme Fabrikasında çalışan devrimci işçiler olarak, her türlü sosyal haklardan (sendika, sigorta, prim, kömür parası, çocuk parası, ikramiye) mahrum bırakılmış durumdayız.

Sıcak demir, işçi arkadaşlarımızdan birinin bir tarafına değdiği zaman vizite kağıdı verilmiyor; üstelik baskı uygulanıyor. Sigortamız olmadığı için kendi paramızla tedavi olmak zorunda kalıyoruz.

Fabrika tarafından verilen yemek, yenilecek durumda olmadığı için, çoğumuz aç karnımıza çalışıyoruz.

Sıcaklığın etkisiyle vücudumuzun her tarafı kir içinde kalıyor. Temizlenmek için banyomuz yoktur. Ayrıca ceryan kesildiği zaman sekiz saatten fazla çalıştırılıyoruz. Sebebini sorduğumuzda "zarar ediyoruz" deniliyor. Tüm bu hakları istediğimizde baskı uygulanılıyor. "Nerede bu hakları verirlerse gidin orada çalışın" deniliyor.

Aldığımız ücret geçimimizi sağlayacak durumda değil. Sadece aç kalmamak için boğaz tokluğuna çalışıyoruz. Bir işçi arkadaşımızın hastası olduğu zaman, kendi hastasını doktora götürmek için o günlük işe gelemediğinden işten atılıyor. Bu yüzden üç arkadaşımız tazminatları ödenmeden işten atıldılar.

Çalıştığımız işyerinde genellikle patron kendi adamlarını çalıştırıyor. Bunların dışında kalan biz işçiler, hakkımız olan sosyal haklarımızı almak için bir araya gelip konuştuğumuzda, patronun uşakları ispiyon edip, işçilerin tazminatını vermeden işten atıyorlar. Biz işçiler olarak, patron ve uşaklarının uyguladıkları baskı, sömürü ve zulme karşı kendi birliğimizi sağlayarak mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz.

Buca cezaevinde anma toplantısı

Biz, İzmir Buca Bölge Cezaevinde tutuklu bulunan TKP/ML-TİKKO-TMLGB sanıkları ve diğer gruplardan arkadaşlar, 22 Ocak 1973'te ölen MERAL YAKAR yoldaşı, 24 Ocak 1973'te İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşı ile bir köyde (Vartinik'te) kalmakta iken faşist işkenceci Fehmi Altınbilek komutasındaki bir manga tarafından öldürülen ALİ HAYDAR YILDIZ yoldaşı ve 18 Ocak 1976 günü Zeytinburnu'nda bir "operasyon" sonucu Muhsin Bodur ve Mete Altan adlı faşist işkenceci köpekler tarafından öldürülen ATİLLA ÖZKAN yoldaşı hep beraber andık. Saygı duruşunda bulunduktan sonra, marşlar söyledik.

Gökçeada Tarım Açık Cezaevi mahkumları:

Gökçeada Cezaevi tam bir esir kampıdır

Gökçeada Tarım Açık Cezaevinde yüksek düzeyde kar sağlamakta olan çeşitli iş yurtlarına rastlanmaktadır. Bu iş yurtları şunlardır:

1-Zeytin Yağ Fabrikası
2-Kundura Atelyesi
3-Torna Atelyesi
4-Marangoz Atelyesi
5-Oto Tamir Atelyesi
6-Terzi Atelyesi
7-Oto Elektrik Tamir Atelyesi
8-Halı Atelyesi
9-Koyun Çiftliği
10-Hindi ve Tavuk Çiftliği
11-İnek Çiftliği
12-Ekmek Fabrikası

Bu saydığım iş yurtlarında mahkumlar 20 lira günlük ücretle çalışmaktadır. Mahkumlara verilen bu 20 liranın 11 lirası yemek parası olarak 2 lirası da vergi olarak kesilmektedir. Bakiye kalan 7 lirası ise mahkuma verilmekte, bordrosuna yazılmaktadır. Çalışan mahkumlar bordrosuna işlenen bu 7 lirayı günlük veya aylık olarak değil, tahliye oldukları gün bu paralarını cezaevinin döner sermayesinden almaktadır. Mahkumların % 20, % 80'i bir sene iki sene çalışıp cezaevindeki zulme, baskıya, sömürüye tahammül edemeyip, kapalı cezaevlerine geri gönderilmektedirler. Çalıştığı süre içerisinde bordrosuna işlenen bir ve iki senelik paraları cezaevi tarafından geri gönderilen bu mahkumlara verilmemektedir.

Bu mahkumların birikmiş paraları cezaevi müdürü ile işbirlikçisi muhasebeci arasında paylaşılmaktadır.

Cezaevindeki diğer bir sorun da sağlık ve beslenme sorunudur. Mahkumlar bu durumu şöyle anlatıyor:

HK-Burada ne iş yapıyorsunuz?

Bir Mahkum: Kundura atelyesinde çalışıyorum. İdare bize günde 6 çift ayakkabı dikmemizi mecbur kılıyor. Dikmezsek infazımızın 4/5'ini idare yakıyor ve çalışıp da içeriye kesilen paramız da yanıyor. Bu zor koşullara bazı arkadaşımız tahammül edemiyor, iade oluyorlar. Bazıları ise yatılacak az bir cezası kaldığından zor durumlara katlanmak mecburiyetinde.

HK-Beslenme durumunuz nasıl?

Bir Mahkum: Üretmiş olduğumuz domates, taze soğan, marul, maydanoz, üzüm elma, armut, süt, yoğurt, yumurta, peynir bunlar idarede çalışmakta olan sivil personele kar alınmaksızın satılmaktadır. Bir diğer kısmı da, karıyla sivil halka satılmaktadır. Mahkumlara ise verilmemektedir.

Örneğin, cezaevine ait olan tavuk çiftliğindeki yumurtalar, cezaevi idaresinde çalışmakta olan sivil personele, yumurtanın tanesi 125 kuruştan verilmektedir. Sivil halka ise 250 kuruştan verilmektedir. Cezaevinde üretilen, yumurta, peynir, yoğurt, süt ve sebzeler dışarıda satılmaktadır. Yemeklerimiz idare karavanası olarak veriliyor. Karavana parası olarak bizlerden kişi başına 11 lira alıyorlar. Böylece bize verdikleri günlük 20 liranın 11 lirası yemek parası olarak kesiliyor. 2 lirası ise vergi olarak kesiliyor. Bu cezaevinin şimdiki mevcudu 400 kişidir. 11 liradan 400 kişinin günlük yiyeceği 4400 lira tutuyor. Karavananın içinde 2000 liralık malzeme yoktur. Geriye kalan 2400 lira ise müdürün ve muhasebecinin cebine girmektedir. Mahkumlara her gün patates ve barbunya veriyorlar. Çeşitli yemek çıkarmıyorlar. yemek devamlı aynı olduğundan kimse yemek yiyemiyor, yemeğin içine atılan etler müdür, başgardiyan, ve idarede çalışan sivil personel için seçiliyor. İşler ağır olduğundan beslenme durumumuz da çok kötü olduğundan hasta oluyoruz, çalışamıyoruz. Çalışmadığımız için de kapalı cezaevlerine geri gönderiyorlar.

HK-Siz ne iş yapıyorsunuz?

Başka Bir Mahkum: Biz grupta çalışıyoruz. Dağdan zeytin topluyoruz, odun çekiyoruz. Dağda yol yapıyoruz. Sivil mütahitler tarafından 100 lira yevmiye ile cezaevinden kiralanıyoruz. İnşaatta çalışıyoruz. Bu 100 liranın 20 lirası bize veriliyor. 80 lirası ise cezaevi müdürüne veriliyor. Bu parayı müdür kendisi yiyor.

HK- Siz hangi atelyede çalışıyorsunuz?

Diğer Bir Mahkum: Torna ve Kaynak Atelyesinde çalışıyorum.

Ara sıra kaza oluyor. Elimizi torna kalemi kesiyor. Tornadan çıkan talaş kesiyor. İlk yardımımız yok. Yaramız hafifse bezle sarıyoruz; çoksa 20 kilometre uzaklıkta Devlet Hastanesine gidiyoruz. Doktor 15-20 gün istirahat veriyor. Geri cezaevine geldiğimizde cezaevi müdürü bize verilen istirahati kabul etmiyor. Çalışmamızı istiyor. Çalışmazsak iade ediyor kapalı cezaevine. Atelyemizde paslı demirler kaynak yapılıyor. Atelyenin içi hep demir ve kaynak dumanı oluyor. Bu da bize baş ağrısı ve mide bulantısı yapıyor. İdareden bize ne yoğurt ne de zehiri önleyecek bir madde veriliyor. Cezaevimizin reviri ve doktoru yoktur. Ben burada bir senedir yatıyorum. İdare dışarıdan bir doktor getirip iş yurtlarındaki mahkumları muayene ettirmiş değildir.

HK-Cezaevinizin 12 adet iş yurdunu gezdik. Bu iş yurtlarında üretilen maddeler mahkumların işgücüyle gerçekleşiyor. Cezaevi mahkumların işgücünden kar elde ediliyor. Bu elde edilen kardan mahkumlara sosyal hak tanınıyor mu?

Mahkum: Bütün masraflar çıktıktan sonra net olarak iş yurtlarının cezaevine kazandırdığı kar senede 5 milyon liradır. Cezaevi bize hiç bir sosyal hak tanımıyor. Esir gibi çalıştırıyor. Burası tam bir esir kampıdır. Hasta oluyoruz, hastaneye gönderilmemiz için müdürün huzuruna çıktığımızda şunu söylüyor: "İşler çok, işi bırakın sizi hastaneye gönderemem, gidin çalışın, çalışa çalışa iyi olursunuz" Üzerimizde judo-karate deneyleri yaparak bizi dövüyor.

İstanbul'dan bir grup simitçi:

"Simitçiler üzerindeki baskıya son„

Bizler, sabahın erken saatlerinde yağmur, soğuk demeksizin, geçimimizi sağlamak için köşe başlarında, bir kısmımız da mahallelerde ev ev gezerek simit satmaktayız.

Her gün 16 saat dolaşarak simit satıyoruz. Bazen bir köşe başında dinlenmek için durduğumuzda ve tablayı indirir indirmez, hemen belediye zabıtası orada doğuyor. Biz de belediye zabıtasını görünce tablalarımızı kaptırmamak için kaçmaya çalışıyoruz ama 60 kilo olan tablanın altında kaçmak imkansız ve arkamızdan yetişen belediye zabıtası yakalayıp tablayı elimizden alıyor. Karşı koymaya çalışıyoruz. O zaman merkeze götürerek bizleri dövüyorlar. Elimizden alınan tablalar bizim ekmek paramızdır.

Bizim hiç bir sosyal hakkımız yok. Çalıştığımız gün ekmek parası kazanabiliyoruz. Çalışamadığımız günlerde aç kalıyoruz. Prensip olarak acele evlenmek istiyoruz, çocuklarımız da simit satıp para kazansız diye...

Bizleri simit satarak geçinmeye zorlayan bu sömürü düzeninin kendisidir. Bizler sendikalaşmak ve sigortalı olmak istiyoruz. Bugünkü aşamada bu haklarımızı alana kadar birleşip mücadele edeceğiz. Biz simitçilerin ve dargelirli fakir halkımızın kurtuluşunun devrim ile gerçekleşeceğine inanıyoruz. Mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz.

İSTANBUL'DAN BİR GRUP SİMİTÇİ

«Üç Dünya Teorisi»

Baş.ta.sa.2'de

kunç trajediyi, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi birlikte kışkırtmıyorlar mı? Yerel savaşların olduğu her yerde, sınır ya da diğer sorunlarla ilgili olarak devletler arasında çıkan çatışmalarda, ateşli patlamaların olduğu her yerde yalnızca Sovyet sosyal-emperyalizminin değil aynı şekilde, Amerikan emperyalizminin de faal olarak bulunduğu doğru değil midir?

Amerikan emperyalizmi, bugün dünyadaki en büyük sermaye ve silah ihracatçısı değil midir? Sam Amca'nın Güney Kore, Japonya ve Taivan'dan Franco'nun İspanya'sına ve dünyanın bir çok ülkelerine kadar, denizlerde ve okyanuslarda sahip olduğu yüzlerce askeri üs, barışçıl amaçlar için mi tutulmaktadır? Amerikan emperyalizmi, bütün bu faaliyetlerini kendini savunmak ve geri çekilmek için mi sürdürüyor?

Hayır, Amerikan emperyalizmi, bütün bu faaliyetlerini geri çekilme amacıyla sürdürmüyor; tam tersine, bütün dünyanın hakimi olmak, bir süper devlet olarak pozisyonunu daha da güçlendirmek, mümkün olduğu kadar yayılmak ve gidebildiği her yerde halkların özgürlüklerini gaspetmek ve onlara saldırmak için sürdürüyor. Yeni bir sosyal-emperyalizm olan Sovyet sosyal-emperyalizmi de yayılmaya iştah duyuyor. Burada dünyadaki etki alanlarını bölüşmek isteyen iki süper devlet arasındaki uzlaşmaz çelişkiler ve sürekli bir rekabet mevcuttur.

Arap halklarını bölmek, bu bölgede ulaşılacak tam barışı sabote etmek, kahraman Filistin halkının haklarını ortadan kaldırmak, bu zengin ve çok önemli bölgeyi kendi, emperyalist çıkarlarına göre kullanmak için, her iki süper devlet (yalnızca bir tanesi değil!) Ortadoğu'da ustalıkla manevralar planlıyorlar.

Kudüs'te Sedat ile Begin arasındaki konuşmalar devam ederken, Carter da Amerika'daki Presbiteryan kilisesinde bu konuşmaların zaferle taçlanması için dua ediyordu; o, bunu Arap halklarının iyiliği için değil, tersine Amerikan emperyalizminin çıkarları için yaptı. O, Arap halklarının ve Filistin halkının yararına değil, Arap topraklarını terk etmeyen Birleşik Devletler gangsteri İsrail devletinin yararına olarak ezilen Filistin halkının çektiği acıların son bulmaması, yaşama haklarından mahrum edilmesi, İsrail gangsterinin Arap halklarını saldırı tehtidleri altında tutmaya devam etmesi ve bu bölgedeki tükenmez petrol zenginlikleri üzerindeki hakimiyeti için, sonunda anlaşmaya varılacağını umduğu bu toplantıyı empoze etti.

Bencil ve konjoktürel çıkarlarına göre hareket eden "Üç Dünya"nın savunucuları, "teorik" akrobatik hareketleriyle bir gün Sovyet sosyal-emperyalistlerine dönebilirler. Ve onlarla flört edebilirler; bu hiç de şaşırtıcı olmaz. İlkeli politikadan saparak anti-Marksist bir politika izleyen kişi, pragmatist ve ilkesiz olabilir, rüzgarın estiği yöne ve anlık çıkarlara göre hareket eder.

Bu koşullarda, AEP, sessizliğini sürdüremez ve gerçeği düşündüğü şekilde söylemezlik edemez; çünkü, o zaman Marksist-Leninist parti olma durumunu yitirirdi. Hiç kimsenin baskı ve şantajı, çeşitli revizyonistlerin düşmanlıklarıyla dolu belalar, partimizi devrimci pozisyonundan saptıramaz. Partimiz, kurulduğu günden itibaren, Marksist-Leninist yoldan ayrılmadı, başkaları bu yoldan ayrıldılar. Fakat, AEP ve Enver Hoca bu yoldan ayrılmadı. Bu nedenle, halk aşağıdaki şarkıyı Partiye ithaf etti: "Partimiz, sen yolundan ayrılmadığın için adın her yerde yayılacak". Ve partimiz, bu pozisyonunu hiç bir zaman terketmeyecektir.

Göle Esenboğaz Köylüleri:

«KÖYÜMÜZÜN OKULU YAPILMIYOR»

Bizler Kars'ın Göle ilçesine bağlı Esenboğaz (Kolpıkor) köylüleriyiz. Köyümüz ezilen Kürt ulusundan bir köydür, çok yoksuldur.

Faşist diktatörlüğün hükümetleri şimdiye kadar köyümüzün okulunu yapmadılar.

İşte bunun için köyümüzün çocuklarını taş-toprak yığını, ışıksız, soğuk, sağlığa zararlı odalarda okumak zorunda bırakıyorlar. Üstelik bu odaların kirasını da biz veriyoruz. Ayrıca köyümüze yeteri kadar öğretmen de vermiyorlar. Köyümüzün elektriği, suyu, yolu ve sağlık ocağı yoktur.

GÖLE-ESENBOĞAZ KÖYLÜLERİ

KARTALLI

Baş.ta.sa.8'de

lu bir konuşma olmasın. İstiyorduk ki bu anma toplantısı, bize devrimin saflarında durmamızın anlamını bir kez daha anımsatsın, bizim devrimci duyarlılığımızı biraz daha derinleştirsin, ve bütün boyutlarıyla yüce Lenin'in kişiliğinde, yaşama tarzında, bir komünistin niteliklerini, duygu, düşünce ve davranış bütünlüğünü sindirmemize yardımcı olsun.

Devrime şehit verdiğimiz yoldaşlarımızı ve öğretmenleri anışlarımız, bizim, devrimci insanlar olarak daha da gelişmemize, duygularımızın, acılarımızın ve sevinçlerimizin daha da devrimcileşmelerine; zulme, sömürüye ve dünyamızı karartan bütün gericiliğe karşı öfke ve mücadele azmimizi daha bilinçli kılmaya ve hayatı daha bütünlüklü bir şekilde kavramamıza hizmet etmelidir. Bizler bu toplantılardan, biraz değişmiş olarak çıkmalıyız. Bizi dünyadan karanlığı sonsuza kadar silmek için mücadeleye fırlatan bilincimiz biraz daha derinleşmiş; mücadele ruhumuz biraz daha alevlenmiş olarak.

Yoldaşlarımızı ve ölümsüz önderlerimizi yitirmenin acısını kuvvete; sevinçli günlerimizi devrimin daha ötelerine vardırmak için, devrim mücadelelerinin kahraman tarihinin ayrılmaz parçaları olan yoldaşlarımızın ve önderlerimizin hayatlarını ve mücadelelerini kavramalı, aktarmalıyız.

Yüce Lenin'in ışıklı yolunda ilerleyeceğimize and içiyoruz.

KARTALLI
PROLETER DEVRİMCİLER

tutuklu yazı işleri müdürleri

Baş.ta.sa.1'de

doğal hakkı olan savunma hakkına dahi saldırırken, bir yandan da sivil mahkemelerin yanında askeri mahkemeleri de çalıştırarak devrimci ve demokrat basını susturmaya, yazıişleri müdürlerini yüzlerce yıllık cezalarla hapisane hücrelerinde çürütmeye çalışmaktadır.

Bugün milyonlarca emekçi ve demokrat kamuoyu, diğer bütün şeylerin yanı sıra, basının askeri mahkemeler tarafından yargılanmasının önüne geçilmesini, bütün tutuklu yazıişleri müdürlerinin serbest bırakılmasını, basın affının en kısa zamanda çıkarılmasını ve TCK'ndaki 141,142,155,158,159,311 ve 312. maddelerin derhal kaldırılmasını istemektedir.

Emekçi halkın mücadelesi faşist diktatörlükten bu mevzileri de söke söke koparacaktır.

MUSTAFA YILDIRIMTÜRK'E ÖZGÜRLÜK !

Niyazi Ünsal

Baş.ta.sa.1'de

çekinmeden açıklayacağım.

İpliğini pazara çıkaracağım herkesin.

Hesabını göreceğim ölenlerin"

Niyazi Ünsal konuşmasının bir yerinde de şunları söylüyor:

"Değerli Bakanın ve Başbakan'ın bu konularda gerekli incelemeyi yaptıktan sonra açıklama yapmasında yarar var."

Başbakan "bu konularda" "gerekli incelemeyi yaptıktan sonra" "gerekli" "açıklamayı" yapmıştır. Bu "açıklama" tam da Ecevit'ten beklenen bir açıklamadır. Ecevit, son yaptığı basın toplantısında "Kontr-Gerilla denilen bir resmi kuvvet yoktur" diyerek, CHP yöneticilerinin ve hükümetin, faşist diktatörlüğün cinayet mangaları Kontr-Gerilla, MİT ve 'MHP'nin bütün katliamlarının ve yeni katliam planlarının üzerini örteceğini belirtmiş olmaktadır. Genelde emperyalistlerle ve yerli gericilikle uzlaşan CHP yöneticileri, Kontr-Gerilla vb. gibi özel cinayet mangalarıyla da uzlaşmakta, geçmişe ve geleceğe "sünger çekmek"tedirler. Bu durumda özel cinayet mangaları "faaliyet"lerine daha da pervazsız bir şekilde devam edeceklerdir.

Hem CHP yöneticilerinin bu uzlaşmacılığını teşhir etmek, hem de faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının bütün "faaliyet"lerini bir bir ortaya dökülecek işkenceci katillerden hesap sorulması için, bütün ilericilere, demokratlara da büyük görevler düşmektedir. Bütün canilerin "ipliği pazara çıkarılmalıdır."

CHP Erzincan Senatörü Niyazi Ünsal'da bütün bildiklerini, belgeleriyle birlikte kamuoyuna açıklamalıdır.

Gazetemizin 91. sayısının 5. sayfasında yayınlanan "Avrupa Komünizmi Ya da Maskesiz Revizyonizm" adlı yazıdaki bütün arabaşlıkları yazının aslında yoktur.

Arabaşlıklar yazıya tarafımızdan konulmuştur.

Okuyucularımıza açıklarız.

MAO ZEDUNG'UN

Baş.ta.sa.5'de

hesidir. Üstelik Halkın Yolu yazarları hakim sınıfların bir kesimini de reformist olarak gördüklerinden, bu anlamda onların bugünkü birleşik cephesine hakim sınıfların bir kesimi de katılmaktadır.

Halkın Sesi-Aydınlık yazarları bugün komprador burjuvazi, toprak ağası dahil 45 milyonun "balyoz gibi" birleşik cephesini savunuyorlar.

Halkın Yolu yazarları da aynı yolun yolcusudurlar.

HALK GENÇLİĞİNİN

Baş.ta.sa.8'de

ramayla gecenin hemen öncesinde gerginlik yaratılmıştır.

Provokasyonun üçüncü perdesi gece esnasında uygulanmış, mikrofonu ellerinde tutan bölücü ve olumsuzlukların kışkırtıcısı bazı şefler, tahrik edici konuşmalar yaparak, gerginliği körüklemişlerdir. Gece esnasında olanları, gece sonrası yayınladıkları bir bildiriyle, proleter devrimci gençler şöyle anlatmaktadırlar:

"Gecede, hiç bir tarafta görevli yokken, Halkın Kurtuluşu görüşünü savunan devrimcilerin etrafı "görevliler" tarafından sarıldı. Artık görevlilerin "görevi" başlayacaktı. Nitekim öyle oldu: İlk önce bilinçli olarak örgütlenen bir iki saldırıyla salonda gergin bir hava yaratan "Devrimci Gençlik" önderleri, tüm tecrübe ve yeteneklerini kullanarak, saldırının devam ve planın bir parçası olarak önce güçlerini geriye çektiler, daha sonra saldırıyı başlattılar. Bugüne kadar birçok olayın tertipleyicileri olarak tanıdığımız (Gümüşsuyu ve MMF'de saldırıların başını çekenler, İTÜ toplantılarında arkadaşlarımıza kurşun sıkanlar.) "Devrimci Gençlik" sorumluları mikrofon etrafında birlikte boy gösterdiler. Provokasyonu mikrofondan yönetmeye çalıştılar. Provokasyon örgütleyicilerinin devrimcilere "atın, dövün" ve "öldürün, katledin" diye saldırmaları, devrimcilere, karşı-devrimci bir dille saldıranların demagojilerini ve saldırgan yüzlerini açık ve tartışmasız bir şekilde kitlelere gösterdi. Bize karşı-devrimci dille saldıranlar da, halkımız kadar, geniş gençlik yığınları kadar, inkar edilemez bir biçimde mücadelemizi biliyorlar."

Gece öncesinde, geceye giriş sırasında ve gece esnasında uygulanan bu tertip, bir provokasyondur. Bu provokasyonun failleri ise, İstanbul gençliğinin devrimci birliğini engelleyen, Devrimci Yol tabanıyla proleter devrimciler arasında düşmanlığı körükleyen ve hep revizyonistlerle birlikte hareket etmekten yana olan, besleme ve naylon örgüt İGD ile "omuz omuza" olmayı adeta boyun borcu bilen bazı karanlık unsurlardır. Bunlardan biri, geçen yıl polise düştüğünde, herkesin şahit olduğu, yılmaz ve kararlı devrimcilikle zerrece alakası olmayan bir tavır takınmıştı. Aynı şahıs, Sağmalcılar Cezaevinde, cezaevindeki lumpenleri devrimci sempatizanlara karşı kışkırtmıştır. 1 Mayıs olaylarının akabinde ise, cezaevinin ağaları, Cezaevi Müdürü ve Savcıyla işbirliği yaparak, devrimcileri İzmit Cezaevine sürgün etme şeklindeki karşı-devrimci tavrın başını çekmiştir. Faşist diktatörlüğün güçleri karşısında titreyen, cezaevinde "devrimciyim" dahi demeyen, lumpenleri devrimcilere karşı kışkırtan, karşı-devrimci bir işbirliği ile devrimcileri faşizmin bir zindanından bir diğerine sürgün ettiren birinin yaptıkları, "Olur böyle şeyler" şeklinde geçiştirilemez.

Aynı kişi, gece esnasında, mikrofonu eline alıp gerginliği körükleyen, saldırıyı kışkırtan, proleter devrimci hareket için "Bu hareketin başında polis var, MİT var" vb. gibi alçakça karşı-devrimci iddialarda bulunanlardan biridir. Böylesi kişilere karanlık kişiler denemek mümkün müdür? Devrimci Yol, bu kadar olayın izahını yapmak, proleter devrimci harekete "Bu hareketi MİT yönetiyor" deme alçaklığını gösteren kişilerin durumuna açıklık kazandırmak zorundadır. "Bu laflar olay sırasında gayri ihtiyari sarf edilmiştir" gibi ucuz izahlarla bu iş geçiştirilemez. Bu lafları söyleyenler sıradan kişiler değildir. Ne söylediğini bilen kişilerdir. Ayrıca buna benzer şeyler daha önceleri de söylenmiştir. Üç perde halinde uygulanan bu tertip, bize, geçmişte düzenlenen bir başka tertibi hatırlatmaktadır.

1976'nın Kasım ayında İstanbul'da bir yürüyüş düzenleyen İYÖD, İYDGD'ye yazılı bir çağrı yaparak "mitinge güç katmasını" istemişti. Çağrıda hiç bir şart ileri sürülmemişti. Fakat yürüyüş günü (yürüyüş alanında), İYÖD'ün bazı şefleri, İYDGD'nin pankartlarına ve sloganlarına ambargo koymaya kalkmış ve sonradan bu ambargoyu reddeden devrimcilere sopalı, silahlı saldırı düzenlemişler ve bu saldırıları daha sonraki günlerde çeşitli birimlerde sürdürmüşlerdi. O zaman da, şimdiki provokasyonu örgütleyen aynı kişiler, proleter devrimci hareket için karşı-devrimci iddialarda bulunmuş, "Bunların bize karşı silahlı mücadele için merkezi kararları var" şeklinde tam bir polis ajanının devrimci gruplar arasında yaygınlaştırmaya çalışacağı şeyler yaymışlardı.

* * *

Devrimci Yol, halk saflarında bir siyasi harekettir. Fakat modern revizyonizmle güçlü ideolojik bağları vardır. Geçmiş 71 hareketinin olumlu, devrimci yanlarını attı, onun revizyonist ve reformist yanlarını geliştirdi. Bu, onu, modern revizyonistlere doğru sürükledi. Devrimci Yol bugün, modern revizyonizmle arasına açık belirgin bir çizgi çekmede sürekli kararsız davranmaktadır. Bu kararsızlığı, onu modern revizyonizme her geçen gün daha da yakınlaştırmaktadır. Devrimci Yol, bugün, modern revizyonizmle Marksizm-Leninizm arasında bocalamakta, fakat modern revizyonistlere daha yakın durmaktadır. Onların karşı-devrimci yüzünü görememekte ve pratikte sürekli onlarla birlikte davranmakta, onlarla ittifak kurmaktadır.

Modern revizyonizmle olan ideolojik bağlarının ve küçük burjuva sınıf konumunun bir sonucu olarak, halkın güçlerini birleştirmekte sorumluluk duymamakta, aksine, güçlerini modern revizyonistlerle birleştirmekte, sürekli halkın ve gençliğin güçlerini bölmektedir. Karşı-devrimci bir akım olan modern revizyonizmle olan bağları, Devrimci Yol'un tutarlı bir demokrat tavır almasını engellemektedir. Devrimci Yol, halk saflarında tam bir demokrasi yerine, kendine demokrasi, revizyonistlere demokrasi, proleter devrimcilere ve yurtseverlere ise tahakküm ve hotzot uygulama anlayışındadır. Onun modern revizyonizmle olan ideolojik bağları, yanlış demokrasi anlayışı, halkın ve halk gençliğinin güçlerini bölen, revizyonizmi güçlendiren ittifak siyaseti, saflarında birçok bilinçli bölücü ve kışkırtıcı revizyonist unsurun barınmasına ortam yaratmaktadır. Bu unsurlar, Devrimci Yol'u revizyonizme çekmek, halkın güçlerini bölmek, Devrimci Yol tabanıyla proleter devrimciler arasında düşmanlığı körüklemek için özel bir çaba harcamaktadırlar. İTÜ-DER gecesinde sahnelenen provokasyonun mimarları aynı nitelikte kişilerdir.

Proleter devrimci hareket, halkın ve halk gençliğinin güçlerini birleştirmek, halk saflarında karşılıklı saygıyı, dostluğu, hoşgörüyü hakim kılmak için başından beri mücadele etmiştir. Halk saflarında tutarlı bir demokrasi uygulamış " propaganda-ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik " şeklindeki doğru ve devrim güçlerini birleştirici ilkeyi savunmuş ve her yerde hayata geçirmiştir. Halk saflarında ve halk gençliği saflarında çelişmelerin olabileceğini, fakat bunların uzlaşır çelişmeler olduğunu vurgulamış ve bu çelişmelerin çözümü için eleştiri-özeleştiri, tartışma, eğitim ve ikna yöntemlerini savunmuştur.

Proleter devrimci hareket proleter bir sorumlulukla sürdürdüğü bu mücadeleyi bundan sonra da her türlü saldırıyı, tertibi, provokasyonu boşa çıkararak sürdürecektir.

Devrimci Yol taraftarları, proletaryanın doğru devrimci çizgisini izlediğini iddia eden Devrimci Yol'un, halk saflarında neden demokrasi uygulamadığı, neden halk saflarındaki çelişkilerin çözümü için eleştiri-özeleştiri, tartışma ve ikna yöntemleri kullanmadığı üzerine düşünmelidirler. Proletaryanın doğru devrimci çizgisini izleyen bir hareket halkın ve halk gençliğinin güçlerini bölmez, birleştirmeye çalışır. Halk saflarındaki çelişkileri, farklılıkları ve yanlışları kaba kuvvetle değil, eleştiri ve ikna yöntemiyle çözer. Devrimci Yol'un halk saflarında demokrasi yerine tahakküm, halkın güçleriyle ittifak yerine revizyonistlerle ittifak, eleştiri ve ikna yöntemi yerine zor, kaba kuvvet, hotzot, birlik yerine bölücülük yolunu tutmasının sebebi, onun ideolojik siyasi çizgisi ve küçük burjuva sınıf konumudur.

Devrimci Yol, bugün tam bir ideolojik siyasi kargaşa içindedir. Geçmişin sağ yanlarını sürekli geliştirdi. Kesintisiz Devrim'de yeralan birçok şeyi (revizyonist temel hariç) bugün savunmamaktadır. Fakat bunu taraftarlarına açıkça ilan etmeden ise kaçınmaktadır. Bu, onun ilkesiz, oportünist bir anlayışla tabanını muhafaza etmek, tekkesini korumak niyetinden geliyor.

Proleter devrimci hareket ise bugün ideolojik ve siyasi hatalardan ve belirsizliklerden arınarak her konuda açık bir siyaset ortaya koymuştur. Proleter devrimci hareketin ideolojik siyasi platformu tüm proleter devrimcilerin üzerinde birleşeceği bir temeldir. Devrimci Yol tabanındaki tüm dürüst, samimi devrimciler de bu temel etrafında proleter devrimci saflara kazanılacaktır. Bunun yolu proleter devrimci hareketin tüm revizyonist ve oportünist hareketlere karşı sürdüreceği ideolojik mücadeleden geçmektedir. Proleter devrimci hareket Devrimci Yol'un orta yolcu sağ siyasi çizgisinin revizyonizme hizmet eden gerici özünü tamamen ortaya serecektir. Bu çelişmeyi gören Devrimci Yol yöneticileri tabanını proleter devrimci harekete karşı kemikleştirme, araya duvar örme yoluna gitmektedirler. Aynı şeyi, tekke şefleri, proleter devrimci hareketin gençlik içinde güçlü olmasından ve kendilerinin varolan etkinliğinin proleter devrimci hareket tarafından sona erdileceği korkusundan dolayı çoktan yapmaktaydılar.

Devrimci Yol saflarındaki İGD yanlısı bazı revizyonist unsurlar ise, revizyonistlerin denetiminde, Devrimci Yol'un tekke şeflerinin bu zaaflarından faydalanarak işi bilinçli provokasyonlar örgütlemeye kadar vardırmışlardır.

* * *

SONUÇ OLARAK : İ.T.Ü.-DER gecesi, provokasyonu Devrimci Yol içindeki bazı kişilerin, halk gençliğinin güçlerini bölme bilinçli faaliyetini nerelere vardırdıklarını gösterdi. Devrimci Yol'un halkın ve halk gençliğinin güçlerini bölen revizyonizmi güçlendiren demokrasi ve ittifak anlayışının gerici özünü bir kere daha ortaya koydu. Bu sorumsuz ve gerici anlayışın devam ettirilmesi halinde, Devrimci Yol içindeki bazı revizyonist ve karanlık unsurların örgütledikleri provokasyonların Devrimci Yol'u nerelere sürükleyeceğine çarpıcı bir örnek oldu.

Devrimci Yol saflarındaki tüm dürüst samimi devrimciler bu gidişi durdurmalıdır; faşist diktatörlüğün her geçen gün halka ve gençliğe karşı daha da yoğunlaşan saldırıları karşısında, halkı ve gençliği birleştirmenin, güçlü bir direniş örgütlemenin, kitleleri yüzlerindeki sahte sosyalizm maskesiyle bir ölçüde etkinlik altına alan karşı-devrimci revizyonistleri tecrit etmenin gereğidir bu. Proleter devrimci hareket bu gidişi durdurmak için sonuna kadar mücadele edecektir.

1 Mayıs 1977'de

Baş.ta.sa.1'de

leyememektedirler.

İşçi sınıfı ve bütün halk, 1 Mayıs 1977'de Taksim Alanını kana bulayan MİT, Kontr-Gerilla ve MHP'nin dağıtılmasını, yüzlerce emekçinin ve halk evladının kanına giren eli kanlı katillerin cezalandırılmasını istemektedir.

CHP yöneticileri geçmişe ne kadar sünger çekmeye çalışırlarsa çalışsınlar, emekçi halkın eli, faşist katillerin yakasındadır.

1 Mayıs işçi sınıfının "Uluslararası Birlik dayanışma ve Mücadele Günü" dür ve bütün dünyada bu şekilde kutlanmaktadır. Uluslararası proletaryanın yoğun ve sürekli mücadelesi sonucunda, bütün dünyada 1 Mayıs işçi sınıfının "Uluslararası Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü" olarak yasallaşmıştır. İşçi sınıfı böyle bir mevziyi, burjuvaziye karşı verdiği dişe diş bir mücadele ile kopararak almıştır.

Ülkemizde de işçi sınıfımız 1 Mayıs'ı uzun bir zamandan beri kutlamaktadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, işçi sınıfının 1 Mayıs'ı kutlamasını hiç bir dönem engelleyememişlerdir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, her 1 Mayıs'ı işçi sınıfına karşı zulüm günü olarak ilan etmelerine rağmen, işçi sınıfı kanı ve canı pahasına her 1 Mayıs'ı fabrikalarda, atölyelerde, meydanlarda coşkun bir şekilde kutlamıştır. Bugün artık, işçi sınıfı ve emekçi halk, her 1 Mayıs'ı işçi sınıfının Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü olarak fiilen kutlamaktadır. Bu hakkı söke söke almıştır. 1 Mayıs Türkiye işçi sınıfı açısından "Bahar Bayramı" değil, işçi sınıfının Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü" dür. Egemen sınıflar 1 Mayıs'ı İŞÇİ BAYRAMI olarak yasallaştırmamak için ne kadar direnirlerse direnisinler, işçi sınıfı ve emekçi halk böyle bir günü İŞÇİ BAYRAMI olarak fiilen kutlamaktadır.

Bugün işçi sınıfının ve bütün halkın talebi, 1 Mayıs'ın İŞÇİ BAYRAMI olarak yasallaştırılmasıdır. İşçi sınıfı ve emekçi halk bu hakkı da söke söke alacak, bugüne kadar fiilen kutladığı 1 Mayıs'ı, bundan böyle hem fiilen hem de yasal olarak bütün ülke çapında coşkun ve görkemli bir şekilde kutlayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL- SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ - YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY—İSTANBUL - ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI - BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET - GENEL DAĞITIM: YURT-DA SEFTALI SOKAK, NO:10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL - YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

«Kava taraftarları oportunizmin değil,

Baş.ta.sa.8'de

bun büyük çoğunluğunu "Kava"cılar oluşturuyorlardı. Amaçlarının "sadece dinlemek" olduğunu söyleyen "Kava" önderleri, taraftarlarının eline bu teorinin reddi doğrultusunda hiç bir silah vermeden onlara "Üç Dünya Teorisi" dinletti. Öte yandan derneklerinde verilmek istenen "Üç Dünya Teorisi"nin reddi konulu semineri "biz henüz tartışıyoruz" şeklinde demokrasi havarileri pozlarına bürünerek engellediler. Demokratik bir tartışma herkesin düşüncesini açabildiği bir platformda yürütülmeliyken, bunun örgütlenmemesi ama buna karşı Aydınlık-Halkın Sesi'nden alınan oportünist silahlarla taraftarlarını eğitmeye çalışması, bu kişilerin daha başından "Üç Dünya"yı kabul ettiklerini ve bunu kabul ettirme kampanyasını başlattıklarını gösteriyor.

Son verdikleri "Üç Dünya Teorisi" konulu seminer kaynağının Aydınlık dergilerindeki oportünist tahliller olması ve tam da Aydınlık-Halkın Sesi kaleminden çıkmış bir seminer sunmaları onların hangi tartışma kampanyasını örgütlediklerini gösteriyor. "Kava" önderleri, Halkın Sesi ve Kurtuluş Yolu kadrosuyla bir bakıma ortaklaşa verilen seminer, "Kava" önderlerinin oportünizme teslimiyet bayrağını açtığı ve proleter devrimcilere oportünizmin kokuşmuş silahlarıyla saldırarak onlara kendi gönlünde savaş ilan ettiği seminerdir.

"Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasında bugüne kadar savaş zaten sürmüştür. "Kava" önderlerinin bize karşı savaş ilan etmesi daha çok birincisi: Aydınlık - Halkın Sesi'ni korumak bir bakıma günah çıkarmak ve onu güçlendirmek amaçlarından, ikincisi ise oportünizmin kendileri ile başladığı yanılgılarından geliyor.

"Kava" önderi baylar birkaç noktadan yanılıyorlar.

Birincisi: Siz bu kervana yeni katıldınız. Bunun gençliğinin verdiği acemilikle sağa, sola Marksizmin-Leninizmin gücünü görmeden -çünkü ondan hiç mi hiç nasibinizi almadınız- savaş ilan ederken yine de Aydınlık- Halkın Sesi'ne güveniyorsunuz. Siz bu mücadeleyi şövenizmin, Kürt ulusu düşmanlığının, sınıf işbirliğinin mihrakı olan Aydınlık-Halkın Sesi'nin yedeğinde, onun arkasına gizlenerek ilan ediyorsunuz. Bizse oportünizme karşı mücadele içerisinde pişerek büyüdük, ve bu mücadelede başından beri varız.

İkincisi: Oportünizm sizde yeni başladığı için acemilik döneminizde daha az hata yapasınız diye Aydınlık elinizden tutmuş düşmanınız olarak bizi göstermiş. Gerçekten de ideolojik düşmanınızı (bizi) doğru seçtiniz. Bu ilanınız, oportünizm kervanına katılışınızın resmidir.

"KAVA" TARAFTARLARI GİTTİKLERİ YOLDAN GERİ DÖNMELİDİRLER

"Kava" grubu, bugüne kadar hiç bir siyasi tezler bütünlüğüne sahip olmamıştır. O, siyasetini esas olarak bu dönem inşaya koyulmuştur. Bu dönem "Kava"nın siyasi hayatının en olumsuz dönemidir. Bu olumsuzluk "Kava"nın proleter devrimci hareketе, Marksizm - Leninizme oldukça uzak, Aydınlık-Halkın Sesi oportünizmine ve uluslararası oportüniz me ise yakın olduğu bir dönemde siyasi inşaya girişmesi ve işe oportünizmin cephaneliğinden aldığı "Üç Dünya Teorisi" nin kabulüyle başlamasındadır. Gittiği yolda devam ederse, bundan böyle yürüteceği siyasi inşasında kendi içinde Aydınlık oportünizmini daha açık örgütlemek zorunda kalacak ve kaçınılmaz olarak onun gücü durumuna gelecektir. Aydınlık oportünizminin kendi içinde serbestçe örgütlenmesi için bütün duvarlarını kaldırdığı, bunu bizzat kendi eliyle gerçekleştirmeye başladığı içindir ki Aydınlık oportünizminden ayrı bir mihrak durumuna gelmesi düşünülemez. Sonunda bütün kariyer hesapları da boşa çıkacak ve tekkesini kendi eliyle devretmek zorunda kalacaktır. Gittiği yoldan dönmez, devrime sahip çıkarak, oportünizme tavır almazsa kaçınılmaz son bu olacaktır.

"Kava"nın inşa edeceği siyasi tezler bütünlüğü bundan böyle milliyetçilikten, Aydınlık şövenizminin biçimlerine dönüş, hakim sınıflarla uzlaşma sınıf işbirliğinin çizgisi olacaktır. Bu yolun sonu budur. Bunda ne Kürt milletinin, ne ezilen halkın, ne de proletaryanın hiç bir çıkarı yoktur.

Biz "Kava" taraftarları Arkadaşların devrimci potansiyelinin farkındayız ve bu arkadaşlara Kürt milletinin ve ezilen sınıfların çıkarlarına kendilerinin de sahip çıkmaları, oportünizmi, oportünist önderlerini mahkum ederek devrim saflarında yer alma çağrısı yapıyoruz.

TRT-DER İstanbul

Baş.ta.sa.8'de

zellikle eğitim sisteminin bozukluklarına değindi.

TRT-DER'in Yönetim Kurulu üyesi olan bir diğer devrimci konuşmacı ise; TRT'nin sınıflar üstü bir yapıya sahip olamayacağını, dolayısıyla TRT'yi dünyadaki ve ülkemizdeki gelişmeler doğrultusunda ele almanın sağlıklı ve yararlı olabileceğini anlattı.

Emperyalist sistemin bunalım ve buhranlarının gün geçtikçe arttığını ve hakim sınıfların, buhranın yükünü emekçi halkın sırtına vurduğunu, süper devletlerin dünya hegemonyası peşinde yarıştıklarını vurgulayarak "Emperyalist sisteme bağımlı ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahiptir ve ülkemizde faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir." diyen konuşmacı bu yapı içinde TRT'nin yerini işaretledi.

TV'deki faşist baskı ve terörü protesto ederek, baskılara karşı en geniş birliği oluşturmanın gerekliliğine inandığını vurgulayan konuşmacı daha sonra geniş ve köklü bir biçimde TRT çalışanlarının diğer sorunlarınada değindi.

Emperyalizmin yoz kültürü, kültür emperyalizmi gibi konulara değinen arkadaş "emperyalizmin yoz kültürünü bizzat kendi elleriyle gerçekleştiren MC'nin "ulusal kültür" safsatasının içi boş bir balondan ibaret olduğunu belirterek, hakim sınıfların emperyalizmin çıkarları doğrultusundaki yayın politikasını mahkum etti. Özellikle 12 Mart döneminde, ABD emperyalizmini şirin gösteren, uluslararası cinayet şebekesi CIA'nın ajan ve katillerini sevimli kahramanlarmış gibi gösteren programların çoğaldığını belirten arkadaş " Bu dönemde dünya halklarının ve halkımızın baş düşmanlarından biri olan ABD emperyalizminin propagandasını yapan Uzay Yolu, Görevimiz Tehlike, Tatlı Sert gibi yapıtlarla halkın uyanıklığı köreltilmeye çalışılmıştır." dedi.

TRT'nin özerkliğe kavuşması yolundaki mücadelenin sonuna dek savunulması, özerk bir TRT için, TRT çalışanlarının önderliğindeki örgütlü bir mücadelenin diğer demokratik kuruluşların da yardım ve desteğini alarak yürütülmesi gerektiğini anlatan TRT-DER Yönetim Kurulu üyesi arkadaşımız sözlerine şöyle son verdi. " Ancak şu unutulmamalıdır ki, TRT çalışanlarının mücadelesi, Türkiye halkının mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır"

Daha sonra sansür ve denetimin kaldırılması ve TRT'nin özerkliğe kavuşması yolunda mücadelenin yoğunlaştırılmasını içeren bir öneri çoğunluk tarafından olumlu bulunarak onaylandı. Yeni Haber İş Başkanı iş kolu olarak ellerinden geleni yapacağını ve mücadeleyi sırtlayacaklarını belirtti.

Bu arada HALKIN KURTULUŞU Gazetesi sahibi Teoman Göral söz alarak TRT DER İstanbul Şubesinin kabul ettiği bu öneriyi olumlu bulduğunu ve bu konuda en kısa zamanda gerekli adımların atılmasını diledi ve "Biz TRT de sansür ve denetimin kalkması, TRT'nin özerkliğe kavuşması yolundaki tüm çaba ve mücadelelerin yanında olacağız. Gazetemiz bu konuda üzerine düşen tüm görevleri içtenlikle üstlenecektir." diyerek devrimci dayanışmanın hayatın her alanında gerçekleşmesini önerdi. Toplantı içten ve canlı bir şekilde sona erdi.

KOP KROM

Baş.ta.sa.3'de

memekte direniyorlar.

Biz, proleter devrimci işçiler olarak, verilmeyen iki aylık ücretlerimizi ve birtakım ekonomik ve sosyal haklarımızı alana dek tek mevcut, tek yumruk olarak mücadelemizi kararlı bir şekilde vereceğiz. Faşist sendika ağaları ve patronlar, biz işçilerin devrimci mücadelesini engelleyemezler.

Biz, proleter devrimci siyaseti savunan Halkın Kurtuluşu gazetesinin dağıtımını işyerimizde yapmaktayız. Siyasetimizi uygulayarak, işyerimizin kapatılmasına rağmen ekonomik ve sosyal haklarımızı alana dek devrimci mücadelemizi azimle sürdüreceğiz.

YAŞASIN KOP KROM İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!

YERALTINDA ÇALIŞAN KOP KROM İŞÇİLERİ

KOMÜNİST MANİFESTO

Baş.ta.sa.4'de

na rağmen, politik durum tamamen değiştiği ve tarihi gelişme o bölümde sayılan partileri ortadan kaldırdığı için, uygulamada artık eskimiştir."

Fakat devrimin ve proletaryanın düşmanları Marks ve Engels'e saldırmaya özel bir iş olarak yüklendiklerinden, yalnız Manifesto'da değil, onların tüm eserlerinde "hatalar", "yanılmalar" aramaya ara vermezler.

Her zaman, Lenin'in şu sözleri bu tür saldırıları göğüslemede rehberimiz olmalıdır: "Ama böylesi hatalar, -bütün dünya proletaryasını ufak, basit, önemsiz görevler düzeyinin üstüne çıkarmaya uğraşan ve çıkaran ihtilalci düşünce devlerinin hataları- ihtilalci inançların boşluğu, ihtilalci mücadelenin gereksizliği, karşı-devrimci 'anayasacı' hayallerin çekiciliği üzerine bağıran, çağıran, gürültü edip nutuklar çeken resmi liberalizmin bayağı aklından bin defa daha şerefli, bin defa daha olağanüstü ve tarihi bakımdan bin kere daha değerli ve haklıdır."

GÜNÜMÜZDE MANİFESTO

Manifesto, yazılışının üstünden geçen yüz otuzuncu yılda da ayakta durmaya ve devrimci proletaryanın sınıf mücadelesi yolunu aydınlatmaya, "her bilinçli işçinin el kitabı" (Lenin) olmaya devam ediyor.

Onun bu büyük gücü nereden geliyor? Neden diğer binlerce "yazı" gibi, kaldırılıp bir köşeye atılmadı? Bu, komünistlerin "eski anılara meraklı olduklarından" mı ileri geliyor? Yoksa, "inatçılıklarından" mı? Hayır, komünistler, eğer bir şey yollarını engelliyor ya da karartıyorsa, bu ne olursa olsun onu kaldırıp atmaktan, onu aşmaktan çekinecekleri kadar değerli olamaz. Manifestonun esas gücü, ve komünistlerin onu kararlılıkla koruma ve savunmalarına sebep olan büyük değeri, devrimci proletaryanın sınıf mücadelesinin bir ürünü olması ve onu zafere götüren yolu hala aydınlatmasından ileri geliyor.

Onun büyük gücü, her şeyden önce, proletaryayı, dünyayı komünist bir dünyaya dönüştürmek için gerekli güce ve yeteneğe sahip tek sınıf olarak tespit etmesi ve onu, bütün bir çağın, kapitalizmden komünizme geçiş uzun tarihsel döneminin merkezine koyan devrim teorisinin temellerini atmış olmasından gelmektedir.

Onun büyük gücü, bütün bir sınıflı toplumlar tarihini, sınıf mücadelelerinin tarihi olarak açıklamasında ve proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak, kapitalist toplumu, sosyalist ve giderek komünist bir topluma dönüştüreceğini belirtmiş olmasından gelmektedir.

Onun büyük gücü, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete dayanan ve yarattığı sosyal üretimle kendi onulmaz yarasını da içinde taşıyan kapitalizmin, mutlaka proletarya ihtilali ile yıkılacağını ve sosyalizmin mutlaka kurulacağını göstermiş olmasından gelmektedir.

Sömürünün, baskı, zulüm ve ahlaksızlığın olmadığı yeni bir dünya kurabilmek için, biz, dünya proletaryası ve ezilen halklar, Marksizm-Leninizmin şaşmaz rehberliğinde, karanlığın güçlerini yıkarak ilerlediğimiz bu şanlı yolda, yankısı emperyalizme ve gericiliğe korku salan bizim azmimizi ve güvenimizi bileyen Manifesto'nun çağrısını bütün gücümüzle bir daha haykırıyoruz:

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

DİPNOT:

Manifesto'nun yayın tarihi hakkında Marks, Engels ve Lenin şu bilgileri veriyorlar:

"Şubat Devriminden birkaç hafta önce el yazmaları, Londra'da baskıya giren Manifest..." (1872 Tarihli Almanca Baskıya Önsöz)

"Komünist Partisi Manifestosunun yayınlanması tarihinin,... 18 Mart Milano ve Berlin ihtilalleriyle aynı tarihe rastladığı söylenebilir"(abç) 1893 Tarihli İtalyanca Baskıya Önsöz)

"Almanca yazılan metin, Ocak 1848'de 24 Şubat 1848 Fransız Devriminden birkaç hafta önce Londra'da baskıya verildi." (abç) (1888 Tarihli İngilizce Baskıya Önsöz)

"... 1848 Şubatında yayınlanan ünlü Komünist Manifesto ..." (Lenin- " Marks, Engels, Marksizm" s.16)

Verilen tarihler arasında görülen az çok fark, aslında Manifesto'nun yazılması, basılması ve yayınlanması sırasında geçen birkaç aylık süre bakımından ele alınmalıdır.

Engels'in İtalyanca baskıya yazdığı önsözde bunun Mart ayına rastladığının söylenebilir olarak geçmesi; daha çok İtalyan proletaryasının yakından bildiği Milano ayaklanmasıyla, bununla aynı tarihe rastlayan ve Avrupa'daki devrim dalgasının boyutlarını gösteren Berlin ayaklanmasının anılmasının ve bunlarla Manifesto arasındaki gerçek tarihsel bağın belirtilmesinin gerekli görülmesinden dolayıdır.

Ayrıca, her bir cümlede geçen, baskıya verilmek ve yayınlanmak sözlerine dikkat edilmelidir.

Biz yazımızda Lenin tarafından verilen tarihi esas aldık.

YAZININ HAZIRLANMASINDA YARARLANILAN KAYNAKLAR:

1-MARKS-ENGELS: "Komünist Partisi Manifestosu" (Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Kasım 1968)

2-LENİN- "Marks, Engels, Marksizm" (Sol Yayınları)

3-ENVER HOCA- "APT 7. Kongre Raporu" (Komün Yayınları)

1 MAYIS MAHALLESİ

Baş.ta.sa.8'de

daş, devrim düşmanı akımlara karşı mücadelede Lenin'in fikirlerinin yenilmez silahımız olduğunu anlattı. Daha sonra şöyle dedi: "Yakın geçmişte Lenin'in fikirlerine ve eserlerine modern revizyonistler azgınca saldırdılar. Leninizmin ihtilalci özünü inkar ettiler. Hem O'na sahip çıkar göründüler; fakat O'nun önderliğinde kurulan dünyanın ilk sosyalist devletini sosyal-faşist, sosyal emperyalist bir diktatörlük haline getirdiler."

"Bugün de devrimin azgın düşmanları olan "Üç Dünya Teorisyenleri", Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi yaftası altında Marksizm-Leninizme sinsice saldırmakta, onun ihtilalci özünü gizlemeye çalışmakta, işçi sınıfı ve ezilen halka, burjuvazi ile birleşerek, devrime ihanet etmektedirler. Bugün komünistlerin görevi, Lenin'in ve diğer önderlerin fikirlerine sarılarak, bu sınıf işbirlikçisi 'teori'nin devrim düşmanı yüzünü açığa çıkarmaktır..."

Konuşmacı arkadaş, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin, Leninist emperyalizm, çelişkiler, devlet, devrim tahlillerini nasıl yozlaştırdığını belirterek bu gerici teoriyi mahkum etti.

1 Mayıs Mahallesi halkı olarak, faşist diktatörlüğe karşı mücadelemizde, Lenin'in uzlaşmaz mücadelesini örnek almamız gerektiğini belirten arkadaş, proletaryanın gecekondu ve konut sorununa nasıl baktığını anlatarak "gecekondular, emekçi halkın konut sorununun esas çözümü değildir, emekçi halkın konut sorunu devrimle çözülecektir. Sosyalist ülkelerdeki emekçilerin yaşayışı ve konut derdinin çözümlenmiş olması bunun en iyi örneğidir" dedi.

Halkın Birliği adına konuşan arkadaş, Ocak ayı içinde şehit olan Meral Yakar, Atilla Özkan ve Ali Haydar Yıldız'ın hayatını ve mücadelesini kısaca anlattı.

Toplantıda söz alan Devrimci Yol taraftarları, Lenin'in bazı tezlerinin değiştiğini söyledi, ve proleter devrimcilere saldırdı; çamur attı; sosyal-emperyalizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleyi karalamaya çalıştı. Sosyal-faşistlerin de faşizme karşı mücadele(!) ettiklerini, onların da 'devrimci'(!) olduğunu; kendileri mücadele ederken, bizim 'sıcak' odalarda oturduğumuzu ... söyledi.

Tartışmalar sonunda toplantıyı yöneten arkadaş meselenin özüne inerek Devrimci Yol'un ortayolcu görüşlerini mahkum etti. Toplantı devrim andı ile sona erdi.

Yakalanan 1 milyon

Baş.ta.sa.1'de

de, MC hükümet partilerinin "yol vermediği" herhangi bir kaçakçı, silah işine giremezdi. Nitekim hapise giren Nizam, "seçimi Demirel kazansın, 50 milyon lira veririm" demiştir. Devrimcilere küfür etmiş, hapishanedeki seçim sandığı başında Halk Partili gardiyan ve tutuklulara saldırmıştır. Sonuçta Nizam, burjuva basının dürüst diye tanıttığı, Sadettin Tantan'a 500 bin lira vererek, 2. Şube'de halktan olan herkese çekilen falakadan kurtulmuştur. Yakalattığı makinalılar, tutanak sonradan düzenlenerek bir tek silah gibi gösterilmiş, onu da bekçisi yüklenmiştir. Bu tutanağın yeniden düzenlenme işi Laz Nizam'a 2,5 milyona patlamıştır. Ama o, hem silah kaçakçılığı, hem inşaat müteahhitliği ve karaborsacılığıyla MC hükümetlerinden çok daha fazla sebeplenmiştir. O zaman Nizam, 40 günlük tutuklulukla kurtuldu. Zaten cezaevinden sabah çıkıp gece geliyordu.

Nizam, faşist köpeklerin silah sağlama kanallarından birisidir. O, MC hükümetlerine dayanarak faşist çetelere silah getiren biridir. Şimdiki bir milyon mermi kime gidiyordu?

Sağmalcılar Cezaevinde başta siyasiler olmak üzere, bütün tutuklulara ateş açtıran İstanbul Savcısı Osman Ateşoğlu'na ve İstanbul İl Jandarma Komutanı'na soruyoruz! Bu sefer Laz Nizam kaç gün hapis kalacak? Hapiste göründüğü günlerden kaçında gerçekten hapiste olacak?

Sinop, Samsun Cezaevinde faşist terör altında olan siyasi tutukluların yakınlarını makamından kovan Adalet Bakanı'na soruyoruz! Bu mermiler hangi faşist şebekeye gidiyordu? Laz Nizam kimlerin adamıdır.

BÜTÜN FAŞİST

Baş.ta.sa.1'de

"her türden anarşiyi durduracağız" derken aslında bu kitle katliamlarını örtbas ediyor. Öğrencilere ateş açan, demokratların evini bombalayan, Adliyeyi basan, yurtsever ve devrimcileri kaçırıp öldüren ler faşistlerdir. Orhan Eyüboğlu, Süleyman Genç'in evinde patlayan elbombasının ancak orduda bulunan üç tip elbombasından biri olduğunu bilmiyor mu? "Okullarda anarşiyi durduracağız" diyen Necdet Uğur, kaçtıktan sonra Milli Eğitim Bakanlığı'nı basanlar silahlı faşistler değil miydi? Ecevit hükümeti, halka açıkça saldıran faşist çetelerle, halkla birlikte onların saldırılarını göğüsleyen devrimcileri benzer gibi göstermeye çalışarak, gerçekte faşizme omuz vermektedir.

Faşistler artık halka, pervasızca saldırıyorlar. Son olayların gösterdiği gibi, halkın faşizme karşı nefreti bilenmektedir. Sivil ve resmi faşist yuvalar bir an önce dağıtılmalıdır. Faşist katillerden ve işkencecilerden hesap sormak, bugün bütün halkın arzusudur.

BÜTÜN FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİ DAĞITILMALIDIR!

FAŞİST KATİLLERDEN VE İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR !

Halkın Kurtuluşu üçüncü mücadele

Baş.ta.sa.1'de

büyük bir adım ve kuvvetli bir silah olacaktır.

Böyle bir dergi, bütünlüklü teori ile silahlanmış işçi sınıfı savaşçıları yetiştirmede de önemli bir unsur olacaktır.

Bugün ülkemizde proleter devrimci hareket böyle bir dergiyi yayınlayabilecek bir duruma gelmiştir. Yani böyle bir derginin yayınlanması acil bir ihtiyaç, bir görevdir ; öte yandan bu mümkündür.

Bu durumda gazetemiz HALKIN KURTULUŞU' da şimdiye kadar sürdürdüğü görevlerinin bir kısmını böyle bir dergiye seve seve devredecek ve kendi niteliklerini (aynı zamanda böyle bir derginin sağlayacağı önderlikle) daha da yükseltmek ve bir kitle ajitasyon-propaganda gazetesi olarak asli görevlerini daha büyük bir başarıyla yerine getirmek yolunda azimle yürüyecektir.

Üçüncü mücadele yılına girdik. Önümüzdeki dönemde HALKIN KURTULUŞU şimdikinden daha da sistemli bir ajitasyon ve propaganda yürütmeyi, içinde bulunduğumuz dönemde özel olarak reformist ve faşist demogojiyi teşhir ve onlara karşı daha etkin mücadeleyi hedeflemektedir.

Şimdi sürdürmekte olduğu görevlerinin bir kısmını devredebileceği bir dergi'nin yayın hayatına girmesiyle, HALKIN KURTULUŞU bütünüyle en geniş kitlelere seslenen ve öncü ile kitleleri birleştiren bir gazete olacaktır. Bu durumda teorik yazılara ve ideolojik-siyasi polemiklere ancak HALKIN KURTULUŞU gibi en geniş kitlelere seslenen bir yayın organında ele alınabilecek ölçülerde yer verilecektir.

Her gün, her geçen saat yeni yeni yerlerden, yeni güçler doğuyor, ezilen yığınlar öfke ile ayağa kalkıyor, mücadeleye atılıyor. Günün görevi sosyalist düşünceyi, ne yapılması gerektiğini vb. kitle mücadelesinin en ücra köşelerine kadar taşımak, doğru bir eylem çizgisini her tarafa yayarak mücadeleyi sistemleştirmek ve safları düzenlemektir.

HALKIN KURTULUŞU, bu görevin bilincinde olarak önümüzdeki mücadele döneminde de mücadeleye devam edecektir.

O, daima "halka hizmet" ruhuyla hareket edecek, kuvvetini daima Marksist-Leninist ideolojiden, işçilerden ve halktan alacak ve daima Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisinin ışığında yürüyecektir.

HALK GENÇLİĞİNİN GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMESİ ENGELLENEMEZ

27 Ocak Cuma günü İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencilerinin mesleki birim örgütü İTÜ-DER bir gece düzenledi.

Gece'de tertiplenen olay ve Devrimci Yol'dan bazı şeflerin tutumları, İ.T.Ü. öğrencilerinin ve İstanbul gençliğinin devrimci birliğini olumsuz yönde etkiledi. Tüm halk düşmanlarını sevindirdi.

Gece'de yapılan, açıkça, hazırlıkları önceden yapılmış provokasyon niteliğinde bir tertiptir. Bu provokasyonu örgütlemede Devrimci Yol içindeki bazı kışkırtıcı unsurlar bilinçli rol oynamış ve gecedeki Devrimci Yol taraftarlarının önemli bir kısmını bu provokasyon tertibine alet etmişlerdir.

İTÜ-DER, yönetiminde Devrimci Yol taraftarları da olsa, İ.T.Ü. kitlesinin, İTÜ'deki tüm devrimcilerin örgütüdür. İTÜ-DER'in düzenlediği bir gece herkesten önce İTÜ öğrencilerine açık olmalıdır. Fakat Devrimci Yol taraftarları böyle davranmamış, Devrimci Yol içindeki bazı bölücü, halk saflarındaki olumsuzlukların kışkırtıcısı unsurlara kanarak, biletlerin satışını tüm İTÜ'lülere yapmamışlardır. İTÜ'lü Halkın Kurtuluşu taraftarlarına ve diğer bazı devrimcilere bilet satışı yapılmamak istenmiş, çeşitli zorluklar çıkarılmış ve bunda bir ölçüde de başarılı olunmuştur. Bir tarafta İTÜ'lü devrimcilerin bir kısmına bilet satılmazken, bunun için güçlükler çıkarılırken, diğer tarafta, gecenin biletleri İstanbul'un dört bir yanındaki Devrimci Yol taraftarlarına satılmıştır. Bütün bunların yanı sıra, bir de "Gecede bize aykırı davrananları susturacağız, kimseye göz açtırmayacağız" türünden laflar gece öncesinde yayılmaya çalışılmıştır.

İstanbul'daki bazı Devrimci Yol şefleri tarafından yönetilen bütün bu gece öncesi olumsuz tavırlarla güdülen sözde amaç ise, geceyi Devrimci Yol'un bir "gövde gösterisi" haline getirmek. İşte Devrimci Yol içindeki bazı bölücü unsurlar, Devrimci Yol'un taraftarlarını bu küçük-burjuvaca amaç etrafında birleştirmeyi, onları yanlış davranışlara itmeyi, tertiplerine alet etmeyi başarmışlardır.

Devrimci Yol içindeki bölücü, olumsuzlukların kışkırtıcısı unsurlar, tertiplerinin ikinci perdesini geceye giriş sırasında uygulamışlardır. Kapıya muhafızlar dikerek, İTÜ'lü devrimcileri aramadan geçirmişlerdir. Yapılan aramanın sözde gerekçesi: karşı-devrimcilerin provokasyonunu engellemek, onlar tarafından içeriye sokulacak silah, patlayıcı madde, vb. şeyleri ele geçirmek. Ama, bunun sahte, demagojik bir gerekçe olduğu, içeriye giren 10-15 sivil polisin aranmamasıyla, anında ortaya çıkmıştır. Arananlar ise, sadece devrimciler, özellikle de İTÜ'lü Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler olmuştur. Devrimcilere, yurtseverlere, kitlenin topluca bulunduğu yerlere saldırıları, sivil faşistler, polis, MİT, Kontr-Gerilla yapmaktadır. Devrimci Yol içindeki bölücü şefler, faşist diktatörlüğün saldırı ve cinayet çetelerinden olan sivil polisleri aramadan içeri almakla, onlara olan güvenini ortaya koymuştur. İTÜ'de mücadelenin en önünde olan, tüm İ.T.Ü.'lü Devrimci Yol taraftarlarının ve kitlenin yakından tanıdığı, güvendiği, birlikte mücadele ettiği devrimcileri aramakla ise, samimiyetsizliğini ve aramayla ilgili gösterilen gerekçenin sahte, demagojik niteliğini göstermiştir. Yoksa provokasyon tertipçileri, silahlı, bombalı saldırıyı İTÜ'lü devrimcilerden mi bekliyorlardı?

Gece öncesi yapılan arama, provokasyon niteliğindeki tertibin ikinci perdesi olmuştur. Bu a-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Bingöl Belediye Başkanı MHP'li faşist Hikmet Tekin cinayet ve saldırı tertipçisidir

Hile tertip ve bundan da ötesi halkın faşist baskılarla zorlanması sonucu MHP'li Hikmet Tekin Bingöl Belediye Başkanı oldu. Bu kişinin Belediye Başkanı olması ile birlikte faşist baskılar ve cinayetler yoğunlaşmaya başladı. İlk başta Belediye'de geçici olarak çalıştırılmakta olan işçilerin çıkarılmasıyla faşist oyunlar tezgahlanmaya başlandı. Faşist Belediye Başkanı daha sonra yetki alarak 30 kişilik geçici işçi istihdamı için Elazığ'dan beslemelerini getirmeye başladı. Tabi bunlar başlangıçtı. Hakim sınıfların yeminli uşağı yeni yeni oyunların peşindeydi. O, yoksul Kürt halkını ezmek, onlara her kötülüğü yapmak için hiç bir şeyden çekinmeyecekti. Onun için en önemli şey, efendilerine kusursuz hizmet etmek, daha fazla çanak yalayıcılığı yapmaktı.

Belediye'de bulunan ve daha evvel DİSK'e bağlı sendikaya üye olan işçilerin zorla MİSK'e kaydolmaları istenince olaylar hızlageliştı. Bu durum işçilerin, memurların ve halkın tepkisine yol açtı. MİSK'ten gelen temsilcinin taksisi yakıldı. Bu sırada olay yerine gelen hakim sınıfların uşağı faşist Belediye Başkanı silahını çekerek işçilere ve halka saldırdı. Bu arada durmadan "Allahını, dinini, imanını seven bu komünistlere vursun" şeklin de bağırıyordu. Attığı kurşunlarla birkaç kişiyi yaraladı, bunun sonunda yakalanan ve mahkemeye verilen saldırıya uğrayan kesimden oldu. Olaylar o gece de dinamit atma, araba yakma şeklinde devam etti ve son olarak 17 ocak salı günü Belediye binasında bulunan mahkeme salonunda duruşmaları izlemek isteyen Bingöl Bayındırlık Müdürlüğü emrinde tekniker olarak çalışan İdris Ekinci adında ki CHP'li bir vatandaş faşist beslemeler tarafından Belediye binasının alt salonunda vurularak öldürüldü.

İdris Ekinci'nin öldürülmesinin tek sorumlusu hakim sınıfların sadık uşağı faşist Belediye Başkanı Hikmet Tekin ve beslemeleridir.

Ertesi gün cenaze töreni için halk, gençlik, memur ve işçiler cenazenin bulunduğu cami önüne birikmeye başladılar. Lise'den kız ve erkek öğrencilerin katılmasıyla kalabalık 5-6 bin kişiyi aştı. Camiden alınan cenaze Düzağaç'taki mezarlığa götürüldü ve toprağa verildi. Yürüyüş sırasında her hangi bir slogan atılmadı, disiplinsizlik ve örgütsüzlük had safhadaydı. Bu olumsuzluklar önderliği yüklenen Özgürlük Yolu, ÜKO vb. görüşlerin sakat anlayışlarından geldi. Diğer bir olumsuz yan ise, geri dönüşte atılan, hedefi belirlemeyen sloganlardı.

Faşist baskılar ve cinayetler bununla bitmeyecektir. Bu nedenle yoksul Kürt halkı, köylüler, işçiler bunlardan yaptıklarının hesabını sormak üzere birleşelim!

Hakim sınıfların uşağı faşist Belediye Başkanı! Bingöl halkı senden teker teker yaptıklarının hesabını soracaktır.

KARTALLI PROLETER DEVRİMCİLER LENİN İN YOLUNDA YÜRÜYECEKLERİNE ANDİÇTİLER

Biz İstanbul Kartallı proleter devrimciler olarak, 21 ocak 1978 günü Kartal'da Lenin'i anma toplantısı düzenledik. Saygı duruşu ve Enternasyonal marşının söylenmesiyle açılan toplantıda bir yoldaş, Lenin'i anmanın Leninizmi kavramak yolunda çabalarla anlam bulacağını belirterek, "Leninizm Nedir ? " konulu bir konuşma yapmıştır. Konuşmasına "Leninizm, Marksizmin yaşayan ruhunun kavranması ve emperyalizm çağında hayata geçirilmesidir " diye başlamış, oportünizmin, tarihin çeşitli dönemlerinde Leninizmi ve emperyalizm çağının gerçeklerini nasıl tahrif ettiklerini anlatmış, Kautsky modern revizyonistler ve " Üç Dünya"teorisyenlerinin Leninizmin tahrifindeki ortaklıklarını vurgulamıştır. Leninist olmanın bugünkü anlamının modern revizyonizme ve uluslararası sağ oportünizme karşı mücadeleyle belirlendiğini, 1977 yılında proleter devrimci hareketin bu yolda önemli adımlar attığını belirten yoldaşımız, "1978 proletarya partisine doğru somut adımlar attığımız bir yıl olacaktır; bugün 'Yaşasın proletarya partisi' şiarı bir eylem şiarıdır" demeştir.

Lenin'in, bugün modern revizyonistlerden sağ oportünistlere, ortayolcu akımlara kadar birçok yerde "anıldığını", bu "anılışların" sahte ve kof olduğunu söylemiş, "Lenin'i anmak ihtilali savunmaktır, bunu da Marksist-Leninistler yapabilir..." demiştir. Leninizmin dünya işçi sınıfının yolunu aydınlatan bir güneş olduğunu söyleyen yoldaşımız sözlerine, "Dünya gericiliği güneşi karartamayacaktır " diye son vermiştir.

Daha sonra bir kız yoldaşımız Stalin'in- Lenin'in öldüğü günlerde yaptığı- "Dağlar Kartalı" adlı konuşmasını okumuştur. Stalin'in sıcak bir içtenlikle Lenin'e ilişkin gözlemlerini dile getirdiği bu konuşmanın okunmasından sonra, Lenin'in hayatını belgeleyen slaytlar gösterilmiş, bu arada diğer kız yoldaşlarımız çeşitli dünya şairlerinden Lenin'le ilgili şiirler okumuşlardır. Yine Stalin'in, Lenin'in ölümünden beş gün sonra, onun vasiyeti üzerine yaptığı konuşmasının okunması ve birlikte Enternasyonal marşının söylenmesiyle toplantımız bitmiştir. Toplantıdan sonra, katılan 50 proleter devrimci, duvarlarda sergilenen Lenin'in hayatı ve mücadelesi ile ilgili resim ve fotoğrafları izlemişlerdir.

Bu toplantıyı düzenlemeye bizi iten neden, devrim şehitlerini ve Marksist öğretmenleri anmaktaki yaygınsızlığı aşmak yolunda bir adım atmak arzusuydu. İstiyorduk ki, bu anma, kalıplaşmış bir saygı duruşu olmasın, alışılmış ama anlamları unutulmuş kelimelerle do-

Dev.Sa.6'da

İstanbul 1 Mayıs Mahallesi halkı Lenin'i andı

Dünya proleterlerinin ve ezilen halklarının yüce önderi Lenin, 22 Ocak günü, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği taraftarı devrimcilerin düzenlediği kahve toplantısında, militan bir ruhla anıldı. Toplantıya 100 kişinin üzerinde bir kitle katıldı.

Toplantı, Lenin ve tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği adına birer arkadaş konuştu. Halkın Kurtuluşu adına konuşan arkadaş önderin hayatını, örnek mücadelesini ve dünya komünist hareketindeki erişilmez yerini anlattı; bundan örnekler verdi.

Lenin'in emperyalizm, devlet, devrim, örgütlenme, milli mesele gibi en temel konulardaki fikirlerinin bugün de bize ışık tuttuğunu söyledi ; ve sınıf işbirlikçisi, devrim kaçkını oportünistlere karşı verdiği mücadeleyi özellikle belirtti.

"Lenin'i anmak demek, onu kavramak, onun fikirlerine sımsıkı sarılmak demektir" diyen arka-

Dev.Sa.7.Sü.8'de

TRT-DER İstanbul şubesinin düzenlediği panelde TRT'nin özerkliği, sansür ve denetimin kalkması istendi

Türkiye Televizyonunun yayın hayatına başlamasının 10. yılında, TRT-DER İstanbul Şubesi, "Televizyon ve Toplum İlişkileri" konulu bir panel düzenledi. TRT çalışanlarının ve çeşitli izleyicilerin katıldığı toplantıda, TRT olayının sınıfsal içeriği açıkça sergilenince toplantı canlı bir havaya büründü. Beş konuşmacı içinde meselenin yalnızca bir koltuk değişimi ile çözülebileceğini savunan ve böylece de revizyonizmin propagandasını yapmaya çalışan Onat Kutlar hariç, diğer konuşmacılar, çıban başı haline gelen ve devletin bir kuruluşu olan TV'ye bakış açısının, faşist diktatörlüğü yorumlamanın bakış açısıyla özdeş olduğunu vurgulayarak, toplantıyı anti-faşist bir niteliğe büründürdüler.

İlk sözü DİSK Yürütme Kurulu Üyesi ve Yeni Haber İş Sendikası Başkanı, Mustafa Cengiz Acar aldı. Yeni Haber-İş Başkanı, çağımızın en etkin, en süratli ve en yaygın etkileşim aracı olan TV'nin toplumsal zorlamanın bir sonucu olarak doğduğunu belirterek "ancak tüm üstyapı kurumları gibi Radyo ve Televizyon Kurumu da ekonomik ve siyasal yapıdan bağımsız değildir. Bu kurumun iktidara egemen olan sınıfın çıkarına, kurduğu düzene ve kendi dünya görüşüne ters yayın yapması düşünülemez" diyerek genel olarak burjuvazinin çıkarları doğrultusunda hareket eden kurumlar hakkında hayalci ve reformist görüşler benimseyenleri eleştirdi.

Burjuvazinin kendi çıkarları doğrultusunda kendi ideolojisini yaygınlaştırmak için TV'yi azgınca işgal ettiğini ve bir avuç azınlığın, emekçi kitleleri yıldırmak için bu yolla da baskıcı ve zorlayıcı girişimlerde bulunduğunu söyleyerek "TRT esas ta tekelci sermayenin emrindeki MC iktidarının açık sözcülüğünü yapan, tüm kültürel ve insancıl değerleri karalayan, ırkçılık, militarizm, şovenizm ve faşist şiddet propagandası yapan, emekçi halkı bu gerici ve faşist görüşler etrafında şartlandırmaya çalışan, yasa dışı bir kurum haline getirilmiştir" diyen Yeni Haber-İş Sendikası Başkanı daha sonra emperyalizmin ve onun uzantısı hakim sınıfların yoz kültür politikasını eleştirdi.

Daha sonra bütün bunlara son vermenin başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkın örgütlü mücadelesiyle sağlanacağını vurgulayan konuşmacı sözlerine şöyle son verdi. "TRT çalışanları hangi yönetim gelirse gelsin ve hangi hükümet olursa olsun, emekçi halka ve işçi sınıfına yönelik program ve yayın yapmak, en doğru ve en sağlıklı haberleri ulaştırmak ve her fırsatta burjuvazinin sahte yüzünü ve onun en kanlı yönetimi olan insanlığın baş düşmanı faşizmi programlarda sergilemek zorundadır. Bu da örgütlü mücadeleyle olabilecektir.

Gazetecilik Halkla İlişkiler Yüksek Okulundan bir konuşmacı da, egemen sınıfların emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir politika izlediğini, TRT ye eleman yetiştiren kurumlarda da durumun hiç te farklı bir yapı göstermediğini belirterek ö-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Diyarbakırlı proleter devrimcilerin çağrısı

«Kava taraftarları oportünizmin değil, Marksizm Leninizm safında yer almalıdır»

"Kava" grubu önderleriyle Halkın Yolu yazarlarının "yöntemleri" aynıdır. "Tartışıyoruz", "araştırıyoruz" maskeleri altında sinsi ve korkak bir şekilde savundukları "Üç Dünya Teorisi"ni önceleri gizlemek, ve giderek hatta bunu 'Mao Zedung'un arkasına gizlenerek yavaş yavaş açığa çıkartma "yöntemi"dir. "Kava" bu yöntemi Halkın Yolu yazarlarının geri dönüş "Kampanyasından" önce kullanmaya başlamıştı. Bizimle sürdürdükleri tartışmalarda "Üç Dünya Teorisi"ni en koyu savunmalarının yanı sıra, "biz bu konuyu daha tartışıyoruz" demeleri açıkça taraftarlarını bu doğrultuda eğitmek için sürdürdükleri sinsi "kampanyalarını" açığa çıkarıyordu. Bu "Kava" saflarında bugüne kadar yaygınlaşan anti-PDA'cı eğilimleri törpüleme ve Aydınlık-Halkın Sesi'ne yakınlaşma "kampanyasıydı".

"Üç Dünya Teorisi" ülkemizde en iyi Aydınlık-Halkın Sesi çizgisi tarafından savunulur ve bu sınıf işbirliği çizgisi oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin örgütlü temsilcisidir. "Kava" önderlerinin yürüttükleri tartışmalarda ve taraftarlarına karşı "Biz 'Üç Dünya'yı Aydınlık gibi savunmuyoruz, onların savunduğu 'Üç Dünya Teorisi'ni kabul etmiyoruz" demeleriyle taraftarlarının tepkisini engellemeyi, amaçlıyor, suni ve geçici bir farklılık yaratmaya çalışıyorlardı. Aydınlık-Halkın Sesi çizgisine karşı bir yandan siyasi olmayan tavırlarla suni farklılıklar devam ettirmeye çalışırken, diğer yandan da Aydınlık-Halkın Sesi çizgisi doğrultusunda siyasi olarak onları eğitmeye uğraştılar. Bu "teori"nerosinden savunulmaya başlanırsa başlansın sonuçta varacağı yer Aydınlık-Halkın Sesi çizgisidir, uluslararası oportünizmdir. Ülkemizdeki hızlı ayrışma ve saflaşma sürecinde yeni oportünist mihraklar yaratmak mümkün değildir. Orta yol çizgileri yavaş, yavaş dükkanlarını kapatmak ve bir safta yoğunlaşmak zorundadırlar. Ama "Kava"nın buradaki "kampanya" önderleri tekkelerini ve mevkilerini yeni geliştirdikleri çizgide koruyabilmek ve taraftarlarını tutabilmek için Aydınlık-Halkın Sesi çizgisinden ayrı durmak amaçları dahi olsa -ki bu amaç içinde bulundukları durumla çelişir- ülkemizde bu artık mümkün değildir.

Nitekim "tartışıyoruz" dedikleri dönemde Aydınlığın düzenlediği "Üç Dünya Konferansında" amaçlarını bu teoriye boyun eğerek ortaya koydular. Proleter devrimciler, oportünizmin yüzünü teşhir etmek için gittikleri "konferans"ta söz hakkı verilmeyişini "Kahrolsun sınıf işbirliği" sloganlarıyla protesto ederek 600 kişilik salonun 500'ünü boşaltırken, içeride kalan 70-80 kişilik gru-

Dev.sa.7...

Tunceli'de Şevki mezrasında yapılan bir toplantıda oportünist «Üç Dünya Teorisi» mahkum edildi

Tunceli'ye bağlı Şevki Mezrasında 14 Ocak günü oportünist "Üç Dünya Teorisi" konusunda bir toplantı düzenlenmiştir. Proleter devrimcilerin öncülüğünde yapılan toplantıya 100'ü aşkın emekçi katılmıştır.

Toplantıyı düzenleyen proleter devrimciler, toplantıya köydeki Halkın Sesi, Halkın Yolu ve Halkın Birliği taraftarlarını da çağırdılar. Halkın Sesi taraftarları toplantıya katılmadıkları gibi, toplantının yapıldığı gün köyü de terk ettiler. Halkın Yolu ve Halkın Birliği taraftarları ise, toplantıya katıldılar.

Toplantıda söz alan Halkın Yolu taraftarları oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddettikleri açıkladılar. Halkın Birliği'nden bir arkadaşın konuşmasından sonra, Halkın Kurtuluşu adına yapılan konuşmada , "Üç Dünya Teorisi" sınıf işbirliği yüzeden karşı-devrimci bir teori olarak mahkum edildi.

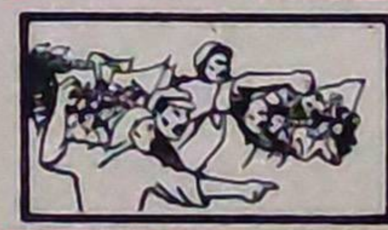
Gaziantep halkı ve Ünaldılı işçiler devrim şehitlerini ve Yaşar Çatalbaş yoldaşı andılar

Sazın tellerinden devrimci mücadele kararlılığı, coşku ve inanç fışkırıyor.

Gaziantep'te Yaşar Çatalbaş adlı işçi yoldaşımız, 6 ocak 1977'de faşist katillerce alçakça öldürülmüştür. O, Halkın Kurtuluşu saflarındaki mücadelesini başeğmez bir kararlılıkla sürdürmüş, Ünaldı'da bir çok işçi eylemlerine katılmış yiğit bir devrimciydi. Unutulmadı. Gaziantep halkının ve işçi yoldaşlarının yüreğinde sıcak anısıyla saklı.

İşte bu yoldaşımızı ve diğer devrim şehitlerimizi anmak için Gazianteplı devrimciler 8 ocak'ta bir Anma gecesi düzenlediler. Ünaldı işçilerinden 4 ozan arkadaşımız devrimci türküler söylediler, ağıtlar yaktılar. İki arkadaş şiir okudu. Salonu dolduran 1500 kişi coşkuyla, inançla "FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET", "YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ", "HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ" vb. sloganlarını haykırdılar. Daha sonra Halkın Kurtuluşu'ndan bir işçi arkadaş Yaşar Çatalbaş yoldaşın onurlu mücadelesini anlattı. Bir başka arkadaşın, dünyada ve Türkiye'deki duruma ve görevlerimize ilişkin bir konuşma yaptı. Aşık Zurdani adlı ozan arkadaş da "Halkın Kurtuluşu" ve "Yaşar Çatalbaş" adlı besteleriyle gecenin canlılığını artırdı. Umulanın çok üstünde halkın katıldığı "Anma Gecesi" belli eksikliklerine karşın, direncin, coşkunun, kararlılığın dile getirildiği anlamlı bir devrimci gösteri oldu.

HALKIN KURTULUŞU

Bir açıklama

Gazetemize gelen mektuplardan, bazı oportünistlerin gazetemizin 89. sayısında yayınlanan "Beş Marksist-Leninist Parti'nin Ortak Açıklaması"nda geçen "Avrupa'da tek sosyalist ülke olan Arnavutluk Halk Cumhuriyeti..." ibaresinin asıl metinde ve Tiran Radyosu'nun Türkçe yayınında bu şekilde yer almadığını iddia etmekte olduklarını, ve bu yolda demagoji yaptıkları anlaşılmaktadır.

Oportünistler, Beş Marksist-Leninist Parti'nin Ortak Açıklaması'nda "Avrupa'da" sözcüğünün yerine asıl metinde ve Tiran Radyosu Türkçe yayınında "Dünyada" sözcüğünün kullanıldığını iddia ederek kafa bulandırmaya çalışmaktadırlar.

Yazının orijinalinden alınan aşağıdaki fotokopiden de anlaşılacağı gibi, Ortak Açıklama'da Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, dünyada değil "Avrupa'da" (orijinal metinde 'in Europa') tek sosyalist ülke olarak geçmektedir. Gazetemizde de bu şekliyle yayınlanmıştır. Tiran Radyosu'nun Türkçe yayını da böyledir.

Unsere Parteien halten die Verteidigung der Sozialistischen Volksrepublik Albanien und die Solidarität mit ihr für ein erstrangiges Gebot des proletarischen Internationalismus. In der Sozialistischen Volksrepublik Albanien, dem heute einzigen sozialistischen Land in Europa, wird die Diktatur des Proletariats unter der Führung der ruhmreichen Partei der Arbeit Albaniens mit Genossen Enver Hoxha an der Spitze ununterbrochen gestärkt, wird unter den schwierigen Bedingungen der kapitalistisch-revisionistischen Einkreisung der Sozialismus aufgebaut.